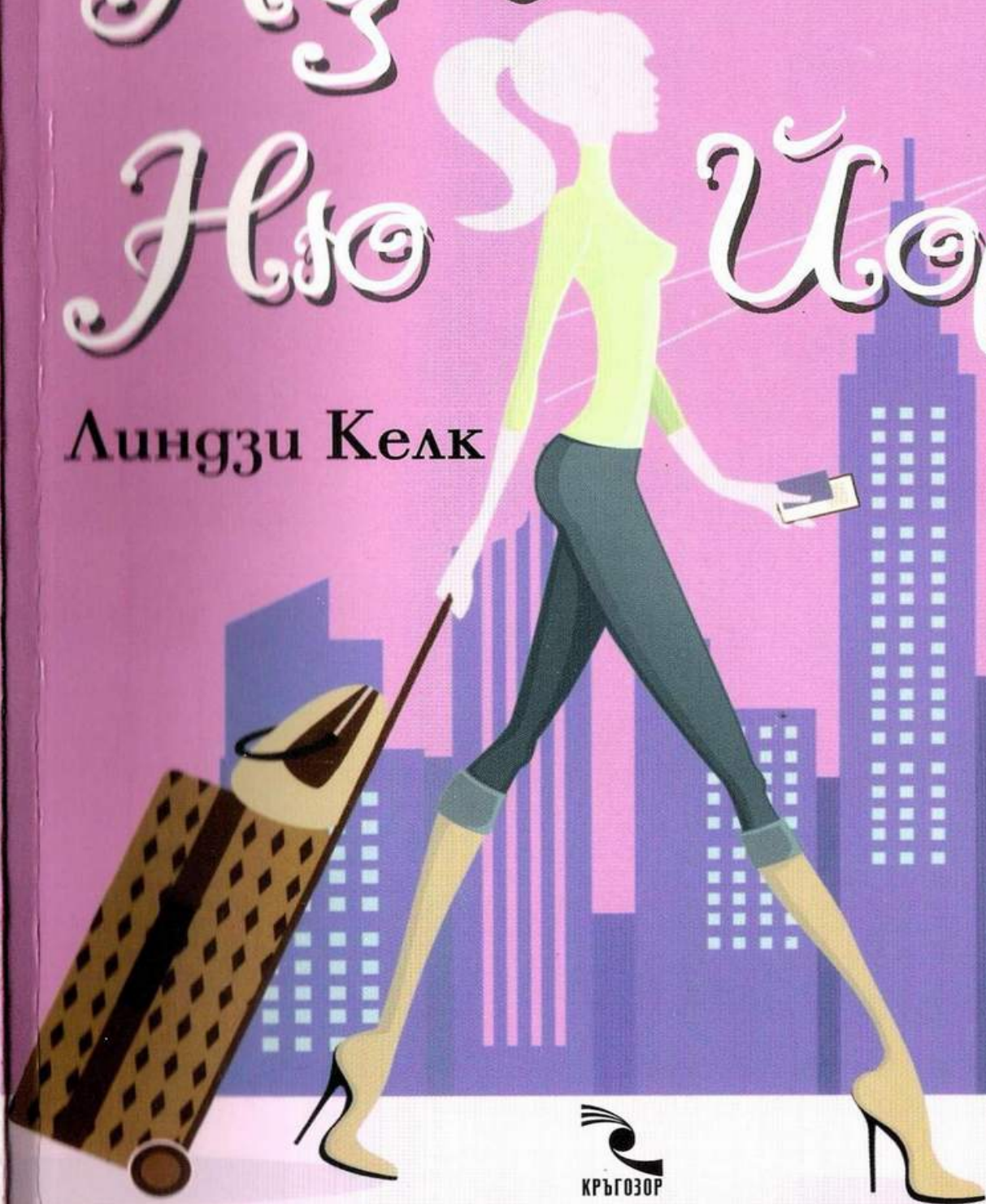

Когато някой ти е разбил сърцето,
има само едно място, където можеш да избягаш...

Аз Ня Уорк

Линдзи Келк

Перфектната романтична история за феновете на Софи Кинсела

ЛИНДЗИ КЕЛК АЗ ОБИЧАМ НЮ ЙОРК

Превод: Антоанета Дончева-Стаматова

chitanka.info

Когато някой ти е разбил сърцето, има само едно място, където можеш да избягаш...

На сватбата на най-добрата си приятелка Анджела хваща годеника си в изневяра. Тя напуска Лондон и се качва на първия самолет за Ню Йорк, все още облечена в шаферската си рокля и с шикозните си обувки „Кристиан Лубутен“. Паспортът е единственият ѝ багаж.

И нейното нийоркско приключение започва...

Анджела Кларк се влюбва в най-невероятния град на света. Градът, в който можеш да намериш вълнуващ секс, готини приятели, страхотни места за пазаруване, нощни клубове, диви купони. И е идеалното място за започване на нова кариера — известна редакторка ѝ възлага да пише за преживяванията си в свой собствен блог (Кари Брадшоу, изяж си ушите от яд!). Но едно е да разказваш за шопинг, за лудориите и любовните си авантюри, съвсем друго е да споделиш с целия свят за изневярата на гаджето си, за предателството на приятелите и да признаеш, че отново си влюбена...

... в Ню Йорк

Но дали Анджела ще го предпочете пред родния Лондон?

ПЪРВА ГЛАВА

Пътеката изглежда много, ама много дълга.

И тиарата ми много, ама много ме стяга.

Кой ми е лепнал това олово на главата? Да не би някой да е пъхнал в прическата ми лекоатлетически диск? А и обувките как ме стягат... Боли! Голяма работа, че отстрани изглеждат красиви и още по-скъпи! Ходилата ми се чувстват така, сякаш някой ги е прекарал през стъргало за черги, а след това ги е топнал за ефект в киселина.

Ха!

Зърнах Марк в края на пътеката. Самото олицетворение на спокойствието и непукизма. И как няма да бъде! Да не би на него да му се налага да върви по тази дълга пътека до олтара с десетсантиметрови токчета на „Кристиан Лубутен“, а зад него да се плъзга нечовешки тежък шлейф?! Казах си, да можеше поне обувките да ти се видят, Анджеела, а то!... Нищичко, дори връхче на обувка!

На всичко отгоре ръцете ми започнаха да се потят. Божичко! Ами ако имам потни петна под мишниците? Ужас! Опитвам се да надникна във въпросната посока, като едновременно се старая да не разчленя прекрасния си букет.

— Анджеела! Добре ли си? — смръщи се Луиза, самото олицетворение на перфектността, спокойна като самото спокойствие, с безупречен грим и нито даже намек за поклащане на обувките си.

А нейните токчета са по-високи от моите!

— Тъх! — отвърнах, красноречива както винаги.

Боже, добре, че сватбата е нейната, а не моята! И, моля те, Господи, така и така сме на темата, не позволявай на Марк да се фокусира върху това колко отвратителна шаферка съм, щото това като нищо ще го откаже да определи дата и за нашата сватба! А сега сериозно. Тези потни петна като нищо могат да цъфнат всеки момент, защото роклята ми е в цвят капучино — специално подбрана да ми придава вид на болна крава.

Както и да е. Затътрих се аз до олтара, чинно следвайки булката Луиза, като не пропуснах да отбележа минаването си покрай мама и татко със задължителната усмивка, която би трябвало да им подсказва, че съм много щастлива, но същевременно си давам сметка за тържествения момент. Или поне се надявам да съм изглеждала така. Имам сериозни подозрения обаче, че съм изглеждала по-скоро така, сякаш се чудя дали съм си свалила ролките от косата или не. Мамка му! Ами ако наистина не съм си свалила ролките?!

* * *

Винаги съм се чудела защо сватбените церемонии са толкова кратки. Месеци наред годеж, седмици планиране, цял уикенд за моминското парти, а после, само след броени минути и един-два църковни химна за цвят — готово! Сделката на живота ти е сключена! Даже снимките отнемат повече време от самата служба.

— Направо не мога да повярвам, че вече съм омъжена! — въздъхна Луиза. Вече бяхме стигнали до момента, когато храбрата булка и главната ѝ шаферка се снимат край задължителния фонтан. Божичко! Иначе позите ни идват съвсем естествено. И как няма, когато ги упражняваме още от момента, когато бяхме достатъчно големи, та да се сетим да се окичим с калъфки за възглавници по главите! — Анджеела, можеш ли да го повярваш?!

— Че как иначе! — казах, притиснах я плътно към мен и се усмихнах естествено по посока на фотографския обектив. — Вие с Тим сте женени практически от четиринайсетгодишни!

Сменихме позите и отново се усмихнахме.

Щрак, светкавица.

— Но някак си не ми изглежда реално. — Луиза метна един мек рус кичур на рамото си и напъха един непокорен светлокестеняв кичур в моето кокче. — Обаче ето, че вече е истина!

Щрак, светкавица.

— Тъкмо повод да потренираш — отбелязах през перлена усмивка. — Следваме ние с Марк, а тогава ти ще си тази с шаферската рокля.

— Говорихте ли вече за определянето на датата? — попита Луиза, като оправи величествения шлейф зад себе си. Не трябваше ли това да бъде моя задача?

— Не съвсем — поклатих глава. — Така де, непрекъснато говорим по този въпрос, особено след като вие с Тим определите датата си, но откакто Марк го повишиха, не ни остава време дори да си поемем дъх. Знаеш как е.

Луиза помахна на фотографа и отбеляза:

— Хмммм. Искам да кажа, смяташ ли, че в крайна сметка наистина ще се ожените? Имам предвид — двамата с Марк?

Щрак, светкавица. Тази не стана много добре.

Наложи се да заслоня очи с ръка, за да погледна по-сериозно Луиза. Августовското слънце я осветяваше отзад, размивайки лицето ѝ и превръщайки русите ѝ къдрици в ореол.

— Разбира се! Нали в крайна сметка сме сгодени?!

Тя въздъхна и поклати глава.

— Да, да. Просто имах предвид чувствата ви — дали все още са живи. Покрай сватбата и всичките неща около нея така и не успяхме да си поговорим за теб и Марк.

— Няма нищо ново за казване. Ти сигурно го виждаш по-често и от мен. Нали веднъж седмично играете тенис!

— Вероятно помниш, че се опитах да те накарам да дойдеш, за да играем по двойки — промърмори тя и се зае да оправя подгъва си. — Просто искам да бъдеш толкова щастлива, колкото съм и аз. Е, това май прозвуча твърде покровителствено. Но иначе знаеш какво искам да кажа, нали? Че ти желая щастие!

— Че аз съм си щастлива! — изрекох убедително и я прегърнах. — Наистина съм щастлива!

Чак след края на речите и точно в пролуката между тържествената част и танците успях да отскоча до двете нули.

Приемът се провеждаше в една бивша плевня, която разполагаше само с две кабинки за дами, нито една от които не беше достатъчно голяма, за да можеш да се обърнеш. Така че бях принудена да отида чак до стаята ни в хотела. Огледах разпръснатите си навсякъде вещи. Носех целия си живот в огромната си, протрита от употреба чанта — лаптопа, айпода, телефона, две стари книги с оръфани корици. Скромните количества гримове и още по-скромния брой дрехи бяха

разхвърляни из цялата стая — в пълен контраст с прецизно организирания куфар на Марк. Място за всичко и всичко на мястото си — такъв е неговият девиз. Дори и в хотел.

Щастлива съм. Така си мислех, когато се отпуснах върху голямото легло и започнах лениво да разгръщам страниците на една от книгите с пръстите на краката си. Имах прекрасна и забавна работа, която не ме ограничаваше с работно време, имах си Луиза — най-добрата приятелка на света, и съм отслабнала с десет килограма за тази сватба — факт, който успя да ме намърда в шаферска рокля размер дванайсет. По едно време дори си бях повярвала, че и номер десет няма да ми стои зле. Не бях отвратителна за гледане — дълга, светлокестенява коса, синьо-зелени очи, а откакто се простих с въпросните килограми, открих у себе си и доста впечатляващи скули. Освен това имах и Марк. Кой не би харесал един чаровен на вид, преуспяващ банкер, а?! Според мен той бе този, който трябваше да се смята за щастливец — или поне така се опитвах да си внуша. Ами да! Все още разполагаше с всичката си коса, не страдеше от никакви наследствени болести, получаваше заплата на банкер от Сити, имаше кола и ипотека, но нали аз бях тази, която през последните шест месеца беше принудена да ходи на адски унизителни курсове по отслабване (не другите дебелини бяха причината да се чувствам като парцал, а водещата гимнастиката, която редуваше нашето обучение с обучението на кучета — и това се усещаше), аз бях тази, която готвеше и всяка неделя почистваше банята, при това без да я молят! Е, не че държа да се изкарам светица, но все пак не бях лоша приятелка, а и двамата ходим още от шестнайсетгодишни. Значи десет години! Незнайно защо обаче думите на Луиза предизвикаха у мен някакво странно безпокойство. Щастлива ли съм наистина? Е, вероятно е по-скоро спокойствие и задоволство, а не някаква безумна, необузdana страст. Но и това е щастие, нали така?

Погледнах годежния си пръстен. Класически самотен диамант. Нищо огромно и показно, но и не чак толкова дребно, та да изисква намесата на лупа, за да се види. Марк ми го купи от първата си банкерска заплата и ми го връчи по време на почивката ни в Севиля — след ездата на пони и преди секса в хотелската ни стая. Тогава ми се стори невероятно романтично, но от сегашна гледна точка ми изглежда

невероятно далече във времето. Не би ли трябвало той вече да настоява да определим дата за сватбата? Поне мъничко?

— Не се дръж като глупачка! — извиках на глас срещу обърканото си отражение в огледалото.

Луиза вероятно се опитваше да се прави на важна — нали вече беше омъжена и сигурно смяташе, че изведнъж е станала много компетентна по всичките въпроси на брака. Не че не бях очаквала от нейна страна задължителната булчинска невроза — но не бях очаквала да я хване толкова скоро след излизането от църквата. Да, между мен и Марк всичко си беше наред. След като през последните десет години не сме имали никакви проблеми, защо точно сега да започнат, а?! Опитах се да напъхам краката си обратно в красивите си, елегантни обувки с високи токчета, обаче левият ми крак внезапно се оказа сдобил се с пет от десетте ми изгубени килограма. След пет безплодни минути, прекарани в търсене на любимите ми ниски бързоходки, стигнах до извода, че чантата ми с резервните обувки не е успяла да измине разстоянието между колата и хотелската стая. Което означаваше, че ще ми се наложи да се изправя в неравна битка с подпийнали чичовци, подскачащи около сватбената торта деца (въоръжени с балони) и стари лели, отдадени на сплетни, за да стигна до заветната си крайна цел — колата на паркинга.

ВТОРА ГЛАВА

Пристъпваща тихо на пръсти, със скъпи обувки в ръка, аз се отправих към колата. Рейнджроувърът на Марк бе подслонен в едно тъмно ъгълче, под красива плачеща върба. Когато той купи тази кола преди шест месеца, Луиза го възприе като знак, че вече бил готов за деца. Аз пък го възприех като знак, че Марк никога няма да ми даде да я карам. На този етап един на нула за мен. Докато ровичках в чантата си в търсене на резервните ключове, забелязах, че лампичката в колата свети. Усмехнах се, съзнавайки, че Марк ще бъде много щастлив, когато разбере, че съм се появила точно навреме, за да спася акумулатора. Натиснах бутона за изключване на алармата, но вместо успокояващото двойно изписукване бях посрещната от шумна сирена и включване на фаровете. И точно това бе моментът, когато разбрах, че в колата има някой.

Мамка му! Колата ни е в ръцете на крадци, а аз си стоя боса на чакъла с чифт обувки за четиристотин лири в ръка, облечена в рокля до земята. И току-що бях изключила алармата! Чудничко! Няма начин крадците да ме оставят жива! А ако ме убият точно на сватбата на Луиза? Тя ще побеснее. Всичките ѝ годишнини ще отидат по дяволите. Нищо чудно да проваля дори медения ѝ месец. Хей, сетих се! Бих могла да използвам токчетата на обувките като оръжие! Или може би не. Нали не искам да оставям по тях петна. От друга страна, тъй като подметките и без това бяха червени...

Тъкмо се канех да направя кръгом и пак напред и да се изнеса от местопрестъплението, когато се сетих за резервните си обувки. Щом толкова искат, нека вземат колата на Марк, но за нищо на света няма да им позволя да отпрашат с моите любими бързоходки! Може и да са на две години и купени от „Топ шоп“, обаче са най-удобните обувки, които някога съм носила! И тогава, в миг на вселенско просветление, осъзнах, че никой не се опитва да краде нито колата, нито обувките ми. Осъзнах, че вътре има двама души, които правят секс на задната седалка.

И единият от тях е Марк.

— Анджела! — промърмори смутено той.

Потното му лице ме гледаше ококорено, а по лявата му буза личаха отпечатъците от протекторите „Хелюу, Кити!“ на коланите, които бях избрала преди време. Не ми позволи да ги сложа на предните седалки. Изминаха още няколко секунди, докато съзнанието ми успя да регистрира голата жена под него. Тя лежеше втрещена, с размазана спирала по лицето и вездесъщата червенина от брадичката на Марк по гърдите си. Виждах я за първи път. Беше руса, красива, доста кльощава — или поне съдейки по онова, което се виждаше, и с прекрасен тен. Пауновосинята копринена рокля, хвърлена на седалката отзад, подсказваше, че тя също е гост на сватбата, а изящните сребристи сандали на „Джина“, увити около кръста на годеника ми, ми шепнеха, че би трябвало отдавна да съм я забелязала. Обикновено не пропускам готини обувки.

— Дойдох да си взема резервните обувки — промърморих, напълно вцепенена.

Но после се наложи да отстъпя, защото Марк се отлепи от кожените седалки, измъкна се от колата по корем, стъпи на чакъла пред мен и боксерките му, застопорени до този момент до колената, се плъзнаха към глезените му.

— Анджела! — повтори.

Изправи се, вдигна си гащите и навлече ризата си. Надникнах зад него към колата. Момичето вече беше успяло да намъкне роклята си и сега търкаше яростно под очите си, за да се избави от черните петна от спиралата. „Късмет!“ — казах си аз. Ако и спиралата ѝ е със същото качество като обувките, ще има да си трие до утре. А и обувките ѝ си ги биваше! Кучка!

— Анджела — потрети безсмислено Марк, изваждайки ме от моя обувчен транс. — Аз... Ти какво правиш тук, между другото?

— Вече ти казах — обувките! — смотолевих, размахвах високите токчета под носа му и кимнах по посока на колата. — Забравил си да извадиш от багажника резервните!

Той ме изгледа с дивашки поглед, после премести обезумели очи към високите токчета, а накрая се обърна и погледна към колата. Бавно, сякаш бях някое подплашено животно, което всеки момент ще избяга, той се наведе и измъкна изпод седалката малка платнена

торбичка с обувки. После ми я подаде, обаче крайно предпазливо, като че ли се страхуваше да ме докосне.

— Благодаря! — кимнах и поех торбичката.

Марк стоеше пред мен, окъпан в светлината от лампичката в колата, зачервен, потен, без панталони, само по чорапи и обувки. И като че ли обидата не беше достатъчна, та към нея добави и унижението да видя как в предната част на боксерките му се образува мокро петно.

— Какво правиш, по дяволите? — попитах с типичното си красноречие.

— Анджела. — Запристъпва от крак на крак.

— И коя, по дяволите, е тази? — посочих към момичето с лявата си лубутен, защото продължавах да ги стискам. Момичето само извърна глава, защото нямаше къде да избяга.

— Анджела — изфъфли за кой ли път той и направи крачка назад от заплашително насоченото към слепоочието му тооче.

— Не, Анджела съм аз, а не тя! Но иначе разбирам объркването ти.

Усетих, че очите ми започват да се пълнят със сълзи. Излових годеника си да прави секс на задната седалка на колата ни, в нашата красива кола за бъдещите ни деца, при това на сватбата на най-добрите ни приятели! Обаче не! Няма да пролея и сълза заради този мръсник, щом като е в състояние да захвърли на бунището десет години от съвместния ни живот, при това заради някаква евтина пачавра на тъмния паркинг!

— Анджела, това е Кейти! Аз... хммм... аз... — Пак погледна назад и, кълна се, забелязах проблясък на самодоволна усмивка по шибаното му лице! Това беше най-болезненият момент в цялата ситуация. — Ние... ами... ние играем тенис заедно и... ами...

— Това ли наричаш ти играене на тенис? Мамка му! А Луиза знае ли, че вие с Тим имате по-странно разбиране за играта на тенис? — Идваше ми да го ударя, после да ударя и нея и тъкмо се канех да хвърлям ези-тура, за да избира кого да шамаросам първи, когато ми просветна. — Боже! Ти не си играел тенис с Тим?

— Не — поклати глава той.

— И не си оставал на работа след работно време. — Вече всичко започваше да се връзва. По един ужасен начин.

— Не — въздъхна той и отпусна примирено рамене.

— А Тим знае ли? — изгледах го изпитателно аз.

— Да.

Сведох глава.

— Луиза също? — Стиснах здраво обувките си, макар да усещах болезненото впиване на една от катарамите в дланта си.

— Мисля, че да — кимна той. — Искам да кажа, че ние... Да, понякога наистина играем тенис. По двойки. Но всъщност... не съм много сигурен.

Значи дали съм щастлива. Аха! Луиза просто е искала да знае дали знам!

— И четиримата сте играли по двойки? — Преглътнах в опит да предотвратя чувството за гадене.

Той ме изгледа със свъсени вежди и затаен дъх. Насочи ръка към рамото ми и прошепна:

— Анджела...

— Не смей да ме докосваш, мръсноко! — изкрещях и усетих, че гневът ми най-сетне се пробужда. — Не смей да ме докосваш! — Вдигнах обувките над главата си и за миг си представих колко лесно би станало. Той стоеше като вцепенен, тя беше приклепена в капана на колата, а моите лубутени бяха много качествени. Нямах никакво съмнение, че два кухи черепа като техните няма да им се опрат.

Но вместо да видя пред себе си два окървавени трупа, видях в съзнанието си Тим и Луиза как се хият истерично в белите си екипи за тенис, приключили играта по двойки с Марк и Кейти. А през това време аз си седя като последната глупачка вкъщи, щракам си на лаптопа, измъчвам се от глад, за да отслабна, и чакам моя неверен и лъжовен годеник.

С потенциалното оръдие на убийството в ръка аз се завъртях на пети и поех по обратния път през паркинга. Марк още продължаваше да ме вика жалостиво, когато влетях през френските прозорци, профучах през дансинга и пометох малките шаферки, които се кълчеха на някакво диско. Тим и Луиза стояха встрани от дансинга с чаши шампанско в ръце и чакаха диджея да обяви първия им танц. Точно в този момент булката ме видя.

— Анджела! — извика, когато аз се заковах задъхана пред тях. И веднага разбра, че съм разбрала.

— Защо не си ми казала? — изкрещях. Всичките ми притеснения да не разваля сватбата й се бяха изпарили. Чувствах се грозно предадена от хората, на които имах най-голямо доверие на този свят.

— Анджела, аз... Защо не... — Тим постави ръка върху рамото ми. Преди да разбере какво правя, аз изтръгнах ръката си от неговата и забих токчето на обувката си в кокалчетата му.

— Ще престанете ли най-сетне да повтаряте името ми, сякаш е някакво шибано успокояващо лекарство?! — просъсках през стиснати зъби аз. — Току-що излових Марк да чука вашето другарче от тенискорта на задната седалка на нашата кола!

И ако до този момент не бях привлякла вниманието на всички присъстващи, вече ми беше гарантирано.

— О, Анджела! — изхълца Луиза. — Опитах се да ти кажа, само че... не знам защо, но си мислех, че вече знаеш. Нали се сецшаш... дълбоко в себе си...

— И на какъв етап по-точно реши, че е така? Когато ти казах, че съм напълно щастлива и че съм сигурна, че ще се омъжа за Марк? Тогавя ли? Или когато не ти казах, че годеникът ми е измамно лайно? Или когато вие започнахте да играете *по двойки* с него и онази пачавра?!

Луиза избухна в сълзи. Обърна се и побягна навън, обаче изходът й през френските прозорци беше блокиран от Марк. Все така само по боксерки на петна, чорапи и обувки и с полуразкопчана риза, той застана пред очите на триста души, гости на сватбата, повечето от които едва сега започваха да схващат какво точно става. Тук бе моментът, когато най-сетне се сетих, че трябва да дишам. Обгърнах сцената с поглед. Тим ме наблюдаваше с ням ужас и притискаше осакатената си ръка към скъпия си костюм, Луиза стоеше в центъра на дансинга и реवेशе като крава, обградена от незнайно защо също ревящи деца, а Марк се беше вкопчил за рамката на прозорците като удавник за сламка и ме зяпаше дивашки. Аз огледах гостите и забелязах как мама се измъква от тълпата. Измери всички участници в шоуто отгоре до долу, закова се на място, сви презрително устни, вирна брадичка и тръгна към мен. Разхлаби побелелите ми от стискане кокалчета на ръцете, измъкна моите безценни произведения на Кристиан Лубутен от лявата ми ръка и ме хвана здраво.

— Хайде! — изрече тихичко и двете се плъзнахме грациозно през огромната зала. Не виждах нищо друго, освен пода под краката си, и не чувах нищо друго, освен тихото мърморене около мен. Единственото, което усещах, бе ръката на мама, стиснала здраво моята, и чакълът, който се забиваше по босите ми ходила.

* * *

Когато се събудих, трябва да е било около пет сутринта. Стаята беше огромна и толкова тиха, че чувах как корсажът на шаферската ми рокля се забива в ребрата ми. Обърнах се и установих, че човекът, който лежи до мен в красивото широко легло, не е годеникът ми Марк, а моята майка. Безупречният ѝ сватбен тоалет бе сгънат още по-безупречно на близкия стол, което ме накара да се поколебая, преди да се осмеля да погледна надолу, за да проверя с какво е облечена. Не е много нормално да видиш майка си, облечена със стара тениска с Блонди и чифт мъжки боксерки на гаджето ти. Поправка — бившето гадже. Изправих се бавно в леглото и се опитах да не улавям отражението си в огледалото. После станах и се затътрих към банята. Прическата ми се бе превърнала в лястовиче гнездо, гримът ми беше размазан от сън, сълзи и гънките на възглавницата, а онези части от роклята ми, които вече не бяха зацапани с кал или съдрани, я съсипваха безвъзвратно и необратимо.

Освободих се от всичко по мен, в това число от обиците, огърлицата и годещия пръстен, и се пъгнах под гигантския душ. Оставих се на благодатната сила на водната струя. Как можа да стане всичко това? Като изключим, че развалих сватбата на най-добрата си приятелка, как така не съм разбрала, че моят годеник ми изневерява и че при това го е правел толкова отдавна и толкова открито, че всичките ми приятели са знаели?! Очевидно вчерашният инцидент не е просто едно бързо, случайно изчукване. Очевидно става въпрос за сериозна връзка. Какво ще правя сега? Къде ще отида? И докато горещата вода на душа продължаваше да вдига пара, и докато аз продължавах да се сапунивам и пак да се мия, се опитах да задвижа разума си. Независимо от ситуацията, човек не трябва да губи разсъдък си! Нали така казваше мама, когато изброяваше силните качества на жените?!

Ще се наложи да отскоча до дома и да си прибера нещата. У дома. Какъв ти дом вече?! Сигурно до утре онази вече ще се е нанесла там! „Кейти! — изрече нечий тънък, хитричък гласец в главата ми. — Не «онази», а Кейти!“

— Душът е страхотна работа! — изрекох на глас, за да прогоня този гаден гласец. И горещата вода продължи да струи срещу мен от три различни места. Сякаш нищо около мен вече не беше реално. Де да можех да продължа да живея в хотел! Да не ми се налага да се връщам в онзи бардак, който доскоро наричах свой дом, и да ровя в нещата си като последния крадец. Като че ли аз съм тази, която е сторила нещо лошо. Господи, ами как ще си разделим сидитата?! Направо не ми се мисли за това! Двойка предателски сълзи си проправиха път през очите ми. Бих могла да остана в този хотел завинаги и да се престоря, че нищо от вчерашните неща не се е случило.

Защо наистина да не остана в хотел?

Е, със сигурност не в този. Имах странното усещане, че няма да бъдат особено поласкани да ме видят на закуска. Обаче друг... Трябваше ми някое безлично и прекрасно местенце, където единствената грижа на персонала ще бъде да задоволява всяко мое желание и където никой няма да ме гледа подозрително, опасявайки се, че ще проваля още някое галасъбитие. Бях събрала известна сума пари — нали с моя бивш вече години наред спестявахме за сватбата, — а сега ми се стори напълно справедливо да натреса цялата сметка от този хотел на Марк заради предателството му. Иначе работех на свободна практика, разполагах с паспорта, кредитните си карти, шофьорската си книжка (дано никой не се е осмелил да открадне самоличността ми, докато съм си губела цяла седмица времето с тази сватба!), достатъчно дрехи, любимите ми обувки — какво друго му трябва на човек?! Да, определено разполагах с достатъчно неща, за да не ми се налага да се прибирам веднага вкъщи. Майната им на сидитата! Нали си имам айпод! Да, наистина нямам никаква причина да се връщам, а и Господ ми е свидетел, че съм царица на самонавиването, когато става въпрос за измъкване от конфликтни ситуации.

Насилих се да се измъкна изпод душа и да се върна в банята. Погледът ми се спря върху тоалетната чантичка на Марк, намираща се точно до моя годежен пръстен. Прекрасен образец на кожарското

майсторство, който му бях купила за миналата Коледа. „Няма начин да не се върне за тази чантичка — мислех си аз, докато си слагах обиците и огърлицата. — Нали е пълна с всичките му тузарски принадлежности за бръснене, с които майка му го снабдява за всеки рожден ден.“ За момент ми мина мисълта дали да не я напълня с пяна за бръснене, но се заковах на място с шише в ръка. Отново го видях надвесен над онази крава, плувнал в пот и объркан. Защо не взема да я хвърля през прозореца? А после си спомних как ѝ се усмихна. Усмихна ѝ се, при това пред мен, облечен само по онези боксерки с мокри петна!

И така, аз приседнах на тоалетната и се изпиках в чантичката му. Това беше най-отвратителното нещо, което някога съм правила, обаче се чувствах невероятно горда. Щом като се уверих, че съм съсипала безвъзвратно безценната му чантичка, аз пуснах в нея годежния си пръстен, дръпнах ципа ѝ и излязох от банята.

* * *

— Мамо! — прошепнах, като приседнах на леглото до нея. — Мамо, тръгвам!

Тя отвори очи и отначало изглеждаше объркана, докато се сети къде е и какво е станало. А после ме погледна така, сякаш се канеше да ме изпрати в същото специално заведение, където затвори баба ми.

— Какво искаш да кажеш? — изфъфли накрая, изправи се в леглото и по лицето ѝ се изписа още по-голямо недоумение, когато забеляза с какво е облечена за сън. — Не е необходимо да ходиш където и да било само заради онова лайно!

За първи път я чувах да нарича Марк по някакъв друг начин освен „скъпо момче“ или „прекрасния Марк“. Голяма стъпка от нейна страна и аз се почувствах поласкана.

— Да, знам — казах и кимнах по посока на пътната си чанта. — Но с тази сватба и другите глупости, мисля, че е най-добре да се измъкна по-раничко. Смятам да се покрия някъде за няколко дена, докато главата ми пооветрее.

— О, не! — извика тя и сграбчи ръката ми. — Прибираш се вкъщи с мен и татко ти! Той вече се прибра, но утре ще дойде да ни

вземе. Ти нямаш никаква вина за случилото се, така че...

— Да, мамо, знам. Но, мисля, че ще ми се отрази добре да замина за някъде. Вече се обадох за такси, което ще ме откара до летището.

— Така ли? — изглежда ме със странен поглед мама. — И там, където ще ходиш, се стига със самолет?

— Точно така — кимнах и се оправих.

— Къде по-точно заминаваш? — продължи да ме разпитва тя, като погледна крадешком към часовника. — Не искаш ли все пак да се върнеш при нас?

— Ами... — проточих и я потупах мило по бузата. — Мисля, че ще предпочета първата си идея.

Мама поклати глава и промърмори:

— Но кое е това място, което е по-добро от дома във времена като тези?!

ТРЕТА ГЛАВА

Самолетът се приземи на летище „Кенеди“, без да му трепне окото и макар да не прояви никакъв интерес към моята сърцераздирателна история за невярното гадже (въпросите „по работа“ или „за удоволствие“ очевидно не бяха в състояние да покрият причините за моето пристигане в страната), митничарят все пак ме пусна в Щатите. Добро начало! И щом се озовах под ярките лъчи на американското слънце, всичко изведнъж си дойде на мястото. Такситата си бяха все така жълти, макар и от грешната страна на пътя, а таксиджиите — все така нелюбезни, както доказа и моят, като незнайно защо дръпна една тлъста попръжня, докато хвърляше скромната ми пътна чанта в багажника на колата си. Човече, ама че жега е тук! Ако са прави онези, които казват, че жените блестят, мъжете се потят, а конете плувват в пот, точно в този момент аз приличах на един плувнал в пот уморен кон.

— Накъде? — подхвърли таксиджията през рамо.

— Хммм, хотел? — промърморих, докато си слагах колана, а колата потегляше от терминала на летището. — Трябва ми хотел.

— Сериозно? — изгледа ме смръщено шофьорът и влетя със свистене на гумите в магистралата. — И кой по-точно шибан хотел, госпожичке? Тук са милиони, ако не знаеш!

— Да, ама... ами... — И преди да успея да довърша изречението си, пак ревнах. — Не познавам града. Дори не знам как се озовах тук!

— Знаеш ли какво, госпожичке! — изрева таксиджията. — Аз съм просто един шибан шофьор на такси, а не туристическа информация! Ако не искаш да те хвърля още тук, в средата на Куинс, най-добре ми дай името на някакъв хотел!

В отговор аз ревнах по-силно. О, остроумие, твоето име е Анджела!

— Мамината му мръсна! Да знаеш, че те хвърлям пред първия хотел, покрай който минем! — промърмори той и наду радиостанцията до дупка.

Двайсет минути размяна на мръсни реплики между шофьорите по-късно аз вече висях от прозореца като задъхващо се от топлина куче и почти бях спряла да плача, когато го забелязах.

Очертанията на Ню Йорк. Манхатън! Емпайър Стейт Билдинг! Красивата Крайслер Билдинг. Улуърт Билдинг с прочутия църковен шпиц на върха. И се влюбих! Любовта ме грабна толкова силно, че изведнъж престанах да плача, престанах да дишам, престанах да мисля. Имах чувството, че до този момент някой ме е навивал и изведнъж е пуснал ключето. Свалих стъклото на прозореца до долу и вдишах в душата си небостъргачите, гигантските билбордове, индустриалната крайбрежна област и задушния, мръсен въздух. Това е Ню Йорк! И аз вече съм в него! Не у дома, в Лондон, не на сватбата на Луиза и още по-малко — не в близост до онзи мой неверен годеник, изпечен мръсник! И така, поради чиста липса на забавления, докато таксито ми потъваше в някакъв тунел, аз отново се разревах.

Първият хотел, покрай който минахме, се оказа последният, до който таксиджията бе возил клиент. Хотел „Юниън“ бе разположен до парка „Юниън Скуеър“. Във фойето му цареше приятен сумрак, който навяваше усещането, че токът е спрял. Навсякъде се носеше уханието на скъпи ароматизирани свещи, напомнящо за току-що простряно пране. На изискани интервали бяха подредени удобни меки дивани и стари фотьойли, а мястото на рецепцията бе маркирано от миниатюрни лампички. Оказвайки се в подобно перфектно обкръжение, аз внезапно си дадох сметка за състоянието на косата си, за дехидратираната си кожа и за намачканите си дрехи. Нямах спор, че изглеждах като парцал, но най-важното бе, че се намирах максимално далече от Лондон. Точно това ми трябваше!

— Добре дошли в хотел „Юниън“! — приветства ме невероятно красивата жена на рецепцията. — Казвам се Дженифър. С какво мога да ви бъда полезна?

— Здравсти! — поздравих, оправих чантата на рамото си и сригах пътническия си сак по-близо. — Питам се дали случайно нямате свободна стая.

Жената се усмихна мило и започна да щрака нещо по клавиатурата си. Докато щракаше, блестящите ѝ къдрици подскачаха пред лицето ѝ.

— Окей, малко сме натоварени, но... В момента разполагаме с малък апартамент за 800 долара на нощ. Добре ли е? — Вдигна очи. Изражението ми очевидно ѝ подсказа, че това е малко над моя финансов лимит, затова продължи: — Имаме и една единична стая за 350 долара на нощ. Но е само за един човек!

— Няма проблеми — кимнах и започнах да ровя в протритата си стара чанта за кредитната си карта. Междувременно полагах огромни усилия да не изчислявам какво прави тази сума в истински пари (разбирай английски лири). — И без това съм сама — допълних. — Току-що разбрах, че приятелят ми ме мами, хванах го на място, скъсахме и се наложи да замина, та си помислих къде по-подходящо място за бягство от Ню Йорк! — Всичко това го изрекох на един дъх. После направих пауза и вдигнах очи. Жената продължаваше да ме гледа, но в очите ѝ вече се четеше здравословна доза ужас. — Извинете. Не беше необходимо да ви пълня главата с тези глупости. Искам да кажа... окей, единична стая ме устройва прекрасно!

— И колко време ще останете при нас? — попита тя, като продължи да щрака по клавиатурата. Сто процента разпращаше съобщения на целия персонал, че в хотела им влиза луда, отчаяна жена. И най-вероятно ще раздаде снимката ми на колегите си и ще прикрепи към нея бележка: „Не започвайте разговор с нея!“

— Моля? — Вдигнах глава. В плановете си не бях стигнала до този въпрос.

— Кога смятате да се приберете у дома? — изрече бавно Дженифър.

— Аз... аз... нямам дом — изрекох също толкова бавно. — И затова... не знам.

Намирах се опасно близо до поредната порция рев, макар че изобщо не исках да се отпускам пред рецепцията на най-шикозния хотел, в който някога съм стъпвала. Но не можех да избягвам повече истината — аз действително нямах дом.

— Е, просто исках да се ориентирам по кое време приблизително ще ни напуснете, но тъй като стаята и без това е свободна за цялата седмица, смятам да ви запиша за седем нощи, а след това ще видим. Добре ли е? — погледна ме тя. Аз кимнах и ѝ подадох кредитната си карта. В замяна Дженифър ми подаде сексапилна черна магнитна карта

ключ, гравирана с голямо сребристо „Ю“. — Стая 1126 на единайсетия етаж. С асансьора, а след това наляво. Намира се в края на коридора.

Аз кимнах сковано и поех картата, обърнах се и се спънах в пътническата си чанта.

— Нуждаете ли се от нещо, госпожице Кларк? — попита ме Дженифър.

Обърнах се, изобразих на лицето си една хилава усмивка и отбелязах тъжно:

— Може би от преглед на главата? — Налагаше се скоростно да изрека шегата, защото знаех колко бързо ще ми избяга.

— Ако имате нужда от нещо, просто се обадете! — чух я да подвиква след мен. Дано да не извика наистина някой психо-доктор. Чувала съм, че американците не ги бива много по схващане на сарказма.

Ако на тази стая ѝ викат единична, значи къщата на Марк е имение. Централно място в боядисаната с вкус в кремаво стая заемаше бяло легло с кралски размери, с изискана тъмнокафява табла откъм главата. От огромните прозорци, обхващащи цялата стена, се разкриваше прекрасна гледка към парка „Юниън Скуеър“. Вляво се виждаше вграден гардероб, а вдясно — банята. Хвърлих пътническата си чанта на земята и отворих вратата. Беше красиво. Стените бяха облицовани в бели плочки, пода — в черни. Тоалетната и мивката бяха предвидливо напъхани в ъгъла, докато останалата част от банята се доминираше от облицована със стъкло вана и душ. Една срещу друга стърчаха две хромирани вградени душ-слушалки, а на стъклената поличка бяха подредени дребни, но перфектен дубликат на големите, дизайнерски тоалетни принадлежности. Хромираната полица до мивката се огъваше под тежестта на пухкави хавлиени кърпи, а зад вратата бе окачен дебел и също така пухкав халат за баня.

Върнах се обратно в стаята, заковах се на място и огледах новото си обкръжение. Точно затова си мечтаех! Наканих се да тръгна към прозореца, но съчетанието от пълна умора и внезапно събудил се глад някак си не ми позволи да добавя към тези усещания и сблъсъка с един напълно непознат за мен град. Вместо това се насочих обратно към банята, като не пропуснах да обърна внимание на отлично заредения минибар и пуснах водата във ваната, като излях цялото шишенце с пяна. Съблякох се и влязох. Надявах се мозъкът ми да престане да

щрака поне за секунда. Излязох обратно, взех шишенце водка за петнайсет долара и кутийка кока-кола, смесих ги в чашата за миене на зъби, а после грабнах и пакетче бонбонки „М & М“ за осем долара, и се върнах обратно в топлата вода. Използвах ръба на ваната като импровизиран барплот и започнах периодично да редувам глътка коктейл с пет-шест бонбончета. Не бяха изминали и двацет и четири часа, откакто си взех сутрешния душ в Англия и си мислех, че на всяка цена трябва да се махна оттам. И ето ме сега тук. Махнах се.

Отпуснах се назад и въздъгнах дълбоко. Постепенно въздишката премина в стенание, а стенанието — в хълцане. Позволено ми е поне да плача, нали така?! Все пак собственият ми годеник ми изневери, най-добрата ми приятелка ме измами и бях принудена да изтърпя всичкото това унижение пред целокупното тяло на роднините и познатите си. Протегнах ръка към пакетчето с бонбонки и този път успях да ги довърша на един дъх — с помощта на голяма глътка коктейл, разбира се. Какво изобщо съм си мислела, когато реших да дойда в Ню Йорк съвсем сама? Това надали се нарича храброст — нарича се по-скоро глупост. Тук не познавам никого, няма с кого да поговоря, няма с кого да гледам „Хубава жена“, „Мръсни танци“ и „Закуска в Тифани“. Сега би трябвало да се подсуша, да се обадя на мама и да хвана първия самолет за дома. Защото бягството ми не е вълнуващо и импулсивно — бягството ми е признак на незрялост и страхливост. Същото като да си седя вкъщи, в моята стая, и да се побърквам от мисли, само че в по-скъп и по-ексцентричен вариант. Така. Показах на всички, че не могат да се бързаят с мен, и платих цяло състояние за една вана и пакетче бонбонки — значи вече е време да се изправя очи в очи с реалността.

Измъкнах се някак си от недрата на ваната, метнах си скъпия халат и се затърсих боса по килима, оставяйки зад себе си невъзпитани мокри следи. Стигнах до чантата си, пяхнах ръка в нея и започнах да ровя за мобилния си телефон с плахата надежда, че ще се окаже прекалено стар и неефективен, за да ми осигурява сигнал чак в Америка. Ама ядец! Цели пет стълбчета приемателна мощност! Вторачих се в дисплея. Три съобщения. Хммм. Наистина ли ще се осмеля да го направя само на една водка? Насилих се да се изправя и се приближих до прозореца. Ако смятам просто да се обърна и да се върна у дома, няма да е зле поне да се насладя на гледката, за която

платих такива луди пари! Да, красиво си беше наистина — слънцето грееше, хората се разхождаха из парка, други бързаха към метрото, трети влизаха и излизаха от магазините, натоварени до уши с чанти, чанти и пак чанти.

Какво ли ще стане, ако се прибера вкъщи и се окаже, че всъщност нищо не се е случило? Че по някакъв странен начин съм се объркала, възприела съм нещата погрешно и нищо не е такова, за каквото съм го мислела? Или пък Марк си е дал сметка, че е бил голям идиот и сега ще даде всичко от себе си, за да ме върне? И през следващите години, които ще прекараме заедно, ще имаме поводи да се усмихваме тъжно, а може би дори да се смеем на тази случайна и напълно необмислена постъпка на Марк и на това как аз съм отскочила до Ню Йорк за четиринайсет часа.

„Анджела, мама е. Обаждам се само за да ти кажа, че накарах хотелската управа да ми върне парите за моята стая, защото в крайна сметка останах при теб, така че очаквай сумата в кредитната си карта!“ Благодаря на Бога за майка ми, която винаги гледа от практичната страна на нещата. „Говорих с Луиза, която не спря да ми се извинява. Повтаряше само: «О, Анет, не знам какво да правя сега!» Ха, не знае! Да се беше сетила по-рано! Говорих и с Марк. Но колкото по-малко говорим по този въпрос, толкова по-добре. Както и да е. Обади ми се, когато можеш, и ми кажи кога точно се връщаш. Татко ще дойде да те посрещне, а аз ще приготвя стаята ти. Обади се! Надявам се, че си...“ Кратка пауза. Очевидно майка ми търси подходящите думи. „Надявам се, че си добре. Обичам те!“

„Анджела, Луиза е! Моля те, обади ми се! Сега е неделя сутрин и знам, че сигурно си много бясна и всичко останало, обаче... ами... съжалявам! И наистина не знаех какво да направя, и... Боже, не мога да го направя по телефона! Много гадна приятелка се оказах!“ Тук е напълно права. Звучи искрено разстроена, но защо да ми пука?! „Говорих с майка ти. Ужасно беше! Не съм я чувала толкова ядосана, откакто в шести клас те върнах вкъщи пияна от онзи купон у Тим... О, между другото, ръката на Тим е счупена, но до няколко седмици ще се оправи. Фрактурата не е сериозна. Ами... обади ми се!“

Реших да я оставя да се попържи в собствен сос още мъничко.

„Здрасти, аз съм! — започва той.“ Аз подпрях ръка на прозореца и се загледах в хората под мен. „Трябваше да се обадя и да кажа нещо.“

Дори и от това разстояние на единайсетия етаж бях в състояние да различа хората, които излизаха от „Старбъкс“ с големи чаши димящо кафе. Да, точно сега кафето няма да ми се отрази никак зле. Кафе или някой як коктейл. „Съжалявам за случилото се, беше невероятно глупаво от моя страна, а и безсърдечно, и... просто ужасно!“ Около площада имаше толкова много магазини, които ми подсказаха, че една шопинг терапия ще ми дойде много добре. „Би трябвало отдавна да съм ти казал какво става в живота ми.“ Макар че климатикът в стаята ми беше надут до дупка, не беше трудно да забележа как хората долу се пържат под ярките слънчеви лъчи, всички облечени в миниатюрни къси панталонки и готини тениски. „Кейти и аз... ами... трябваше да ти кажа, защото всъщност... е доста сериозно.“ Боже, толкова много хора в този град! „Мисля, че като разумни хора трябва да се видим и да поговорим сериозно за ипотеката и за всичко останало. Така де, Анджеела, не можеш просто да се изпариш ей така!“ Забелязах и катерички, подскачащи от дърво на дърво в парка. „Майка ти спомена нещо, че си била в Ню Йорк. Не знам, но... би ли ми се обадила? Знам, че направих голям гаф, но ти трябва да ми се обадиш! Не можеш цял живот да се криеш! Няма да се върна в къщата, докато не поговорим!“ В една пролука между дърветата забелязах метростанция. Малее, метрото! „Трябва да поговорим за бъдещето си, Анджеела! И знай, че те обичам, но просто вече не съм влюбен в теб! Както и да е. Обади ми се!“

Опрях чело о студеното стъкло и затворих телефона си. Толкова с мечтата той да стори всичко, за да ме върне при себе си. Оказваше се, че само защото случилото се беше шок за мен, не означава, че за него е било шок — доколкото успях да схвана, той като че ли изпитваше по-скоро облекчение, че стана така и аз знам. Мамка му! И какво ще правя сега, по дяволите? Не мога да остана да живея с родителите си до края на живота си, а както стана ясно, и на приятелите си не мога да разчитам! Не бих могла дори да се отдам изцяло на работа, защото съм на свободна практика, а точно този период ми е малко мъртъв. Поех си дълбоко въздух и отстъпих от прозореца. Но продължих да се подпирам с пръсти на него, докато набирах номера на Марк.

— Ало? — Неговият глас.

— Аз съм — казах, като притиснах още по-силно пръсти в прозореца, сякаш опитвайки се да достигна хоризонта. — Ще изпратя

мама да ми прибере багажа. — Плъзнах поглед към върховете на високите сгради срещу мен и отново си припомних да дишам. — Няма да се върна в къщата, така че прави с нея каквото искаш. Просто няма да стъпя повече там!

— При майка си ли си? — попита колебливо той.

— Не желая да ти давам никакви обяснения — отговорих, погледнах надолу към парка и задишах дълбоко и бавно. — Но като стана въпрос, не, не съм при майка ми. Намирам се в Ню Йорк и нямам представа кога ще се върна, така че върви и прави каквото си искаш, с когото си искаш и както си искаш, но никога повече не ми се обаждай!

Затворих. Отпуснах се с цялата си тежест на прозореца. Така. Значи вече избрах. Избрах Ню Йорк. Което ще рече, че той трябва да ме подкрепи безрезервно в решението ми. И за да отпразнувам случая, аз се втурнах обратно в банята и изпих до дъно чашата с водка и кока-кола. Мммм! Това беше добре!

* * *

— Ехоо! Госпожице Кларк? — Вратата се отвори, като ми остави точно толкова време, колкото да стегна здраво колана на халата си и да се разгъна от удобната си ембрионална поза до тоалетната чиния. Появи се момичето от рецепцията. Тикаше пред себе си количка за сервиране. — Аз съм Дженифър, от рецепцията. Може ли да вляза?

— Да! — извиках в отговор, хвърлих бърз поглед в огледалото, за да се уверя, че всичко ми е на мястото, и се затътрих към стаята, за да я посрещна. — Разбира се!

— Не бях сигурна, че сте взели всичко необходимо за пътуването си — заяви тя и обгърна с триумфален жест съдържанието на количката. Беше претъпкана с гигантски курабийки, кутии зърнени закуски, чайник вряла вода, горещо прясно мляко, студено прясно мляко, палачинки, препечени филийки и огромна кутия козметични продукти. — Пък и нали споменахте за раздяла, та реших, че никой не трябва да остава сам след подобен катаклизъм! Това е нашата поздравителна услуга „Всички мъже са мръсници“! — Взе една курабийка от количката, счупи я на две и се ухили.

— Божичко, много ви благодаря! И моля, наричайте ме Анджела!
— изрекох, незнайно защо изведнъж усещайки се прекалено много англичанка. Приех половинката от курабийката, която Дженифър ми предложи, и допълних: — Изключително любезно от ваша страна! Вече умирах от глад!

— Е, ние сме хотел от типа „където и да е, когато и да е“, а аз съм човек от типа „където и да е, когато и да е“ — отсече тя и скочи на леглото ми. — Каж ми, ако смяташ, че се натрапвам или че прекрочвам служебните си граници! Просто си казах, че ако аз бях пристигнала в Ню Йорк след раздяла само с една хилава пътна чанта и без никаква предварителна резервация, от какво ще се нуждая най-много? И така, минах и през склада и изкопах от там една пижама. — Измъкна от долния рафт на количката бял памучен гащеризон. — Грабнах и едни чехли, чорапи, четка и паста за зъби, конци и игли. Нямам представа защо, но хората непрекъснато повтарят, че като тръгнеш на път, непременно трябва да си вземеш и конци, и игли. Събрах също така и всички видове храна, за които бих се сетила, ако бях в посттравматичния период на раздялата. Както и чай, разбира се, защото ти си англичанка!

Не знаех дали да се разсмея, или да се разплача, но в момента бях невероятно благодарна на това момиче, че продължава да бърбри, докато взема решение.

— Още веднъж благодаря! — изрекох. — Май наистина имам нужда от пижама. Изобщо не се бях сетила за това. Всъщност за нищо не се бях сетила.

Дженифър направи горещ шоколад и за двете ни и счупи още една курабийка на две.

— Това са първите неща, от които бих имала нужда, ако се разделя с някого. Обикновено си вземам една седмица отпуск, лягам вкъщи и започвам да ям, докато усетя, че съм го преодоляла. Оттук и всичката тази храна. Предполагам, че твоята раздяла трябва да е била много тежка, щом те е запратила чак от другата страна на Атлантическия океан, а?

Грабнах пижамата и по навик се обърнах по посока на банята, макар нещо да ми подсказваше, че това момиче не би имало нищо против и да се преоблека пред нея. Тя вече бе включила телевизора и кимаше в такт с някакъв музикален видеоклип. Нахлузих гащеризона

под халата си и после бързо го свлякох от гърба си, за да вдигна горната част. Усещането от допира на памучната материя беше страхотно — като на най-готините и меки чаршафи, в които съм спала.

— А може би не искаш да разговаряш по този въпрос с непознати, а? — обади се Дженифър. — Няма проблеми. Аз изпълнявам ролята и на хотелския психоаналитик. — Потупа леглото до себе си и аз се отпуснах до нея. Също както и пижамата, леглото ми се стори божествено и подканящо към почивка.

— Ами... честно да си кажа, до този момент не съм разговаряла с никого по този въпрос — изрекох, въздъхнах и отпих от горещия шоколад. — Истината е, че току-що разбрах, че моят приятел ми изневерява. Буквално преди няколко часа. Та реших да замина нанякъде, за да дойда на себе си.

— Сериозно? Ама че мръсник! И как по-точно разбра? — попита Дженифър, междувременно прехвърляйки се от курабийките на кутия зърнени закуски.

— Излових ги да правят секс на задната седалка на нашата кола, при това на сватбата на най-добрите ни приятели. Оказа се, че всичките ни приятели са знаели, а само аз, идиотката, до този момент съм била в неведение. — Замълчах, за да приема купичката със зърнена закуска, която тя ми подаде. Божичко, толкова много захар само в една купа! Страхотно! — И тъй като преди сме си говорели, че ако някой от нас изневери на другия, първият просто ще си тръгне, аз... така и направих.

— Ужас! — отбеляза тя, кръстоса крака и намести зад гърба си две възглавници. — Гадно! Но иначе имаш ли някакви приятели в Ню Йорк?

— Нито един. — Загризах един миниатюрен желиран бонбон и се загледах в млякото, придобиващо зеленикав оттенък. Мммм! Вкусно! — Просто се метнах на първия полет от Хийтроу, който отговаряше на критериите ми за място, което е максимално отдалечено от Марк, където говорят английски и където има много магазини.

— Изборът ти не би могъл да бъде по-добър! Можеш да ми вярваш, че Ню Йорк е като Мека за хората, преживели кошмарни раздели, защото аз съм президент, ковчежник и социален министър на цялото местно общество на хората с разбити сърца. Но трябва да ти

кажа, че не са много онези, които се осмеляват чак да напуснат страната си, така че ти безсъмнено си много смело момиче!

— Е, не чак толкова — признах си аз. — Просто не можех да се върна при нашите, а и не можех да си представя, че трябва да говоря с приятелите си и непрекъснато да научавам, че всички са знаели от месеци. Пък и когато счупиш ръката на младоженеца и накараш булката да плаче още преди първия си сватбен танц, особено ако си почетната шаферка, не може да не ти мине през главата мисълта да напуснеш страната.

— Ауууу! — ококори се Дженифър. — Ти си моят нов герой!

Изглеждаше толкова искрена, че избухнах в сълзи. Честно, не съм от плачливите, но последните двацет и четири часа действително си ги биваше.

— Тъжна история — смотолевих през сълзи. — Аз съм почти на двацет и седем, гаджето ми си намери друга, бездомна съм, приятелите ми до един са задници и съм съвсем сама в един огромен град с миниатюрна пътническа чанта, чифт обувки за четиристотин лири, които изпълняват функцията и на оръжие, и половин шоколад „Тоблерон“. Това надали може да се препокрие с определението за герой.

— Нищо подобно! Според мен ти наистина си герой! Изправила си се очи в очи с една от най-гадните ситуации в живота, предизвикала си хората, които са имали негативно влияние в твоя живот, макар да знаеш, че са крайъгълните камъни на твоята социална система, и си пристигнала в най-хубавия град на света, за да преоткриеш себе си! Освен това вече не си сама! Защото, харесва ли ти или не, имаш мен! — отсече Дженифър, усмихна се широко и хвана тъмнокестенявите си къдрици в хлабава конска опашка. — Имаш Джени Лопес, психоаналитик номер едно на Ню Йорк! Така че, възползвай се максимално от мен, преди да съм започнала да ти начислявам по милион долара на час! И не се присмивай на името ми! Между другото, може ли да видя въпросните обувки?

— За нищо на света не бих се присмяла — отговорих, докато се чудех как да изпия млякото от купичката си, без тя да ме види. Поредното доказателство, че буквичките „Е“ от зърнените храни са прирастяващи. — И ти благодаря за всичко, както и че ме изслуша и

че ми... ами... говориш. А за обувките — разбира се. Намират се до леглото.

— О, за говоренето изобщо няма нужда да ми благодариш! — засмя се тя, скочи на пода и вдигна една от обувките. — Ауууу! „Лубутени“ от Хайд Парк! Страхотно! Е, сега трябва да се връщам на рецепцията, пък и предполагам, че имаш нужда да поспиш. Доколкото ми е известно, долу-горе това е времето, когато умората от полета и прескачането на часовите зони трябва да те хване.

Кимнах. Това момиче беше невероятно проникателно. Когато се опитах да стана, за да я изпратя, усетих краката си като олово.

— Не ставай! — спря ме с ръка Дженифър, докато отваряше вратата. — Просто си хапни добре, погледай малко скапана телевизия и се пригответи за утрешния ден!

— Какво ще има утре? — попитах, докато нападах палачинките. Бях толкова гладна, че всичко ми изглеждаше като най-вкусната храна на света.

Джени се ухили от прага на стаята ми и изрече загадъчно:

— Много неща. Утре е почивният ми ден, следователно е денят, в който ще те изведе навън, така че да не ти се налага да прекарваш и секунда повече в зяпане на кабеларката. При това утре е първият ден от твоето нюйоркско приключение! До девет и половина да си на рецепцията!

И изчезна.

* * *

Отпуснах се замаяна на леглото. Точно срещу мен имаше огромно огледало, облегло на стената. Направо не можех да повярвам, че образът, който ме гледаше от него, съм аз. Аз в Ню Йорк! Аз, съвсем сама! Аз, с приятелка (макар и от съжаление), която само след дванайсет часа ще ме разведе из града! Да, умората от полета действително започваше да действа. Чувствах се така, сякаш съм се наливала с водка, но в много по-голямо количество, отколкото всъщност глътнах. Постепенно храната върху количката започна да се размазва пред погледа ми. Стоварих се назад, измъкнах изпод дупето си завивката и се отпуснах грогясала на пухеното легло. За щастие

дистанционното за телевизора изплува точно навреме над завивката и намери пътя към ръката ми. Започнах да щракам по каналите, докато накрая не попаднах на нещо познато — „Приятели“. Идеално! Докато се опитвах да се отпусна, усетих как лудостта от последните двайсет и четири часа се настанява в тила ми. Слънцето отвън вече залязваше и хвърляше дълги сенки в стаята ми.

Самотна ли си тази вечер? Би трябвало да се прибереш вкъщи и да се изправиш очи в очи с проблемите. Така ми шепнеш сумрачната стая. Никога не ми е било приятно как нощта прави всички неща наоколо малко по-страшни, проблемите — малко по-ужасни. В пристъп на непокорство аз протегнах ръка към количката за поредната курабийка. И това се оказа последният опит за налягане на тялото, с който прехвърлих ръба. Още преди да успея да поднеса курабийката към устата си, потънах в дълбок, безметежен, предизвикан от самолетната умора сън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин се събудих точно толкова внезапно, колкото бях заспала. И тъй като не бях успяла да дръпна завесите, августовското слънце нахлуваше необезпокоявано в стаята ми и ме подканваше да ставам. В едната си ръка продължавах да държа полуразтопената курабийка, а в другата — дистанционното. Телевизорът продължаваше да върти „Приатели“. Почти можех да се закълна, че епизодът не е същият като снощния. Часовникът на нощното ми шкафче показваше, че е понеделник, осем сутринта, и че започва моят първи пълен ден в Ню Йорк. Претърколих се от леглото, опитах се да не поглеждам към огледалото и вместо това надникнах през прозореца. „Юниън Скуеър“ вече гъмжеше от народ. Входът към метростанцията приемаше и изпращаше потоци от забързани хора. Беше се появил и някакъв пазар. Тъкмо се канех да скоча под душа, когато едно почукване на вратата ме извади от транса на осъзнаването, че вече съм в Ню Йорк, макар да не ми се мислеше защо.

— Рум сървис — изрече нечий учтив, хладен глас веднага след почукването. И без изобщо да мисля, отворих вратата и се озовах срещу един от най-красивите мъже, които някога бях виждала. Беше висок към метър и деветдесет, с гъста черна коса, разделена с път по средата, която падаше елегантно към яката му, имаше изразителни кафяви очи и нежна маслинова кожа, която беше в ярък контраст със снежнобялата му риза. — Госпожица Кларк?

Трябва да съм издала някакъв звук, но тъй като не бях много сигурна, реших да го придружа с кимване. Бях наясно, че лицето ми е покрито с белези от гънките на възглавницата, че в дясната си ръка продължавам да държа разтопена шоколадова курабийка и че точно в този момент съжалявам, че не съм си сложила сутиена. Който на свой ред се намираше най-малко на десет стъпки от мястото, където трябваше да бъде — тоест захвърлен на пода до долния край на леглото.

— Джени ме помоли да донеса всичко, което самата тя би желала за закуска, което ще рече, почти всичко от нашия лист с менюто. Приятно ми е, аз съм Джо — заяви красавецът и бутна нова количка в стаята ми, с която замени почти опустошената, докарана снощи от Джени. — Помоли ме също така да ви донеса една бележка, която е ей там. Приятна закуска!

Дари ме с най-бляскавата усмивка на света и се измъкна от стаята, тикайки старата количка. Но как е възможно този човек да работи като хотелски сервитьор?! Именно този въпрос си зададох, докато вдигах капациите на съдовете и поемах с пълни гърди уханието на нещата, поставени на количката. Не какво да е, а омлет, бекон и яйца, е може би беше малко рано за тях, палачинки, за палачинки всяко време е подходящо, а на долния рафт — богат асортимент от зърнени закуски, тестени изделия, горещ шоколад, прясно мляко и задължителния чай, защото съм англичанка. Божичко, какви мили хора!

След като си взех душ, след като закусих и след като изгледах още един епизод от „Приятели“, най-сетне стигнах до бележката на Джени.

Здрасти!

Надявам се, че все си открила на тази количка нещо, което да ти хареса. Но, както вече казах, в такива моменти аз ям до пръсване.

Ще бъда на рецепцията точно в 9:30, така че не се опитвай да ми се измъкваш или да отменяш рум сървиса! Днес е първият ден от възстановителната ти програма с доктор Джени, така че се надявам да си готова за него!

Джени.

P.S. Надявам се, че си харесала и Джо. Предполагам, че бившият ти нито ти е носил палачинки в леглото, нито е бил толкова готин!

Засмях се с глас, но звукът от смеха ми прозвуча нелепо. Дадох си сметка, че не съм се чувала да се смея от цели два дена. Е, все пак по-добре е, отколкото да плача. Но като изключим смеха и готините

сервитьори, беше крайно време да се изправя очи в очи с фактите. И, което беше още по-ужасяващо, беше крайно време да се погледна в огледалото.

Осветлението в целия хотел беше предвидено да ти придава колкото е възможно по-голямо самочувствие, но дори и слабите крушки, огледалата с мътен фокус и дванайсетте часа сън не бяха в състояние да прикрият щетите, които една раздяла може да причини на кожата ти. Разрових чантичката си за гримове и накрая, вбесена, изпразних съдържанието ѝ върху поличката в банята. Не разполагах с кой знае какъв избор. Мацнах си малко спирала и сложих гланц на устните си. Почти никаква промяна. Косата ми беше същата трагична история. Не си спомням от колко време насам я бях оставила да си расте на воля, за да постигна мечтания от Луиза шаферски кок, но сега, след всичко преживяно, изглеждаше изтощена и отблъскваща. Успях да я укротя с една опашка с надеждата никога да не ми обърне внимание. Изборът ми на тоалети беше по-ограничен и от този на гримове. Дънки, тениска или шаферска рокля. Като ги видях, си казах дано Джени да ме заведе някъде, където да мога да си купя малко бельо, защото с него пък бях съвсем закъсала. Когато реших да се впусна в това велико приключение, си мислех, че наличното ще ми бъде напълно достатъчно. В действителност обаче разполагах с общо две тениски, три чифта гащи и сутиен. И произведенията на Кристиан Лубутен, разбира се. Въздишка. Красота! Грабнах дамската си чанта и вирнах брадичка. Беше 9:25, което ще рече, че бе крайно време да тръгвам за срещата си с Джени на рецепцията.

* * *

Не беше трудно да я забележа. Рецепцията беше точно толкова прохладна и тъмна, колкото и снощи, но Джени просто блестеше в ъгъла пред плота в сексапилна лимоненожълта рокличка и елегантни златисти чехли. Почувствах се като нейна баба. Оказа се, че вчера не бях забелязала и колко невъзможно дълги са краката ѝ. Може би това не бе най-добрият избор за приятелка в подобен мрачен период... Но преди да успея да се шумгна през вратата, тя ме забеляза и ми направи знак да се приближа.

— Виждаш ли? — обърна се към момичето зад плота. Поредната блестяща богиня, този път облечена в униформа, състояща се от черна риза без яка и панталони. — Истинска е! Тя е абсолютен герой!

— Аууууу! — ококори се колежката ѝ. Почувствах се като музеен експонат. Опашка ли? И си въобразявах, че ще ми се размине с влажна коса, вързана на конска опашка?! — Вие сте, как да се изразя, истинско вдъхновение за нас! Жестока сте! Приятно ми е, Ванеса.

Усмихнах се сконфузено. Жестока ли съм била?

— Здравейте! — поздравих ги и двете, като се опитвах да не мисля за това дали имам лекоатлетически диск на главата си или не. — Не бях сигурна какво ще правим, така че не знаех какво да облека. — Но ако се вярваше на огледалото зад Ванеса, аз май наистина имах лекоатлетически диск.

— Няма им нищо на дрехите ти! — отсече Джени и с едно махване на ръката изтри всичките ми притеснения. Хвана ме за ръка, а аз помахих на Ванеса, но вместо да се насочим към вратата, се обърнахме по посока на асансьора. — Днес е стъпка номер едно от твоята трансформация!

— Трансформация ли? — изненадах се аз. Пъхнахме се в асансьора и Джени натисна бутон, на който пишеше „Спа център *“Възторг”*“. Толкова ли зле изглеждам?

— Точно така! — потвърди ентузиазирано тя. — Правило номер едно след сериозна любовна раздяла гласи, че трябва да се подложим на максимални и неограничени дози глезене. Добре дошла във „Възторг“!

Вратите на асансьора се разтвориха и разкриха просторно светло помещение, пълна противоположност на рецепцията на хотела. Слънцето струеше от всички страни и навсякъде ухаеше на цитрусови плодове и ванилия. Наоколо сновяха спокойни на вид козметички, облечени в бледосини туники, които се смееха и шегуваха, понесли промишлени количества шампоани, масажни масла и хавлиени кърпи. От уредбата се носеше изпълнение на „Мотаун“ — тихо, но и достатъчно високо, за да те подтикне да започнеш да си тананикаш. Едно от момичетата ни забеляза и ни помага. Беше дребничка, с катраненочерна коса, опъната на високо кокче, което подчертаваше невероятно острите ѝ скули и красивите устни, за които Анджелина Джоли би убила.

— Здравейте! — Двете с Джени се целунаха по бузите, след което тя се дръпна назад и ме огледа. — Това трябва да е тя, нали?

Джени кимна.

— Анджела Кларк, приятно ми е да ти представя Джина Фокс, нашата най-добра стилистка! Сега тя ще те промени от глава до пети. Как ти звучи това?

И без да ми остави време за отговор, Джина ме хвана за ръка и ме поведе през спа центъра. Минахме покрай рецепцията, а след това се насочихме към дълга редица от шкафчета.

— Джени ни разказа всичко за твоята скорошна раздяла, скъпа! Ти си удивителна! — Махна с ръка към една от бледосините роби, което ми подсказа, че би трябвало да навлека една такава. — Но когато една жена къса с някого, тя е длъжна да направи някои промени по себе си! Чувала ли си онази приказка: „Веднага измий мъжа от главата си“? Е, аз пък смятам дори да го изрежа!

Джени бе останала край бара в приемната и нагъваше дребни шоколадови кекчета.

— Мисля, че едно модно скъсяване ще й се отрази добре. Да, но нещо класическо — изфъфли с пълна уста тя.

Джина ме завъртя и огледа косата ми от всички страни.

— Да, скулите са страхотни. Значи късо ще стои добре. Може би няколко кичура и...

— О, не мисля, че съм от момичетата, на които кичурите им стоят добре! — промърморих аз, започвайки да се паникьосвам. Винаги съм си представяла тялото под кичурите облечено в бели дънки и блестящи блузки — нещо, което аз със сигурност не можех да бъда.

Джина ме изгледа свирепо, а после се обърна към Джени и попита:

— Тя да не би да е от любителките на спорове?

Джени поклати отривисто глава и с все така пълна уста изфъфли:

— Няма начин. Просто по-кратко с нея, Джина! Не забравяй какво е преживяла! — И натъпка поредното шоколадово кекче.

Отпуснах се на стола за измиване на косата и се оставих Джина да ми направи снимка „преди“. А после, докато тя ме сапунисваше, мислено се поздравих, че сутринта съм имала благоразумието да я измия. Не можех да си представя как щеше да реагира, ако я беше зърнала в предишното състояние!

— Е, скъпа — обади се по едно време стилистката, — разкажи ни нещо за себе си.

— Ами... — Столът за миене на косата беше с вграден масажор за гърба, който буквално ме превръщаше в тесто в нейните ръце. — Аз съм писателка — е, нещо такова. Пиша сценарии за детски филми, телевизионни програми и други подобни.

— Така ли? Интересно! — отбеляза Джина, докато се подготвяше да разнесе шампоана по главата ми. Ох, това беше малко по-силничко! — Нещо по-известно?

— Може би — промърморих, като окончателно се предадох на масажа на скалпа, с който се зае Джина. — Работила съм по почти всички детски филми, излезли през последните пет години, в това число големи зелени чудовища, радиоактивни паяци, говорещи костенурки и какво ли още не!

— Интересно! — отбеляза пак тя и заби кокалчета в слепоочията ми.

Оооооох!

— В началото е точно така. Но нали знаете как става — след известно време дори и творчеството става работа като всяка друга.

— А иначе какво би искала да работиш? — намеси се Джени от съседния стол. — Ако можеше да избираш от всички възможни професии на света, коя би предпочела?

— Нямам представа — измърках, напълно предадена на великолепия масаж на главата ми. — Вероятно бих станала истински писател, за да пиша... ами... свои неща. До този момент никога не съм имала време за това.

— Е, сега го имаш! — отсече Джени, но звучеше така, сякаш отново се бе сприятелила с шоколадовите кексчета. Единственото, което знаех за тази жена досега, бе, че тя е най-приятният тиранин на света и че яде много повече от всички, които познавам, въпреки че кръстчето ѝ има обиколката на лявото ми бедро. — В момента не работиш по нищо, нали?

— Не — признах си аз. — Точно сега не работя върху нищо.

— В такъв случай остани и пиши! — изфъфли тя, докато Джина увиваше главата ми в кърпа, след което ме поведе към фризьорската секция. — Сега си в Ню Йорк, което ще рече — в най-подходящото

място на света за един писател. Манхатън е вдъхновил не хиляди, а милиони книги!

Джина се изкиска и изрече:

— Джени Лопес, ако кажеш заглавието на само една, веднага ще ти дам сто долара!

— Така де, теоретично погледнато. Иначе аз не съм от хората, които четат всичко. Но наистина чета, само че по моята тема — книга от типа „помогни си сам“.

— Ако имаш предвид, че си купуваш много книги от типа „помогни си сам“ и ги разхвърляш навсякъде из апартамента си, то да, наистина можеш да се наречеш четящ човек — отбеляза Джина.

— Значи вие живеете заедно, така ли? — намесих се аз в опит да усмиря огньовете, с които Джени се опитваше да изпепели Джина. Очевидно в квартирата им никак не е скучно.

— По принцип да, но само до сряда, когато Джина ще ме напусне — отговори Джени и се престори, че изхълцва. — Не мога да повярвам, че ще ме зарежеш само за да станеш мениджър на някакъв си моден салон!

Джина започна да ме разресва надолу и да пробва различни положения на пътя — в средата, наляво, надясно, пак в средата.

— Да бе, сякаш става въпрос за някакъв си случаен моден салон, а не за първия международен клон на „Възторг“ в Париж! Спокойно, Джени, ще оцелееш и без мен! — отбеляза стилистката, като ме огледа в огледалото. Отпуснатата, тази безупречно поддържана терористка на красотата изглеждаше по-добре като човек, който би могъл и да се забавлява. — Е, Анджи, а ти какво друго харесваш? Музика, театър, наръчници от типа „помогни си сам“?

— Това няма значение! — намеси се Джени. — Според мен много по-любопитен е фактът, че на въпроса ни „разкажи ни нещо за себе си“ ти отговори с информация за своята работа! Очевидно дълбоко в себе си смяташ, че посвещаващ твърде много време на работата си и не отделяш достатъчно време за другите аспекти от твоя живот!

— Така ли смятате, доктор Фил^[1]? — сръза я Джина, спасявайки ме от необходимостта да отговарям. — Понякога си наистина непоносима, знаеш ли? Окей, Анджи, сериозно — като изключим

писането, по какво друго си падаш? Музика? Мода? Изложби на кучета?

— Обожавам музиката — побързах да отговоря, доволна, че съм отново в свои води. — Обожавам музика, концерти, фестивали и други подобни неща. И освен това си падам по лошите момчета — нали се сецате? Кожено яке, тънка папионка, кабриолет и всичко останало.

Джени и Джина се спогледаха и се усмигнаха.

— Отлично те разбираме! И ние сме минали по този път — обади се Джени със замечтан поглед. — Но за теб няма да е трудно — просто отиваш в центъра и изкрещяваш името на някоя невзрачна група. Лошите момчета буквално ще ти налетят!

Джина се изсмя и отбеляза:

— Да, на акцент определено ще го докара. Но лично аз предпочитам да се помотая в петък вечер на Уолстрийт. Мечтая си да срещна мъж, който ще ме заведе в апартамент на Парк авеню през „Тифани“, а не в някой таван в Бруклин през клиниката за бедняци. Боже, как ми липсват двайсетте!

— Ама аз през октомври ще навърша двайсет и седем! — възкликнах точно когато Джина започна да кълца косата ми с миниатюрните си ножички. — Това не ме ли прави твърде стара за лошите момчета?

— Нищо подобно! Имаш на разположение още цели две години, за да им се наслаждаваш! — махна с ръка Джина. — Но не предпочиташ ли мъж, който да се грижи за теб? Някой едър, силен тип? С рамене като скала, костюм на „Армани“ и дебел портфейл? Някой, който непрекъснато да те глези?

— Ами... не знам. Вероятно не би било зле. Бившият ми беше точно такъв, банкер, но надали може да се определи като особено мускулест. Освен това беше невероятно стиснат — допълних бавно. — Честно да си призная, дори не съм се сецала да се заглеждам в момчета като тези, които ми описахте. Вероятно защото все още не съм пораснала. Голяма трагедия съм, не мислите ли?

— Е, може би е крайно време да престанеш да наричаш мъжете „момчета“, Анджи — изчурулика Джени. — Защото ти трябва мъж! А защо не дори и двама!

— Може би си права. Няма да е зле да срещна някого, за предпочитане такъв, който тежи повече от мен... Но не! Вече съм

твърде стара, за да почна отново да излизам на срещи! Направо не мога да си представя как ще го направя! Как се започва от самото начало, когато си на двайсет и шест?! — възкликнах отчаяно.

Джени поклати глава и мъдро отбеляза:

— Де да можеше и моят следващ рожден ден да е двайсет и седмият! Но не! Следващият юли навършвам трийсет! — Отпусна тъжно глава на облегалката на стола и промърмори: — Представяш ли си само?! И как ще навърша трийсет, когато не съм осъществила нито една от амбициите си?!

— Но твоите амбиции се въртят все около желанието да срещнеш Опра, да работиш при Опра, да се сприятелиш с всички приятели на Опра, а накрая бавно, но сигурно да изместиш Опра от сърцето на нацията! — изтъкна назидателно Джина. На този етап раменете ми бяха засипани с коса, а подът под мен се бе превърнал в ливада. — Поради което си изчела всички книги на Опра, купила си всички списания, където се появява Опра, изгледала си всички издания на шоуто на Опра и си вбесила всичките си приятели с непрекъснатите ти приказки за Опра!

— Може, обаче това са все важни стъпки в превръщането ми в следващото сърце на нацията! Както, разбира се, и в милиардерка! — отсече решително Джени. — А какви са твоите амбиции, скъпа? — обърна се към мен.

Аз се замислих. Дори сбърчих нос от мислене. Накрая отговорих:

— Не мисля, че имам такива. Е, мечтая си например да видя публикувана своя книга или да имам рубрика в списание, или нещо подобно. Не знам, тези неща не са толкова лесни.

— Кой ти каза?! Всичко може да се постигне! — извика ентузиазирано Джени и измъкна от чантата си бележник и химикалка. — Просто трябва да организираш желанията си! Боже, как обичам да правя списъци! Давай!

Джина издърпа няколко кичура от косата ми към брадичката ми, за да провери дължините.

— Гледай само да не създадеш чудовище! — отбеляза. После потупа бележника на Джени с ножиците си и отсече: — А сега тишина! Следва сушенето!

* * *

Двайсет минути по-късно вече разполагах с красива прическа с дължина до брадичката и буен бретон, който минаваше на диагонал през дясната ми скула. Изглеждах зряла, но и готина, стилна, но не прекалено. Но дълбоко в себе си се съмнявах, че някога ще мога да изглеждам отново така.

— И така — отбеляза Джина и загреба скромно количество от някакъв восъчен на вид продукт, — сега разполагаш с избор, в зависимост от това какво искаш да направиш с живота си. В момента изглеждаш като принцеса от Парк авеню. В този вид можеш да влезеш в кое и да е издателство и веднага да поискаш договор за нова книга! Защото изглеждаш суперизискано!

Джени кимна в знак на съгласие.

— А сега... — Джина разтри восъка на дланите си и буквално атакува косата ми, като я насочи напред и започна да разбърква с пръсти всяко кичурче. Когато я върна отново назад, гладката къса прическа се бе превърнала в стърчаща прическа на стълбички. Нещо, което десетки пъти съм се опитвала да постигна, но неизменно се оказвах изглеждаща така, сякаш съм спала с мокра коса. — Сега вече си готова да завладееш с гръм и трясък Долен Ист Сайд. Харесва ли ти?

— Много ти благодаря! — промърморих аз, разтопена от щастие. — Нямах представа, че косата ми може да изглежда толкова добре! — Докоснах с благоговение миниатюрните стърчащи снопчета коса, опасявайки се, че ако ги пипна наистина, те изведнъж ще изчезнат.

— И повече да не съм те видяла с неподдържана коса! — отсече Джина и ме изгледа така свирепо, че мислено не можех да не благодаря на управата на „Възторг“ заедо с я пращат в Париж.

— Супер си! — отсече Джени, натъпка последното шоколадово кексче в устата си и ме издърпа от стола. — А сега си грабвай чантата, защото смятам да изведа готината ти прическа из града!

— Къде отиваме? — попитах, като оставих вещите ръце на Джина да разрешат част от обема и да сведат косата ми до нещо средно между предишния гладък и сегашния рошав вид. — Защото не съм облечена особено подходящо за...

Джени ме хвана за ръка и ме изглежда така, както човек обикновено гледа възрастен роднина, който си мисли, че все още сме 1947 година.

— Захарче, нали точно затова отиваме там, където отиваме!

[1] Д-р Фил: популярен американски психолог със собствено телевизионно шоу, в което дава съвети относно любовните връзки на гостите — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

„Блумингдейлс“!

Бях чувала за него, бях виждала малките кафяви чантички, но никога не ми беше минавало през ум, че един ден ще вляза в него! Докато таксито ни отнасяше към огромния магазин, Джени изложи накратко своя план за мен и за нещата, които търсим. Стана ясно, че е съставила плана по време на процедурата със сешоара, а първа точка в него била да ме оборудват подобаващо за моя престой в Ню Йорк. И съвсем случайно тази първа точка съвпадала в нейното правило номер две за това какво да правим след тежка раздяла. А то гласяло: *купувай си всичко ново!*

Не че не съм прибягвала до шопинг терапия и друг път. В петък вечер съм ходила в магазина на „Топшоп“ на Оксфорд Съркъл, не съм пропускала разпродажби в „Селфриджис“, купувала съм си отлични имитации на диаманти на пазара на Портобело Роуд, и какво ли още не. Но това тук се оказа съвсем различна работа. След бърза оценка на настоящия ми грим (недостатъчен) и след още по-бързо описание на съдържанието на тоалетната ми чантичка (пълна отврат!), и след потвърждение на факта, че кредитният ми лимит не може да бъде проблем, стига да се въздържа от глупости, Джени реши, че спокойно можем да започнем от приземния етаж, тоест — с козметиката. Тя се гмурна в него със завидната неустрашимост на човек, решен на всяка цена да преплува Ламанша. След броени секунди аз вече седях на стола на друг стилист, който сваляше от мен скромното количество грим, нанесено сутринта. Така се запознах с гримьора Рейзър.

Рейзър беше най-чаровният мъж с петльов гребен, когото някога бях срещала. Гримът му беше буквално зашеметяващ и ако трябва да бъда честна, умението му с молива за очи можеше да засрами всяка жена.

— И така, трябва ни подходяща основа, която да изравни червенините с останалата част от кожата, защото ти си иначе много

бледа, кукличке, а после ще се заемем и с ружа — може би праскова за деня и нещо по-розовеещо за вечерта, а? А след това ще се наложи да направим нещо и за очите ти. И тъй като ти безсъмнено си новак в тези работи, ще оставим устните за някой друг път и засега ще те въоръжим с някои неутрални идеи. Може би класическо червено, стига да си в храбро настроение, разбира се — изрече като скоропоговорка той напред облак от пухчета, четки, тубички и моливи.

— Да, днес бихме могли да се заемем с устните — изрекох несигурно, изпитвайки едва ли не вина задето съм толкова бледа и защото не исках да разочаровам Рейзър. — Знам, че точно сега не съм с много грим, но иначе обичам да си слагам. Обикновено редовно се гримирам.

Рейзър и Джени се спогледаха, очевидно не особено убедени в думите ми.

— Би ли хванала тази четка за очна линия, захарче? — предложи Рейзър, хванал четката като златен скиптър. Аз я поех от ръката му и я заоглеждах с любопитство.

— И това е за очна линия? Ами, аз като че ли използвам предимно моливи — отбелязах замислено и леко наклоних глава, защото се страхувах да наклоня четката. Но проблемът ми беше разрешен доста бързо от Рейзър, който я дръпна от ръката ми, преди да съм направила опит да я доближа до лицето си.

— А, точно така! Ще започнем само с основните неща — изрече, като потупа съчувствено рамото ми. Жестът му безсъмнено целеше да ме успокои, но всъщност постигна точно обратното. Въпреки това обаче само след трийсет минути вече разполагах с грим, който пасваше перфектно на новата ми прическа. Кожата ми светеше, очите ми изглеждаха огромни и леко замечтани, а устните — както ми беше обещано — бяха неутрални и лесни за освежаване. Джени тъкмо се бе заела да оглежда някакви сенки във флуоресциращо зелено, когато Рейзър театрално обяви, че съм готова. Изглеждаше така, сякаш породистото му кученце току-що бе спечелило първа награда на киноложко изложение.

— Аууу! — възкликна Джени. Само че не се усмихваше, а оглеждаше физиономията ми напълно сериозно. — Рейзър, ти си вълшебник! А ти, Анджи, изглеждаш направо фантастично!

Да. И макар и само за миг, аз наистина се почувствах фантастично. Не си спомнях кога за последен път си бях купувала гримове.

— Ще взема всичко! — изрекох бързо, преди да съм имала време да размисля. А през това време Рейзър търпеливо ми обясняваше работата с всяко отделно шишенце, всяка отделна четчица, всяка отделна цвeтова палитра, като добавяше към тях и брошури, които щяха да ми помагат в домашния макиаж. Обаче аз не го слушах особено — само пъхнах кредитната си карта в ръката му и не след дълго се оказах лишена от двеста и петдесет долара и въоръжена с маркова чантичка среден размер. Страхотно усещане!

После продължихме да се разхождаме покрай щандовете и Джени избираше други „основни неща“, без които не можело да мина. Не след дълго и двете бяхме натоварени с достатъчно чанти с гримове и друга козметика, достатъчни за целокупното население на целия хотел „Юниън“.

— Трябва ми и някакъв парфюм — отбелязах, докато минавахме покрай щанда на „Шанел“. — През последните десет години изобщо не съм си сменяла аромата. Марк... хम्म... бившият ми, ми купуваше едно и също всяка Коледа и честно да си кажа, вече изобщо не желая да го помирисвам!

Джени ме прегърна заедно с всички чанти и пакетчета, които висяха на ръцете ѝ. После ме побутна към щанда на „Шанел“ и рече:

— Виждам, че започваш да схващаш нещата! Анджела Кларк, обещавам ти, че до края на деня ще съм те превърнала в истинска нюйоркчанка! Но щом ще бъде „Шанел“, не може да бъде друго, освен „№ 5“! А после следва обяд!

* * *

Докато успея да погълна пилешкия си сандвич с диетична кола, а Джени да се справи с хамбургер, пържени картопки и огромен шоколадов крем, установих, че тя си е истинска нюйоркчанка — родена и израсла тук и завършила дори колеж, следвайки мечтата си да се превърне в следващата Опра Уинфри. След едно лято в Калифорния тя се хванала на работа като сервитьорка в голям хотелски ресторант в

Ню Йорк, за да „изучава средата си“ (мисля, че имаше предвид хората). Обаче била толкова добра, че не след дълго започнали да я канят да се прехвърли на рецепцията. И когато миналата пролет хотел „Юниън“ отново отворил врати, тя се кандидатира за главна рецепционистка, за да подобри контактите си. Бутиковият хотел очевидно се превърнал в привлекателно място за множество млади знаменитости, предимно руси, загорели и подобрени или напопани, красиви и обратни. И сега тя се смяташе за аматьора психоаналитик с най-добри връзки в Ню Йорк — позиция, която ѝ осигуряваше достъп до най-добрите клубове и ресторанти, както и личните мобилни телефони на няколко холивудски звездички, както и преди всичко и най-вече — на техните агенти.

— Питам се как така не си вече на телевизионния екран — отбелязах аз, като бръкнах дискретно с лъжица в нейния шоколадов крем. Мммм, божествено!

— Е, очевидно моментът все още не е настъпил — сви рамене тя. — Средностатистическите агенти не притежават достатъчно власт, за да изкарат на екран една госпожица Никоя като мен. За да се появиш по телевизията, трябва да си най-малкото Тайра Банкс.

Джени беше толкова красива, толкова мила и толкова решителна, че ми се струваше истинска лудост да не се е озовала най-малкото на корицата на някое модно списание.

— Но със сигурност ще стигнеш дотам! — отсякох убедено, като бутнах крема обратно към нея. — Никога досега не съм срещала жена като теб! Честна дума! А онова, което направи за мен, е направо невероятно! Ако не беше ти, сега щях да си седя на диванчето вкъщи, облечена все в старата пижама, да се тъпча със сладолед и да роня сълзи пред телевизора.

— Благодаря, но мисля, че за пълната ти промяна е необходимо нещо много повече от нова прическа, нов грим и нови дрехи! Но ще стигнем и дотам! — отбеляза ухилено тя, като загреба от крема си. — Имай предвид, че все още не сме стигнали дори до Сохо, а да знаеш какви планове имам за теб! Мислиш ли, че ще изтърпиш тази нахална янки да те превърне в една нова версия на Анджела Кларк?

— Защо не?! Да не би да имам нещо друго за правене? — изкисках се аз.

Беше адски странно да се оставиш в ръцете на човек, когото познаваш само от двацет и четири часа. Но по някаква необяснима причина изглеждаше и напълно нормално. Защото вече имах чувството, че цял живот съм познавала Джени, а фактът, че сега бях с нея тук, в Ню Йорк, отправяше Лондон и животът ми с Марк далече, далече в миналото.

* * *

След приключването на обяда преминахме към изключително важната задача по създаването на моя нов гардероб. Една бърза обиколка на четвъртия етаж и три купчини дрехи по-късно аз бях натъпкана в една съблекалня, като междуременно Джени, съпроводена от две асистент-продавачки, продължаваше систематично да приижда, натоварена с нови тоалети. Не след дълго се оказах пременена в красиви тесни дънки марка „Севън“, които превръщаха дори моите къси крака в съблазнително женско оръжие (това е според Джени), както и в прекрасен панталон, който можех да съчетавам със старите си тениска и суичър или дори с моите безценни лубутенки. Една от по-учтивите асистентки (и със сигурност на комисиона) отбеляза, че макар краката ми да клонят към късата страна, те безсъмнено били много хубави, поради което трябвало да бъдат на показ. И за мое огромно изумление установих, че в Америка съм точно номер 8^[1] — причина, напълно достатъчна, за да ме накара да се позадържа тук седмица-две. И докато разберем за какво става дума, услужливата продавачка бе донесла цял гардероб роклички с дължина до под задника — докато всички не се съгласихме, че няма да мога да измина и десет крачки, без да ги придърпвам надолу. Накрая постигнахме компромисно решение — увеличихме дължината с пет-шест сантиметра и аз се примирих с една готина синя френска рокличка, разкошна щампована ризка от Марк Джейкъбс и няколко зашеметяващи тоалета на Елла Мое и „Сплендид“ — роклички, които бяха толкова меки, че човек имаше чувството, че е влязъл в облак! Нямах никаква представа, че мога да се чувствам по такъв начин! След няколко тениски, два чифта къси панталонки и три-четири ефирни полички по-късно се прехвърлихме на вечерното облекло.

— И така, за срещи! Такаааа Мисля си за нещо, подканящо към флирт, но и забавно... Или може би класическо? Не знам. Важното е, че една жена не може да бъде сексапилна, ако самата тя не се чувства добре в дрехите си!

След тази лекция Джени разпрати продавачките с бойни задачи, при това само с едно движение на китката. А аз си стоях по гащи и надничях иззад завесата на съблекалнята, очаквайки следващия куп дрехи. И те пристигнаха. Лавандула на Вера Уонг. На Тори Бърч. На Нанет Лепор. На „Ди Ви Еф“. На Филип Лим. На „Пол и Джо Систър“. Още Марк Джейкъбс. Божичко, пробването на дрехи било голяма работа!

— Какво носиш точно сега? — обади се Джени от другата страна на завесата.

— Например нищо? — отговорих, докато навличах една разкошна щампована копринена рокля с презрамки на Марк Джейкъбс. — Или имаш предвид бельото?

— Имам ужасното чувство, че ще се наложи да погледна!

Очите на Джени бяха приведени в повишена готовност втора степен, когато зърна моите момчешки гащи на сърчица и сутиена, който изобщо не им пасваше. А след това лицето ѝ придоби странен розовеникав нюанс, когато си признах, че нямам представа какъв номер сутиен нося.

— Това никак не е добре! — отсече, като клатеше глава и подбираше различни размери и модели. — Да не би да искаш на четирийсет да си събираш циците по земята, а?!

След този изблик на възмущение бях отново набутана в естествената ми напоследък среда, съставлявана от пробната, за да пробвам сутиени с презрамки, без презрамки, събиращи гърдите напред, раздалечаващи гърдите, с меки и с твърди чашки, с цели и с половин чашки.

И преди кредитната ми компания да разбере какво става, аз бях вече на следващия етаж и си купувах чехли, сандали и затворени обувки, подходящи за новите ми тоалети. Ала въпреки настояването на Джени, че гладиаторските сандали били последният писък на модата, аз не успях да се преборя с усещането, че са по-подходящи за моята стара леля Агата, отколкото за мен, така че накрая тя бе принудена да

се предаде. Не че си тръгнахме с празни ръце — в чантите ни се мъдреха балетни пантофки, джапанки и два чифта елегантни обувки.

Заслизахме по стълбите на магазина, натоварени с всякакви чанти — големи, средни и малки. Доколкото можех да преценя, само за четири часа бях похарчила доходите си за поне месец и половина, обаче се чувствах толкова щастлива заради нищожните номера по етикетите на новите си дрехи (едната от тях беше дори ШЕСТ, представете си, моля ви се!), че не изпитвах никакви угризения. А после, докато ескалаторът ни отнасяше към приземния етаж, аз се въоръжих с официалната физиономия за подобно превозно средство — стискаш здраво чантите, гледаш право напред и не осъществяваш никакъв визуален контакт с останалите возещи се на ескалатора. В огледалните врати обаче ме посрещна една съвсем различна от мен жена. Не в смисъл на жената, която беше шаферка на сватбата на Луиза (просто аз, само че с малко повече грим и сложна прическа), а бляскаво различна! Косата ми свистеше наляво-надясно при всяко леко движение на главата. Рейзър ме беше докарал с очи като на сърненцето Бамби и със загадъчни устни, а тръпката от похарчването на едномесечна вноска по ипотеката само за дрехи и женски глезотии ми бе придала един специфичен загар на бузите, който и най-добрият руж не би могъл да постигне. Обаче аз си знаех, че някъде в чантите ми се крият достатъчно цветове, за да го докарам и по изкуствен път, когато се прибера в хотела.

— Хайде, че по това време не е никак лесно да се хване такси! — промърмори Джени, докато вратите се разтваряха и поглъщаха новото ми отражение. — Хей, ти да не би да се гледаше, а?

— Ами... да — признах си смутено.

— Браво на теб! — отсече Джени, хвана ме за ръка и ме измъкна в моето най-ново, най-любимо място в целия свят.

И какво от това, че вече можех да се считам официално разорена?! Защо иначе ще разполагам с кредитна карта за спешни случаи?! Освен това, може и да съм разорена, ама съм разорена със стил! Плюс това сега бях прекалено заета да гледам наляво и надясно по Лексингтън авеню, за да го мисля. В този град беше прекалено шумно, прекалено горещо и прекалено задушно, но на мен ми харесваше. Когато погледнех надясно, потъвах в безбрежната панорама на централен Ню Йорк, състояща се от перфектно разположените

перпендикулярно една на друга улици и от каналите, оформяни от небостъргачите. Вляво от мен стотиците пълзящи една след друга и общуващи си с шумни клаксони коли и таксите даваха своя важен дял в сгъстяването на маранята от дим наоколо, която се вдигаше нагоре и изкривяваше гледката през въздуха. Ала за мен всичко това беше неизразимо красиво.

— Колко време смяташ, че ще можеш да вървиш пеша, без да припаднеш? — попита Джени, връщайки ме рязко на земята.

— Може би петнайсет минути? — Не бях много сигурна дали това е въпрос или предизвикателство. Защото в интерес на истината изобщо не ми се ходеше пеша.

— В такъв случай ти предлагам да тръгваме, защото колкото повече разстояние изминем пеша, толкова по-добре! — отсече тя, кимна по посока на пресечката и се хвърли в нея. — Хайде, Анджи!

Тръгнахме напред, пресякохме една улица, после пак продължихме, после стигнахме до друга пресечка, след това директно по Парк авеню и още по-напред и пресякохме Медисън. Но докато влачех безценните си чанти с покупките след себе си, усещах, че моите петнайсет минути способност за ходене пеша бързо се стопяват.

— Просто исках да стигнем до Пето авеню! — изрева по едно време Джени, пресякохме за последен път и тя вдигна ръка. — Тук вече можем да хванем такси!

* * *

Ако въобще е възможно, пътуването с таксито през Манхатън беше още по-вълнуващо дори от пътуването през самия град. Тръгнахме по Пето авеню, минахме пет пресечки, спряхме на червен светофар и носът ми се сплеска от удара с разделителното стъкло. Оттам нататък всеки път, когато спирахме, се озовавахме до ново емблематично за Ню Йорк място. Катедралата „Свети Патрик“ се извисяваше абсолютно не на място наред поредица от магазини — подобно на кексче сред кутия изискани бонбони. Но тук, в Ню Йорк, това не правеше никакво впечатление. Докато минавахме покрай огромните ревящи лъвове, охраняващи още по-огромната обществена библиотека, не можах да не си помисля, че ако всички библиотеки си

имаха такива големи лъвове, хората сигурно щяха да четат повече. Или най-малкото щяха да се заседят пред стъпалата, за да се снимат с тях.

— Хей, виждаш ли там Емпайър Стейт Билдинг? — извика Джени и ми показа една твърде незабележителна сграда от моята страна. Лично аз не видях нищо освен предълга опашка от хора. Не видях нищо, дори когато залепих нос за стъклото. Е, видях — мазните петна от предишните пасажери.

— По дяволите! Много ми се искаше да я видя! — промърморих, облегнах се предпазливо и се постарах да не мисля и за останалите петна около нас, които не се виждаха чак толкова.

— Не се коси! И утре ще бъде тук! — отбеляза Джени, а аз се обърнах назад и се загледах в отдалечаващата хе зад нас кула. Докато таксито отново не закова спирачки и аз отново не забих брадичка, този път в облегалката на седалката. — Скоро ще стигнем до Флатирон. Тя е много по-готина!

И не бях излъгана, Флатирон Билдинг беше действително невероятна — цялата триъгълна и остра. Но пък и всичко, покрай което минавахме, беше готино. Разкошно. Организирано. Нюйоркско и готино. Невероятно различно от Лондон, а освен това — освен ако този таксиджия не започне да взема завоите малко по-човешки — вероятно последното място, което ще видя през живота си. Петнайсет минути по-късно вече бяхме достигнали връхчето на острова и таксито спря пред терминала Саут фери.

— Ще се качим на ферибота, така ли? — ококорих се аз.

Ала Джени запази енигматично мълчание. Едва сега се сетих, че тя през целия път не бе отронила и думица, а аз бях прекалено заета да зяпам града и да броя ресторантите на „Старбъкс“, за да ми направи впечатление.

— За остров Стейтън още не си готова! — засмя се внезапно тя, подаде двайсетачка на шофьора и излезе от таксито, като пое няколко от чантите ми. — Но пък си напълно готова да видиш това!

Поехме по тротоара и навлязохме в пълен с народ парк. И аз дотолкова се отнесох да зяпам скулптурите и опашките от хора, ближещи сладолед, че трябваше да се блъсна в оградата, за да я видя. И когато я видях, се вцепених. Ето я! Най-яркият, най-истинският символ на Ню Йорк и на Съединените щати! Гордо изправена, охраняваща залива — Статуята на свободата!

Джени се извърна към мен, за да види реакцията ми, а после заслони очи с ръка и отбеляза:

— Бива си я, нали?

Аз само кимнах, защото нямах какво да кажа. После бавно се приближих към Джени. Пуснахме чантите си на земята и се облегнахме на перилата. Беше наистина красиво — моят личен филмов миг!

— Още докато пробваше дрехите, се чудех къде да те заведа след това. И накрая реших — какво по-хубаво от първото място, където хиляди хора по света са се запознали с Ню Йорк?! Е, може би леко мелодраматично, но какво пък?! Кой по-добре би могъл да те приветства с добре дошла в нашия град от нашата Дама на свободата?!

— Толкова е нереално! — въздъхнах, без да отлепям очи от статуята. — Виждала съм я хиляди пъти по телевизията и къде ли още не, но сега, като я гледам в действителност, всичко е... Божичко!... Направо не мога да повярвам!

— Права си — съгласи се Джени. — Спомням си първия път, когато я зърнах. Беше веднага след като дойдох да живея в центъра на града. Не знам защо, но като деца никога не са ни водили дотук. После разбрах, че майка ми я мрази. Но статуята си е тук и се грижи за всички нас. Анджи, Ню Йорк е пълен с милиони различни хора и всички до един са пристигнали в него с една и съща цел — да потърсят нещо ново!

— Моля те, ласкаеш ме! Не съм търсила нищо конкретно! — отбелязах, загледана в остров, който ако спомените ми бяха правилни, трябва да беше Елис. — Просто бягах от бившия.

— Нищо подобно! Мисля, че се подценяваш! — отсече Джени, обърна се и ме изгледа. — От една страна, не всяка жена оставя океан между себе си и бившия си, от друга — не за всяка връзката е била толкова важна. А и на теб ти предстои да се пребориш с толкова много неща! Имай предвид, че това не са обикновени психоаналитични брътвежи — просто такъв е животът! Когато моят бивш ме напусна, аз направо се сринах. Разбирай го в най-буквален смисъл на думата — сринах се! Не го казвам, за да предизвикам съжаление — просто си беше така. Макар да знаех, че грешката си беше изцяло моя и че имам страхотни приятели, които ме подкрепят! А ти, щом си почувствала, че съпротивителните ти сили не са достатъчни, за да издържиш, просто

си напуснала сцената. И това действително е било най-доброто, което си могла да сториш за себе си. А Ню Йорк е перфектно място за тази цел. Това е градът на новото начало. В Лос Анджелис хората ходят, за да се „намерят“, а в Ню Йорк идват тогава, когато искат да станат нови хора.

— Може би си права — промърморих, замислена за всичко, случило се през последните няколко дена. Да, наистина беше странно, но откакто минах през щанда на „Шанел“, изобщо не се бях сецала за Марк. — Всичко ми се струва нереално. Чувствам се така, както смятам, че би трябвало да се чувствам... И аз не знам...

— Е, все още си в шок, няма спор — отбеляза Джени и се обърна отново към статуята. — Но да знаеш, че на света има много по-лоши места от „Блумингдейлс“ за отърсване от шок. Това беше майтап. Иначе, ако трябва да бъдем сериозни, ти си преживяла огромна лична трагедия. Защото раздяла от подобен характер е равносилна на загуба на много близък човек.

— Да, всъщност се чувствам точно така — признах си аз. Не че ми се искаше да се впускам в обяснения по този въпрос, особено на публично място. Все пак съм англичанка, а ние не си падаме много по роненето на сълзи пред чужди хора. — В един момент имам чувството, че съм го преживяла и че никога повече няма да се сетя за него, а в следващия продължавам да не вярвам, че всичко това е станало. Сигурна съм само в едно — че постъпих правилно, като дойдох тук!

И преди Джени да успее да ме опровергае или да ме подкрепи, и двете бяхме стреснати от силен звън. Моят телефон! Извадих го от чантата си и тъкмо се канех да напомня на мама колко скъпи са международните разговори, когато видях кой ме търси.

Марк!

Загледах се в проблясващия екран и се запитах за какво ли се е сетил да ми звъни, особено след последния ни разговор. Да не би да е размислил? Да не би да е започнал да изпитва угризения на съвестта? Или пък Тим се е оказал толкова зле ранен, че се е наложило да му ампутират ръката?

Дзън, дзън! Отговори! Отговори ми!

Без да се замислям повече, аз вдигнах ръка и запокитих телефона си колкото ми бе възможно по-далече във водата. И се почувствах много, ама много добре! Адски добре!

— Извинявай — изрекох, без да знам защо. Аз ли бях тази, която направи това нещо?

— Този град е идеалното място за справяне с душевни травми, миличка. Всички тук сме преживели много и сме се справили с проблемите си кой както е могъл. — Джени бе извадила от чантата си пакетче носни кърпички и сега ми ги подаваше — като предпазна мярка. Очевидно изобщо не беше обърнала внимание на телефонната ракета, която току-що бях изстреляла в дълбините.

— Колко добре те разбирам! — подсмръкнах и побързах да приема кърпичките. — Само като си представя какво е преживял всеки един от жителите на този град, като че ли започвам да гледам на моя проблем под нов ъгъл.

— Така е. Но не това имах предвид, захарче — отбеляза Джени. — Исках да кажа, че си дошла на най-подходящото място за преодоляване на трудности, на неща, които те разкъсват отвътре. Всеки от нас тук си има по една спасителна сламка, макар че за всеки от нас е различна. Лично за мен повторното отваряне на „Сенчъри 21“ пет месеца след 11 септември беше истинско откровение. Бях сигурна, че ще имам куража да се справя с абсолютно всичко, стига да отворят врати и да ми продадат чифт от дизайнерските си обувки със седемдесет процента отстъпка! — Хвана ме за ръка и допълни: — Но след малко започва вечерната ми смяна. А ти сигурно се чувстваш като изцедена. Какво ще кажеш да се връщаме в хотела?

Обърнах се и за последен път погледнах към Статуята на свободата. Господи! Аз наистина съм в Ню Йорк!

И наистина съм много уморена.

— С удоволствие — смотолевих.

Събрахме всичките ми чанти и спряхме ново такси. Хммм. Нова приятелка, нов гардероб и нов град. В сравнение със събота днешният ден не мина никак зле.

[1] Което отговаря на номер 10 по британския стандарт и на номер 38 по европейския. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

След кратка дрямка, душ и няколко неуспешни опита за провеждане на международен разговор от хотелския телефон най-сетне успях да направя онова, което трябваше да направя.

— На телефона Анет Кларк.

— Мамо, аз съм!

— О, Анджела, слава на Бога, че те чувам! Цял ден се опитвам да се свържа с теб! — изрече бързо и малко прекалено драматично тя. Е, в такъв случай ме улеснява.

— Мамо, телефонът ми не работи тук. — Открай време бяхме установили, че за добрата връзка между майка и дъщеря е много по-лесно да боравим с благородни лъжи, отколкото да казваме истината, а и точно сега няхах никакво желание да ми задава въпроси за душевното ми състояние. Отново. — Просто исках да знаеш, че съм добре, че съм намерила свестен подслон и че ще ти се обадя за повече, когато реша какво ще правя.

— Свестен подслон ли? — повтори тя.

— Да, у една приятелка — изрекох бързо, нетърпелива да приключи разговора, преди да сме стигнали до теми, в които точно сега няхах желание да навлизам. — Ще ми направиш ли една услуга? Да ми прибереш багажа от онази къща?

— Анджела, малко по-спокойно, скъпа! — изрече мама. Вече я виждах как стои със слушалка, притисната между рамото и ухото, и разтрива бузите си — както прави винаги, когато се чувства объркана. — Какво искаш да кажеш с това, че си у приятелка? Та ти не познаваш никого в Америка! Моля те да се прибереш у дома! Татко ти вече оправи твоята стая и всички познати се чувстват ужасно и никой не те обвинява за случилото се на сватбата!

— Никой не ме обвинява ли? — повторих този път аз, но с глас една идея по-писклив, отколкото би ми се искало. — Значи никой не ме обвинява... Ясно. Ами... да. Тук си намерих приятелка. Не, няхах представа, че човек може да се сприятели с някого само за един ден, но

пък и до неделя нямах никаква представа, че хората, които съм мислела за приятели, могат да ме лъжат толкова дълго! Така че може би е крайно време да опитам с нови приятели!

— Анджела, не започвай отново! Не исках да ти противореча! — въздъхна мама. — Просто искам да съм сигурна, че си добре. А другите да вървят по дяволите!

— Да, добре съм — отговорих, и този път съвсем искрено, защото улових отражението си в огледалото — новата си прическа, превъзходния си, макар и леко поизтърган грим. Господи, ама наистина си ме биваше! — Наистина съм добре! — повторих. — Виж сега, отседнала съм у приятелката си Джени, която е невероятно мил човек. Вероятно ще поостана при нея още мъничко, но ако имам нужда от нещо, веднага ще ти се обадя. Исках само да ти кажа, че през следващите няколко дена можеш да ме търсиш на този номер. Само не забравяй да добавиш пред него и код 1471! Обичам те!

— И аз те обичам, скъпа! — изрече мама, вече поуспокоена. — А ние с татко ти ще отидем до къщата и ще ти приберем нещата. Не се тревожи за това! Само се прибири вкъщи!

Пет минути след като майка ми беше затворила, аз осъзнах, че продължавам да стискам слушалката — при това толкова силно, че кокалчетата ми бяха побелели. Само намекът ѝ за Марк, за сватбата и за всичко останало се беше оказал достатъчен, за да ме запрати обратно в предишното ми мрачно настроение. Крайно погрешен ход предвид факта, че се налагаше да изкарам нощта съвсем сама. Приблжих се до прозореца с надеждата да открия място, където да се скрия, да погледам хората и да послушам техните разговори, за да не слушам себе си. И точно тогава пред очите ми светна един огромен, познат маяк на нормалността.

„Старбъкс“!

Идеално! И точно до входа му имаше дори банкомат.

Да живеят мултинационалните корпорации!

* * *

Изпразних две от големите кафяви чанти на леглото си и открих чифт сладки панталонки и няколко пъстри тениски. Обелих от потното

си тяло дънките и старата посивяваща тениска, преоблякох се и нахлузих новите си джапанки. На този фон дамската ми чанта се оказа прекалено формална, прекалено строга и изобщо прекалено много напомняща за старото ми „аз“, така че пъхнах ключа от стаята и кредитната си карта в задния си джоб и си пожелах късмет. Бих изглеждала като пълна глупачка, ако съчетая огромната стара черна кожена чанта с леки сандалки и къси панталонки.

Когато минах покрай рецепцията, Джени не беше там, така че успях да избягам, без да се налага да отговарям на въпроси. Макар че минаваше седем вечерта, навън продължаваше да бъде все така горещо и задушно. Първо минах през банкомата и видях доста зор, докато напъхам и извадя картата, без да я блокирам. А после, тъкмо преди да избира сумата, която исках да тегля, пред очите ми затанцуваха сумите от общите сметки. Натиснах бутона — само за да проверя. Извлечението изглеждаше невероятно благоразумно — двамата с Марк се бяхме споразумели аз ежемесечно да влагам някаква сума, която да покрива ипотеката и сметките, а после той да плаща всичко. Както се виждаше обаче, през последните няколко месеца той бе започнал да покрива много повече от това, при това, без да го споменава. За момент ме заболя — може би не е бил чак толкова лош, може би в крайна сметка наистина се е грижел за мен.

А след това на другото ми рамо кацна дяволчето и ми поднесе спомена за потното му, жалко лице, измъкващо се от колата. И преди да разбере какво правя, бях прехвърлила половината от сумата от общата ни сметка в моята лична сметка. Казах си, че той надали ще забележи — печелеше цяло състояние, а и нали половината от общото имущество по право беше моя! И което беше най-важното — покриваше днешното ми изстъпление по магазините!

Именно.

Задъхана от напрежение, аз изтеглих две банкноти от по сто долара, тъй като нямах представа какво ще правя през следващите няколко дена. След това се втурнах в „Старбъкс“ с моята безславна придобита печалба.

— Какво ще желаете? — попита готиният продавач. При нормални обстоятелства щях да се притесня и да се изчервя, защото той беше напълно мой тип. Висок, елегантен, с рошава кестенява коса и с погледа на човек, който разбира от развлечения. С други думи —

пълна противоположност на Марк. Обаче бях прекалено объркана с избора на кафе, за да забележа неустоимата му красота.

— Аз... хммм... бих желала... ммммм... — Така ли демонстрирам увереността и красотата си, както ми препоръча Джени? — Едно голямо кафе!

— Нормално ли? — изглежда ме той. — Като например „Венти Американо“?

— Много вероятно. И кифла. Боровинкова.

— Пет и трийсет и пет — отсече той и отметна бретона от косата си. Сега, когато кафето ми вече беше на път, можех да си позволя да не забележа колко красив беше той. Защото си беше точно така! — Ще ви ги донеса!

Затътрих се към свободна единична масичка край прозореца и се опитах да се отпусна. Оказваше се, че разглеждането на общата банкова сметка се бе оказало по-пагубно и от разговора с майка ми. Имах чувството, че съм измъкнала парите директно от портфейла му. Отпуснах глава на ръцете си и издишах дълбоко. Мамка му! В крайна сметка да си го брой като данък „Палаво другарче“!

— „Венти Американо“ и боровинкова кифла! — обяви тържествено момчето от „Старбъкс“ и сервира със замах поръчката ми на масата.

— Благодаря! — изрекох ентузиазирано, внезапно усещайки се гладна като Джени, нетърпелива да се захвана с огромната кифла с боровинки.

— Е, на почивка ли си? — попита красавецът.

Не бях привикнала да започвам разговори с непознати, а още по-малко — с готини индивиди от мъжки пол. Работата въпреки ограничаваше достъпа ми до външния свят, а и хората в моето местно кафене не бяха особено от бърбривите. Имам чувството, че не биха изпаднали във възторг, ако превърна работното им място в мой импровизиран кабинет.

— Нещо такова — отговорих уклончиво. Нямах никакво желание да навлизам в подробности по престоя си с някакъв непознат тип, та бил той и толкова готин. — Ще поостана тук известно време. У една приятелка съм.

— Яко! — кимна той. — И май си от Англия, нали така? Умирам си да отскоча до Лондон! Музикалната сцена там винаги е била

жестока, особено сега!

— Така е, от Англия съм — кимнах в отговор и отпих от кофата, която тук очевидно наричат чаша с кафе. Щеше ми се да си бях поръчала безкофеиново, както и да можех да измисля нещо по-умно. — Там е... готино. Да.

— Да, абсолютно! — съгласи се той. — Ако другия месец все още си тук, можеш да наминеш да видиш бандата ми! След две седмици започваме да свирим в Сладкарницата! — Измъкна салфетката изпод чинията ми, извади химикалка от джоба си и ми написа номера си. — Само звъни и веднага ще те сложа в списъка на гостите! Аз съм Джони.

Грабнах салфетката и се изчервих като домати, но не от прекалено продължителното излагане на слънце днес.

— Благодаря — промърморих, напъхах салфетката в джоба си и се вторачих в кафето си.

— А ако през уикенда нямаш какво да правиш, пак можеш да ми звънеш. Бихме могли, нали знаеш, да отидем на някое шоу или нещо такова — отбеляза той и пак отметна бретона си, но този път на другата страна. — Или просто, ако ти се пие кафе. Обикновено можеш да ме откриеш тук.

Отпих поредната огромна глътка кафе и отчупих от кифлата си, а Джони се върна зад щанда. Защо имам чувството, че току-що получих покана за среща от готино момче? Откакто се сгодих, живея с усещането (или надеждата), че излъчвам някакви вълни от типа „Заета съм“, които отблъскват порядъчните мъже. Вярно е, понякога ми се е случвало да попадна на някой невзрачен тип, останал сам към края на вечерта, или на изоставен приятел, чиято половинка е отпратила с друг, но всъщност не можех да си спомня кога за последен път съм била забелязана от наистина красив, заслужаващ внимание мъж.

„Но ти вече не си сгодена, забрави ли?!“ — напомни ми все досадният дявол на рамото ми, който очевидно не се бе задоволил с номера, който ми спретна при банкомата. Пресуших набързо кафето си и заръфах другия край на кифлата. Апетитът ми се бе изпарил. Докато напусках заведението, видях, че Джони сервира на друг клиент. Помаха ми, усмихна ми се, а аз кимнах и също се усмихнах. Свенливо.

Навън най-сетне бе започнало да се позахлажда. Пресякох улицата, влязох в парк „Юниън Скуеър“ и приседнах на първата пейка,

която видях. За момент ми се стори, че не усещам парите в джоба си. Започнах да ровя като обезумяла в невероятно дълбокия заден джоб на невъзможно късите панталонки, докато накрая усетих кредитната си карта, ключа от стаята в хотела и парите, които току-що бях изтеглила. Близката метростанция продължаваше да бълва народ — уморени, сгорещени и мрачни хора, и да поглъща по-младата тълпа на нощните купонджии. Тъкмо се питах накъде са се запътили всички, когато на пейката до мен приседна нисък човечец на средна възраст с изтърган костюм.

— Здравсти! — каза, като се отпусна в другия край.

— Здравейте! — отговорих и стиснах здраво в ръка парите си. Не ми приличаше на крадец, но в този странен град всичко можеше да се очаква.

— Вижте, нямам навик да го правя, но ще ви попитам — колко вземате за една свирка? — изрече тихо човечецът, загледан в коленете ми.

— Моля?

— Ами... за свирка. Имам към стотина долара. Надявам се да стигнат. — Над горната му устна беше избила пот, но някак си не ми изглеждаше да е от горещината. — Имах ужасен ден!

— Аз... аз не съм... не съм проститутка! — изфъфлих, неспособна да помръдна.

— О! — извика той и веднага скочи. — Извинете! Просто си помислих... заради парите в брой и... и... — Отстъпи няколко крачки, като продължаваше да съзерцава краката ми. — Още веднъж извинете!

Преди да успее да се изправя, той вече беше излязъл от парка и ситнеше по улицата. Изпепелих го с поглед. На проститутка ли му приличам? Напъхах бързо наличното си богатство в джоба си, обърнах се и побягнах към хотела. Само след няколко минути влетях в спасителния сумрак на фойето му.

— Ей! — провикна се Джени от рецепцията. — Къде ходиш? Тъкмо звънях да те питам какво ще искаш за вечеря!

Забих спирачки в средата на пълното с народ фойе, обърнах се към нея и отсякох:

— Тези панталонки се връщат там, откъдето са дошли!

* * *

Наложи се намесата на спешна чаша чай и цял пакет сладки, погълнати на пода до плота на рецепцията, преди Джени да успее да извлече някаква смислена информация от устата ми. И както обикновено, веднага откри и положителна страна в това, че ме взеха за проститутка, която прави свирки по обществените паркове.

— Хей, ама сто долара са много над средната цена, знаеш ли?! — възкликна, доливайки чая ми с топла вода. Наложи се да поискам голяма порцеланова чаша, противно на здравия ми английски разум, защото нямах никакво намерение да чувам изрази от рода на: „Ние не доливаме чая с топла вода, а просто правим нов чай!“, когато преживявах момент, който бе пълна противоположност на емоциите на Джулия Робъртс в „Хубава жена“. — И което е най-важното, Джони от „Старбъкс“ очевидно си е паднал по теб! Виждаш ли, че още от първи опит си уцелила джакпота, а?!

— Ти познаваш ли го? — подсмръкнах унило, докато сърбах нихилистичното подобие на чай от чашата си. — Наистина е готин.

— Да го познавам ли? — изглежда ме критично Джени. — Ти наясно ли си, че най-малко половината от момчетата, работещи в този хотел, биха желали да го познават най-малко така, както го познаваш вече ти, а?! Нали точно той е причината, поради която всички тук сме се прирастили към кафето! Ако не ми вярваш, питай Ванеса, когато дойде на работа! Само тя пие по четири мокачино на ден, само и само да зърне физиономията на това момче!

— Всичко стана толкова внезапно, че... Имам чувството, че се изложих. А що се отнася до номера, който той ми даде, като се зная каква съм, може и да съм го изгубила!

— Той ти даде номера си?! — изписка Джени и ме заля с нова порция топла вода. — Господи, Анджи! И аз за какво съм ти тогава?! Та ти още на втория ден в този град си започнала да сваляш момчетата от първата десетка! Не съм чувала някоя от колежките ми да е получила чак номера му!

Е, това последното определено ми повъзвърна самочувствието.

— Ама това е само защото съм англичанка, пък и той надали вярва, че ще му се обадя — запелтечих неуверено. — Пък и аз няма да

му се обадя, нали?

Джени ме изгледа продължително, бавно приседна на стола си и попита тихо:

— И защо няма да му се обадиш?

— Защото не съм се обаждала на никой мъж от... всъщност никога не съм се обаждала! Пък и нали току-що преживях жестока раздяла! Трябва ли моментално да започна да се срещам с други мъже?

— Знаеш ли какво? Мисля, че точно сега две-три необвързващи срещи няма да ти се отразят никак зле! Това ти е нещо като ваканция, нали така? В такъв случай го приеми като лек ваканционен флирт, като летен романс!

— Ами... не знам. Така де, ходенето на срещи не е ли трудна работа? — вдигнах смутено очи към нея аз. — Защото аз винаги... всъщност... откакто се помня, съм с Марк и... просто не знам как се ходи на истински срещи!

— Ти сериозно ли?! — ококори се Джени. — И не разширявай тениската си! — добави точно като майка ми, върна тениската, с която се опитвах да завия коленете си, на мястото ѝ. — В такъв случай, скъпа, ще се наложи да ти уредим една-две срещи. Първото, което трябва да направиш, е да си дадеш сметка колко забавно нещо са срещите! Няколко необвързващи срещи с изключително възпитани джентълмени. Само за забавление. Без ангажименти.

— Сигурна ли си? — Защото аз определено не бях.

— Абсолютно! — отсече тя, изправи се, а после изправи и мен. — А сега се качи в стаята си, обади ми се, когато решиш какво ти се яде, а докато вечеряш, прочети това! — И ми подаде бележник с моето име, изписано на корицата — с големи блестящи букви, върху които намигаха стикери със сърчица, и голяма картичка, на която пишеше: „АЗ V НЮ ЙОРК!“

— Какво е това? — изумих се аз. Не бях ли малко големичка за стикери със сърчица?

— За теб, за да си записваш разни неща — обясни Джени и отвори бележника на първа страница. — Нали каза, че не знаеш какви са ти амбициите? Затова сега искам да си избистриш този въпрос. И гледай да включиш в плановете си и някое ново гадже! Хайде, върви горе! Вечеря, амбиции, сън!

Изрита ме най-безцеремонно, а после се обърна с мегаватова усмивка към някакъв гост на хотела, който търпеливо изчакваше да му обърнат внимание.

— С какво мога да ви бъда полезна, господин Робъртс? — чух я да измърква, докато се качвах в асансьора, вече забила нос в бележника.

Име. Това е лесно: *Анджела Кларк*.

Възраст. *Двайсет и шест и шест месеца*. Тук — малко повечко примигвания.

Амбиции: *Да започна да публикувам свои романи*.

Непосредствено след това допълних мислено: *Да бъда щастлива*.

И веднага след това: *Да сваля ново гадже*

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин се събудих с усещането, че вече е време да срещна очи в очи новия си живот. И какво от това, че до днес не бях правила нищо импулсивно?! Нали вече бях преродена нюйоркчанка, а една Нова нюйоркчанка се нуждае от Нова чанта! Спретнах си скромнен тоалет: къси панталонки, бяла блузка с красиво деколте и сладки малки балетни пантофки. Гримът и косата ми може и да не отговаряха изцяло на стандартите на Рейзър и Джина, но въпреки това пак изглеждах по-добре, отколкото изглеждах... мммм... последния път, когато си направих труда да се погледна в огледалото.

Джени бе настояла изрично да пътувам само с метрото, докато опознавам системата на града така добре, както познавах и лондонското метро. Тогава не ми даде сърце да ѝ кажа, че макар да бях живяла седем години в Лондон, — за да стигна например от гара Ватерло до Оксфорд Съркъс, ще ми бъде необходима карта. Затова сега заслizaх внимателно по стълбите към метростанцията, огледах се и зървайки машината за метрочартите, веднага се насочих към нея и пяхнах вътре някакви банкноти. Дотук с опита ми от Лондон. Двайсет и четири долара за цяла седмица? Какъв ти Лондон, та това е абсолютна евтиния! Знаех си, че транспортът в английската столица е скъпичък, ама чак толкова...

Бележките ми подсказваха, че сега трябва да хвана мотриса № 6 до улица „Спринт“, фасулска работа. Но като погледнах картата, разбрах, че ще стане по-бързо, ако тръгна пеша. И автоматично след това се обърках. Ама защо тези линии си нямат имена? Какво стана с цветовете, буквите и цифрите? И как да разбере кое къде спира? Бележките на Джени ми забраняваха изрично да питам хората, както и да използвам пътеводител. Още вчера, докато бяхме в „Блумингдейл“, тя най-безцеремонно бе измъкнала моя *Основен пътеводител за Ню Йорк* от ръцете ми и го бе изхвърлила в най-близкото кошче.

Нюйоркското метро беше изключително задушно през август, но платформите му бяха много по-големи от тези в лондонското. А когато

пристигна и мотрисата, вътре се оказа много по-широко, отколкото обикновено претърпаната линия „Дистрикт“. Първоначално не можех да се сетя защо вагоните ми изглеждат толкова познати, но после ме осени — „Призрак“! Господи, това е моят влак! Двете с Луиза сигурно бяхме гледали този филм най-малко стотина пъти, когато бяхме тийнейджърки. Наложих се да си напомня, че сега Луиза не е при мен. Да, сега сигурно играе на смесени двойки със съпруга си, моя бивш и неговата любовница, фактът, че всъщност знаех, че сега тя би трябвало да е на меден месец в Гренада, не допринесе с нищо за изпаряването на грозната картинка, която сама си нарисувах. Но преди да успея да се измъкна от мотрисата и да се върна на спокойствие в хотела, вратите се затвориха и влакът потегли. Полетях назад и се приземих на най-близката железна пейка, а оттам нататък прилежно започнах да избягвам погледите на останалите пътници, като същевременно се опитвах да ги огледам.

Би било клиширано да нарека нюйоркското метро „котел за претопяване“, но всъщност си беше точно това. Тук имаше всякакви хора: бизнесмени с изискани костюми, увиснали на кожените дръжки, туристи, наминали през Пето авеню, които стискаха нервно безценните си торбички от „Сакс“ и „Тифани“, а точно зад мен — група момичета от южноамерикански произход с коси, храбро устояващи на гравитацията, които се решеха една друга. И между всички тях — възрастни хора с притворени очи. Преди да се усетя, и вече бяхме стигнали моята спирка. Втурнах се през вратата и после нагоре по стълбите, като се стараех да не се оглеждам прекалено объркано. Но когато се измъкнах на улица „Спринг“, слънцето се оказа толкова силно, че ме хвана неподготвена. Аз се залюлях назад и едва не се стоварих върху момиче, което изглеждаше толкова жестоко, че сигурно беше някоя прочута звезда. Или спеше с прочута звезда.

— Извинете! — побързах да изрека с най-добрата си сконфузена ухилка.

Момичето ме погледна притеснено и продължи по пътя си. Докато наблюдавах как гъвкавите ѝ крака се изнасят по улицата, като че ли бяха мои, не можах да не се запитам колко ли би струвала свирка, направена от нейната уста. Щом за мен даваха сто долара, за нея сумата сигурно би била петцифрена.

Джени ми беше казала, че Сохо много ще ми хареса. И се оказа напълно права. Този квартал беше напълно различен от строгото разположение на улиците в центъра. Харесваше ми да виждам чак до хоризонта от всяка една от улиците на Манхатън, но усещането от пристъпването в Сохо можеше да се сравни единствено с чувството от излизането на снимачна площадка. Макар никога да не бях стъпвала тук, улиците ми изглеждаха странно познати. Или бях открила духовния си роден дом, или бях прекалила с гледането на телевизия. Тръгнах надолу по улицата с надеждата, че вървя към Бродуей, и погледът ми се плъзна по витрините и прозорците, по хората и колите и се изпълних със срам от старата си чанта. Но преди да успее да стигна до решение какво да правя с нея, се озовах на Бродуей. И не щеш ли — още един „Блумингдейл“! Ура!

Поех с гордо вдигната глава покрай щандовете с козметика, опитвайки се да постигна невъзможния баланс между съзерцание на вълшебната козметика навсякъде около мен и измъкване от хищните нокти на продавачите. Когато преодолях и последния щанд — на „Блис“, скочих веднага на ескалатора, за да избегна погрома над кредитната си карта. Или поне за момента. Чантите се оказаха удобно вдясно от мястото, където ескалаторът ме изплю, но броят на моделите, натъпкани в това тясно пространство, се оказа умопомрачителен. Тръгнах между щандовете и рафтовете, умело избягвайки оглеждащите се за жертви продавачи, и накрая се осмелих да се насоча към млада брюнетка с приблизително три косъма не на мястото си. Кое то ще рече — истинска повлекана по стандартите на Сохо.

— Здравейте, с какво мога да ви бъда полезна? — изрече веднага тя със светнали очи.

— Търся си чанта — заявих делово, като се постарях да не звуча като жена, която много рядко си купува чанти, и същевременно като такава, която няма никакво желание да прарасва всичките пари за сватбата си за една чанта. — Нещо, което бих могла да използвам за ежедневието. Например да си нося лаптопа, портфейла, телефона — такива неща.

— Ясно! — кимна тя и веднага започна да вади чанта след чанта във всякакви размери и модели и безсъмнено до една ужасно скъпи. — Щом ще бъде ежедневна, сигурно ще искате кожата. Кожата е най-

издръжливият материал и не се изтърква лесно. А при положение че искате място и за лаптопа си, то... — направи пауза, прехапа пълната си долна устна, огледа рафтовете и накрая извади няколко нови чанти от скритите чекмеджета под щанда си. — Предпочитани дизайнери?

— Марк Джейкъбс? — изрекох предпазливо, като се сетих за вчерашното си посвещаване в света на модата.

Очевидно отговорът ми е бил най-правилният, защото тя се усмихна одобрително и измъкна от някакъв тайник с луксозни кожи най-красивата, ама най-разкошната чанта, която някога бях виждала. Аз протегнах ръка и потънах в нежната ѝ мекота. Тъмнокафявата кожа приличаше на млечен шоколад, а деликатните златисти акценти сякаш ми намигаха и шепнеха „Купи ме! Аз те допълвам!“.

Продавачката продължаваше да каканиже за това как класическата чанта отново се връщала на мода, а с нея и италианският дизайн, и месинговите халки, но аз вече пресмятах докъде ще мога да я натъпча така, че пак да я праметна през рамо.

— Колко струва? — попитах и нежно я вдигнах. Беше сърцераздирателно красива. Толкова ли е лошо, че към тази чанта изпитвах повече страст, отколкото в спалнята ни с Марк през последните три години?

— 895 долара — отговори продавачката, вече предвкусвайки комисионата. Имах чувството, че тази жена е в състояние да надуши добрата сделка така, както конете надушват страха. — С ДДС, разбира се.

Преносимият калкулатор в главата ми набързо превърна тази сума в нормални пари и излезе с приблизителната цифра от 500 английски лири. Досега не бях харчила за чанта повече от трийсет лири. Но сега тази ми трябваше! Спомних си за деня, когато двете с Луиза ходихме по магазините, за да търсим шаферски обувки за мен. И си казах, че щом тя е в състояние да пръсне 400 лири за обувки за един ден (макар да стана ясно, че това е било от чувство за вина), значи на мен не ми пречи да *инвестирам* 500 в една чанта! Просто ще я използвам непрекъснато и така тя ще ми се изплати. За всички случаи и при всички обстоятелства. Всеки божи ден.

— Нещо друго? — изгука щастливо момичето.

Усмихнах се трескаво и отговорих:

— Трябва ми нещо по-деликатно!

* * *

С хиляда долара по-малко в картата и с две удивителни чанти по-късно аз се спуснах по стъпалата и излязох от „Блумингдейлс“. Реших, че за петстотин лири се налага да изстискам максималното от зашеметяващата си нова придобивка, поради което свих старото си чанте на колкото ми бе възможно по-малка топка, която пуснах в Голямата си кафява чанта. В сравнение с центъра вчера, Бродуей бе относително спокоен. Тук-там се мяркаше по някой турист по-къси панталонки и със зачервени от невъобразимия пек рамене, неуморимо щракащ с фотоапарата си. А красивите и фешънките без никакво конкретно занимание в живота се вливаха и изливаха от магазините по улиците „Мърсър“, „Спринт“ и „Принс“, товарейки кльоцавите си ръчички с масивни луксозни, маркови чанти. Само едно хвърляне на поглед към тези момиченца ми беше достатъчно, за да проумея, че умирам от глад. За щастие това беше Ню Йорк, което означаваше, че на един хвърлей разстояние винаги ще се намери по някой „Старбъкс“. Казах си, една кифличка набързо, какво толкова, ще се поразхладя на мултинационалния климатик, а после доволно ще си се върна в хотела.

Ала намеренията ми бяха набързо попарени. Ако хората пред „Блумингдейлс“ бяха все от сой, то десетминутният престой на опашката в „Старбъкс“ ми се отрази като документален филм на Дейвид Атънбъро. Никога до този момент не бях виждала подобно разнообразие от прослойки. Познатите кльоцави дамички, поръчващи си безкофеиново кафе, бизнесмени, провеждащи деловите си срещи на някоя и друга кифличка, готини мачо типове, оживено обсъждащи най-новата хевиметъл банда (и дори не си поръчаха кафе — бунтовници!). Ала най-често срещашите се клиенти бяха мъжете и жените, прилежно избягващи погледите на останалите, които отчаяно щракаха по клавиатурите на лаптопите си, периодично спираха, за да проверят уай фай връзките си, въздишаха шумно и отпиваха от огромните си чаши.

— Човек никога не може да си намери шибано място в това шибано свърталище! — въздъхна мъжът зад мен. — Шибани блогъри!

Обърнах се и му се усмихнах учтиво, защото нямах представа какви ми ги говори, но предположих, че се обръща към мен. Той ме изглежда така, сякаш бях пълно куку.

— Блогъри ли? — изгледах го неразбиращо аз, а погледът, с който той ме дари, ме накара да се почувствам адски англичанка.

— Какво? — срязва ме той. Очевидно не беше говорил на мен.

— Извинете — изфъфлих, обърнах се и затърсих камък, под който да пропълзя и да се скрия. — Казахте нещо за блогъри, та реших, че имате предвид... — и оставих погледа си да се плъзне по щанда вдясно от нас.

— О, вярно! — смотолеви той, все още не съвсем любезно, но доста по-нормално. — Просто разсъждавах на глас. Искях да кажа, че човек никога не може да си намери място в „Старбъкс“ заради онези смотани блогъри, които непрекъснато заливат света с отчаяните си вопли за това колко шибан е жалкият им животец! Че на кого му пука, бе хора?! Що не вземете, за разнообразие, да си намерите свестни приятели и да се жалвате на тях, а?!

На този етап той вече буквално крещеше към бригадата с лаптопите и на мен ми се прииска изобщо да не бях започвала този разговор.

— Следващият?

Спасена от поръчката!

Поръчах си обичайната кифличка и кафе „Американо“, обаче за вкъщи, и автоматично спрях едно такси. Вече бях взела веднъж метрото, а сега имах усещането, че бижутото на Марк Джейкъбс, което висеше на рамото ми, не би се почувствало никак добре в метрото.

— Хотел „Юниън“ на площад „Юниън“ — изстрелях в мига, в който се настаних отзад.

Таксито веднага излезе от Бродуей. Следях внимателно за познати неща наоколо, като старателно избягвах да срещам погледите на разкошните витрини около мен. Усещах воплите на кредитната си карта, която ме умоляваше да ѝ спестя по-нататъшно разорение. Забелязах, че минахме по Източен Хаустън, а после по Бауъри. Или май беше Четвърто авеню? Не знам. Обърках се. Но бях щастливо объркана.

— В отпуска ли сте? — изкрещя таксиджията иззад решетката.

— Аха! — изкрещях в отговор, като продължавах да се оглеждам щастливо. — В отпуска съм!

— И как така момиче като вас е съвсем само в големия град? — попита той. — Не ми се случва често да возя самотни момичета.

Обикновено вървят по тройки или по четворки, като в „Сексът и градът“. Не можете да си представите колко често ми се налага да карам такива до сладкарница „Магнолия“!

Хей, вярно бе! Онези кексчета!

— Още не съм ходила там.

— Ясно. Обаче нещо не ми е ясно! — продължи дружески да крещи той. — Седят си отзад, разбираш ли, и не спират да се оплакват, че не можели да влязат в някакви си тъпа рокля, а след това заръчват да ги откарам в сладкарницата! Бива ли такива работи, моля ви се?!

Пътуването с таксито се оказа толкова кратко, че когато заковахме пред хотела, се наложи просто за норматив да открия портмонето си в моята красива нова чанта. И на всичко отгоре ми струваше само шест долара! Божичко, ама това е наистина най-готиният град на света! Тук дори лудостта на шопинг терапията не е истинска лудост!

Най-хубавото нещо на моята хотелска стая бе това, че независимо в какъв хаос я бях оставила, независимо колко кърпи бях използвала и захвърлила където ми падне, независимо колко тоалетни принадлежности бях използвала под душа и във ваната, тя винаги ме посрещаше в безупречно състояние, когато се върнех в нея. Поставих внимателно моята чанта на Марк Джейкъбс на страничната масичка и извадих лаптопа от бюрото. Напълних масичката с подобрени безалкохолни напитки и бързи закуски от минибара, грабнах една възглавница от леглото и взех преносимия си компютър в скута си. От хотелската управа ми бяха осигурили дори адаптер за британски електроуреди, при това без да ги моля! Браво на тях! Не си спомням кога за последен път Марк бе проявил подобна интуиция, за да ми осигури поне чаша чай. На нощното шкафче забелязах и бележка от Джени, с която ми напомняше, че довечера е прощалното парти на Джина и че трябвало да я чакам на рецепцията точно в девет.

След петнайсет минути настаняване във фотьойла без натискане на нито един бутон лаптопът ми беше преминал на спящ режим. Както и аз. И засънувах живота си в Ню Йорк, вместо да изживея нийоркската си мечта. През последните пет-шест месеца, докато Марк работеше извънредно в офиса и на тенискорта (както и по Кейти, разбира се), не веднъж и два пъти ми беше минавала мисълта да се запиша на фитнес, да започна да вземам уроци по йога, та дори да

започна да преподавам творческо писане. Но не бях въплътила в действие нито една от тези мои мисли. Ако се понапъна, може би бих успяла да видя и положителна страна в случилото се на сватбата на Луиза. Ето, с Джени се бяхме сприятелили почти веднага, макар че съвсем доскоро изобщо не се познавахме. Имах си нова прическа, нов гардероб, а сега вече бях горда притежателка и на най-красивата чанта, която съм виждала от двайсет и седем години насам! Тогава защо ми е да се връщам към миналото?!

И докато главата ми изпълняваше функцията на бойно поле на въпросните мисли, аз поставих ръце на клавиатурата. Поради липса на каквото и да било сюжет или фабула, започнах да печатам всичко, което ми хрумваше — тоест нещата, които ми се бяха случили през изминалата седмица. Стори ми се добре като за начало — да документирам всяка една дума от страх, че може да избяга. Всичко се заизлива като порой: сватбената церемония на Луиза, вечерята, тостовете, как открих Марк в колата със смъкнати гащи, как раних младоженеца в ръката и как избягах в Ню Йорк. И преди да разбере какво става, беше почти осем вечерта. Оказваше се, че съм писала повече от три часа, а ето че само след час трябваше да се срещна с Джени, Джина и Ванеса!

ОСМА ГЛАВА

В девет часа, точно на секундата, вдъхновена от погълнато на един дъх шишенце водка от минибара, аз се изстрелях от асансьора право във фоайето на хотела.

— Господи! Анджела Кларк! — извика Джени, когато се появих в бара.

Никога не съм била от онези момичета, които могат да се погледнат в огледалото и да си кажат: „Да, добре изглеждам!“ Даже и на сватбата на Луиза, след часа и половина, прекаран в опитните ръце на фризьорката и гримьорката, не изглеждах особено добре. Изглеждах си точно като шаферка и нищо повече. И сега си знаех, че ако и тази вечер не изглеждам поне поносимо, значи никога няма да успея. Трябвах ми двацет минути и цели три опита в изпълнение на насоките на Рейзър за опушен грим, но мисля, че долу-горе се справих (а той обеща, че колкото по-размазан е гримът, толкова по-добре ще стои). Косата ми беше в елегантно рошаво състояние, а тялото си бях намърдала в обикновена черна рокля с остро деколте, която бях купила този следобед. На босите ми крака се мъдреха красивите произведения на Кристиан Лубутен, а на рамото ми бе метнато новото дребно чанте. Никога през живота си не се бях чувствала толкова добре, но и толкова притеснена.

— Здравейте! — помахих нервно аз.

— И защо въобще си правя труда да ти давам съвети за пазаруване?! — възкликна Джени, целуна ме по двете бузи и ме представи на момичетата. — Джина и Ванеса ги познаваш. А това е Ерин. — Всички вдигнаха като по команда ръце, а аз си поръчах водка и сок от червени боровинки с надеждата да ги донесат по-скоро. — Разказах на момичетата всичко за теб, но пропуснах да им кажа, че си и бляскава амазонка! — продължи Джени, оглеждайки ме от всички ъгли. — Ти ме караш да се чувствам горда с теб, кукличке!

— Нямах никаква представа какво трябва да облека, така че накрая избрах черно — неутрално. А тъй като не разполагах с кой знае

какъв избор от официални обувки, се спрях на тези! — И вдигнах крак за инспекция. Жестът ми бе съпроводен от одобрителни ахкания и възклицания.

— Смятам, че си се справила добре, скъпа! — отбеляза Джина, докато отпиваше от коктейла си. — Всичко ще бъде наред! Не се притеснявай!

Е, поне тоалета бях уцелила. Джина изглеждаше невъзможно сексапилна с адски високите си токчета и прилепналата по тялото наситено пурпурна копринена рокля до коленете. Джени по нищо не ѝ отстъпваше със спускащата се свободно кремава рокличка, която минаваше на диагонал през цялото ѝ деколте, а другите две момичета очевидно бяха взели съвсем на сериозно последната мантра в модните списания, която разпореждаше, че „късото е новото черно“. Поотделно всяка от тях изглеждаше суперсексапилна, а заедно изглеждаха направо нереални. Ако бях мъж, сигурно щях да се почувствам ужасена.

За пет твърде оскъдно облечени жени надали е изненадващо да си намерят лесно такси. Така и стана. Секунда след като изплувахме на тротоара пред хотела, през нас се материализира такси, а само след броени минути вече влизахме в „Сохо Гранд“. Отвън нямаше нищо грандиозно, но се оказа, че зад обикновената фасада се крие зашеметяващ интериор. Подобно на хотел „Юниън“ и тук светлината бе мъжделива, но иначе таваните изобилстваха на полилеи, а стените — на аплици от ковано желязо. Покрай бара бяха подредени хромирани столове, заети от напълно адекватни за интериора красиви хора. Джени беше резервирала една част от лоби-бара, вече преливаща от гости, които познавах от хотела, и други, които не познавах. Когато се появихме, дойде ред на великата суматоха по целувките и прегръдките и по ахкания от рода на „Жестока си!“, но аз като че ли не бях достатъчно пияна, за да се отпусна и да ги приема на сериозно.

— Хей, ама ти наистина изглеждаш страхотно! — прошепна в ухото ми Джени, докато ни водеха към нашето лично резенче великолепиe. — И ще се почувстваш добре, гарантирам ти! Просто говори с хората! Нали знаеш, че вече си местна знаменитост! При това наистина изглеждаш жестоко! — Едно успокояващо стискане по рамото и нея вече я нямаше.

Ала независимо колко страхотна ме изкарваха хората и независимо от великолепното обкръжение, аз продължавах да се чувствам като риба на сухо. Първите две питиета за вечерта вече бяха започнали да изветряват от главата ми и ето че най-неочаквано аз отново се превърнах в обикновената Анджела Кларк в зала, пълна с непознати, при това облечена в неприлично къса рокля. И тъй като няхах какво особено да правя, се запътих към бара. Реших, че ако хвана чашата, поне ще създам работа на ръцете си. Макар да нямаше и десет вечерта, барът беше пълен с гости на хотела и хора, отбили се за едно-две питиета след работа, но все пак успях да се намърдам на едно празно столче, току-що освободено от потен мъж в делови костюм. Веднага грабнах менюто за коктейлите. От новото ми място групата на Джина изглеждаше като елитни богаташчета, отцепили се от грандиозен коктейл. Бях сигурна, че никой в Англия няма да ми повярва, ако му кажа, че разкошните, перфектно облечени и гримирани дами от VIP зоната на лоби-бара са само хотелски работнички и фризьорки. Изглеждаха като филмови звезди — или поне за мен. А независимо от промените, които претърпях, аз си бях все още само на три дена от Анджела Кларк — Госпожица Никой. Може би все още не бях готова да се превърна в личността Анджела Кларк.

— Чакате ли някого? — попита нечий глас до мен.

Ако този мъж възнамеряваше да ми предложи пари за секс, може би ще се наложи да обмисля предложението му. „Моля те, попитай ме колко вземам за една свирка!“ — замолих се вътрешно. Беше висок, с широки рамене и безумно красив. Автоматично си го представих да се казва Чип или Брад, а през уикендите да кара адски бързи, скъпарски мотори.

— Всъщност, с приятели съм — отговорих и кимнах по посока на групата, която с всяка следваща минута ставаше все по-шумна. — Просто си почивах. Смятах да си поръчам питие.

— Аз също — отговори спокойно той. Във всеобщия сумрак очите му изглеждаха светлосини. Забелязах ги как проблясват, докато кимаше по посока на група мъже, насядали на една от ниските масички срещу бара. — Реших да си взема малко почивка от зоологическата градина. Не мислите ли, че е адски гадно, когато след работа се отбиеш да пийнеш едно питие и да се отпуснеш, и всички пак започнат да говорят за работа?

Аз се изсмях, макар да не бях особено сигурна защо. Не че видях нещо смешно в думите му.

— Не мисля, че някога съм имала щастието да пийвам след работа — отбелязах и започнах да благодаря мислено на всеки бог, за когото се сетих, когато столчето до мен се освободи и той седна. — Аз съм на свободна практика, така че през повечето време работя у дома.

— Какво да бъде? — прекъсна ни барманът. Аз погледнах смутено към менюто. За жалост не забелязах нито „Секс на плажа“, нито „Ох-ох!“.

— Ще вземем две „Перфектни десетки“ — отсече мъжът до мен. — Извинете, че не ви попитах, но се надявам да го обичате!

— За първи път идвам тук, но нищо не ми пречи да го опитам. — Отне ми цяла секунда, докато осъзная, че този пичага ми е купил питие. — Искам да кажа... ммм... благодаря!

Полагах отчаяни усилия да не се изчервявам, което доведе до друг резултат — онемях. Напълно. Той прокара пръсти през светлокестенявата си коса, която се задвижи точно толкова, колкото да накара сърцето ми да се разтупти, но все така си оставаше достатъчно къса, за да издържи една игра на скуош. Вероятно.

— И каква по-точно е тази ваша свободна практика? — попита той, докато барманът поставяше пред нас две огромни чаши с някакви цитрусови на вид коктейли.

— О, писател съм — отговорих и побързах да отпия от коктейла си. Каквото и количество алкохол да имаше в тази чаша, то бе отлично прикрито зад изобилието от ананасов сок. Перфектната напитка за лятото! — Пиша детски книжки. — Имах чувството, че на този етап няма никакъв смисъл да навлизам в подробности. Това, но и фактът, че полагах неистови усилия да подредя мислите си в разбираеми изречения. Той беше толкова невъобразимо готин!

— Страхотно! — отбеляза той, извади сламката от чашата си и отпи директно от нея. Мъжкарско! — Сигурно е много удовлетворяващо да бъдеш творец!

— Ъхъ! — кимнах, давайки си сметка, че както съм тръгнала, скоро ще си пресуша чашата и че изобщо не ми се навлиза в подробности за това, че надали мога да изпитвам удовлетворение, когато пиша за играчки, предприемащи вълшебни пътешествия. — А вие какво работите?

— Аз работя на Уолстрийт — отговори лаконично той. Почти засрамено. — Надали мога да се определя като творец.

Макар и седнал, и облечен в костюм, той не бе в състояние да скрие от зоркия ми поглед отлично поддържаните си мускули. И въпреки че изобщо не бях свикнала да разговарям с красиви мъже в претъпкани барове, имах чувството, че самоувереността ми прави неистови напъни да се върне — като уморен двигател, който отказва да запали. Но пък се пали най-лесно с водка.

— Но сигурно е голямо предизвикателство, нали? — изрекох, като се опитах да плъзна празната си чаша по бара, без той да забележи. Де ти такъв късмет! — Не искам и да си помислям колко отговорности тежат на раменете ви!

— Ами, така е — отговори той и направи знак на бармана да ми донесе ново питие. Аз посегнах към чантичката си, а той вдигна ръка и отсече: — Работата ми наистина е голямо предизвикателство, но, за щастие, е и достатъчно добре платена, за да мога да си позволя да черпя с питиета една писателка на детски книжки!

— Често ли ви се случва да купувате питиета на писателки на детски книжки? — попита аз в опит да започна флирт. Усетих, че уменията ми са поръждявали, но за нищо на света не възнамерявах да се отказвам.

— Само вас и Джей Кей Роулинг, стига да я срещна някога, разбира се — пошегува се той. Извади портфейла си и плъзна към бармана банкнота, която подозрително много приличаше на стодоларова — факт, който едновременно ме впечатли и ужаси. — Е, надявам се, няма да се разсърдите, ако попитам — с две питиета успях ли да купя името ви? — и ми подаде втората чаша.

— Анджела — удовлетворих желанието му аз, като пак отпих. Бавно. — Анджела Кларк. А приемането дали ми дава достъп до вашето?

— Тайлър Мур — отговори веднага той, върна портфейла си на мястото му, а после извади от джоба си нещо друго. Миниатюрна сребърна кутийка за визитки. — Е, Анджела, на почивка ли си тук или ние, американците, ще имаме големия късмет да те добавим към нашата все по-нарастваща армия от писатели?

— Ще имате големия късмет да се помотая тук за известно време — отговорих, като се опитах да не го гледам толкова вторачено в

гърдите. Докато бъркаше за портфейла си, под сакото му се бе разкрила изключително тънка бяла риза, която на свой ред бе разкрила невероятно добре оформени гръдни мускули. — Засега ще поостана в Ню Йорк, но не мога да определя докога.

— Надявам се, че все пак ще бъде достатъчно дълго, за да ми позволиш да те изведа на вечеря — отсече той, отвори кутийката си за визитки и ми подаде една. Аз я взех и побързах да я пхна в чантата си. Нямах никакво намерение да я губя. — Къде си отседнала?

— В „Юниън“ — отговорих и забелязах, че неговите колеги стават от масичката си и я затрупват със същите едри банкноти като неговите. — Нали се сещаш, на площад „Юниън“.

— Разбира се. Разкошен хотел! А точно отсреща има едно страхотно местенце, където много отдавна не съм ходил — каза и замени сребрилата си кутийка за визитки с едно блекбъри. Абе, колко вътрешни джоба има този човек?! — и след като ме накара да се сетя за него, какво ще кажеш да вечеряме в четвъртък? Може ли да ми дадеш номера си?

— Ами, още не съм си купила телефон — смотолевих, докато той слизаше от стола си. — Но иначе четвъртък ме устройва. Има ли проблем, ако аз те потърся?

— Никакъв. Имаш телефоните ми. Ще се радвам да те чуя! — отсече той и подаде ръка, която аз с радост поех. Меки ръце, твърдо ръкостискане и вероятно маникюр. Но не се оплаквам. Доколкото успявам да схвана, сигурно е кармичен дар, пратен ми от съдбата. — Чао, Анджела Кларк!

И с това аз бях окончателно влюбена.

Загледах се след него как изчезва с приятелите си по стълбата от ковано желязо и продължих да отпивам от питието си. Аха, отзад е точно толкова готин, колкото и отпред!

— Може ли още една „Перфектна десетка“? — попитах бармана, докато минаваше покрай мен. Той кимна и само след миг следващата чаша се материализира като по чудо пред мен.

Оставих една двайсетачка на бара и скочих от столчето. Оказа се, че краката ми вече не са така стабилни, но все пак успях да се доклатушкам до компанията на Джина.

— Хей, малката! — помахна ми Джени от една пейка в нишата на прозореца. — Бях се притеснила за теб! Но само докато не те зърнах

на бара да разговаряш с някакъв висок, богат и красив banker! Вчера Джони, днес banker, хей, стига де! И за какво изобщо съм ти аз?!

Отпуснах се на пейката до нея, въздъхнах и отбелязах:

— Но и двамата са благодарение на теб! — Прегърнах я топло. — Всичко е от косата и грима, и другите работи! Не от мен! Знаеш ли, че само допреди няколко дена не бях в състояние да изкрънкам секс от годеника си, та какво остана да съблазнявам непознати!

— Ти сериозно ли? — изгледа ме тя с присвити очи и отпи от коктейла си. Доколкото видях, беше „Космополитън“. Аха! Още една идея! — И откъде накъде няма да иска да те хвърли на леглото и да те обладае като див звяр?

— Защото е обладал като див звяр друга! — отговорих и се изсмях с пълен глас. — Освен това никога не ме е виждал в подобен вид като сега. Преди не носех нищо друго освен торбести дънки и широки блузи. И правехме секс веднъж месечно. Най-много. При това беше толкова отворително, че направо не мога да се сетя кога за последен път ми е било приятно да правя секс!

— Тъжна история — въздъхна Джени. Аз отпуснах глава на рамото ѝ и кимнах. — Въпреки това той няма никакво извинение да ти изневери, но смея ли да те попитам нещо? Щом нещата от толкова дълго време не са били наред, защо си била изобщо с него?

— Знаеш ли защо? И това също е тъжно — защото той е единственият мъж, с когото някога съм спала! — Кимнах, сякаш на себе си, и пресуших чашата си. — Да, затова смятам, че трябва да го направя с Тайлър. Имам предвид онзи тип от бара, с когото ме видя преди малко. Той ме покани на вечеря.

— Страхотно! И ще отидеш, нали? — възкликна Джени, като пое празната ми чаша. — Непременно трябва да отидеш!

— Обещах му, че до четвъртък ще му отговоря — смотолевих, като не пропуснах да забележа, че съм започнала леко да позавалвам думите. Очевидно двете питиета за отскок от хотела най-сетне започваха да действат. — А той беше много, ама адски много красив!

— Хубаво, но не се давай лесно! — изрече предупредително Джени и потупа ръката ми. Залата започваше да се върти пред очите ми. Сигурно беше от горещината. Непременно трябва да пийна още едно! — Иначе непременно върви на вечерята в четвъртък, а ако

всичко мине добре, направи онова, което трябва! Главната цел е отново да се качиш на коня, Анджи!

— Да бе, ще го поюздя и още как! — въздъхнах и се огледах за сервитьор. Колко ли ѝ трябва на една сервитьорка да се довлече до нашия край? — Ами ти? Ти си невероятно красива! Какво мислиш ти по въпроса с язденето?

Джени се изсмя с пълен глас и ме изгледа весело.

— Ти на колко чашки си, ако смея да попитам? — рече. — Що се отнася до конете, поюздила съм си на воля. Целувала съм също така и множество грозни жабоци. Но когато навърших двайсет и девет, взех решение, че повече няма да ходя на безсмислени срещи с безсмислени типове, само и само за да ходя на срещи, и оттогава насам се пазя за единствения!

— Страхотно! — отбелязах и стиснах ръката ѝ. — Наистина е страхотно! Знаеш ли какво? Мисля, че малко ми се гади.

Залата се завъртя пред очите ми, но този път още по-бързо, а отвътре ми стана топло, дори още по-горещо. Джени ме вдигна на крака и по някакъв магически начин успяхме да се измъкнем невредими в малкия страничен двор на хотела.

— Колко питиета изпи тази вечер? — повтори въпроса си тя, докато се връщаше с голяма чаша вода. Тя се оказа най-прекрасното напитка, което бях пила някога.

— Само две в хотела и три ананасови коктейла тук — отговорих, като си поех дълбоко дъх. — Но не съм яла много — само закуска.

— Както те гледам, тук много бързо ще си паснеш на мястото. Ако продължаваш в този дух, разбира се — отбеляза Джени. — Хайде, изпий водата докрай, а после ще спрем в „Планет Роуз“, за да похапнем.

— Какво е „Планет Роуз“? — попитах, като се опитах да се изправя. Сега вече се усещах по-скоро пиана, отколкото да ми се гади. И задържането на крака продължаваше да бъде проблем.

— Караоке — отговори Джени и извърна поглед към входа на градината, където Джина вече събираше гостите си на тротоара. — Ще се оправиш ли? Искаш ли да те върна в хотела?

— В никакъв случай! — отсякох и най-сетне се изправих. Божичко, ама тези мои токчета наистина си ги биваше! — Може и да не съм в състояние да задържам мъже или да удържам на пиене, но със

сигурност мога да удържам мелодия! Само ми посочи къде да застана и ми връчи микрофона! — Продължавах да се поклащам, но краката ми вече държаха.

— Окей — кимна Джени и ме изгледа притеснено. — Сигурна ли си, че си добре?

— Ще се оправя — изфъфлих аз. — Само да стигнем караокето! Сериозно ти казвам! Имам награда за най-добра караоке певица! Ще се оправя!

— Имах предвид сигурна ли си, че няма да повърнеш — промърмори Джени, но аз тръгнах с бодра стъпка след момичетата. — Но като те гледам, май наистина си добре.

* * *

Вървахме толкова дълго, че от само себе си изтрезнях. Озовахме се в една съвсем различна част на града. Магазините и хотелите на Сохо бяха заменени от цяла редица нощни клубове, само тук-там разнообразявани от някое дребно магазинче.

— Добре дошла в Ист Вилидж! — обяви тържествено Джени и обгърна с жест обстановката.

Бляскавите момичета, с които се движех, изглеждаха малко абсурдно на фона на раздърпаните типове, които изпълзваха от клубовете, за да пушат на тротоара, но така, като ги гледах, май изобщо не им пукаше. След още няколко пресечки се натъпкахме в заведение, доста запуснато на фона на хотела, в който бяхме — стените бяха в червено, сепаретата — в безвкусни зеброви тапицерии, а от стереоуредбите гърмеше „Черно кадифе“. Скромната ни групичка се състоеше от най-малко трийсетина от най-добрите приятели на Джина: колеги, доброжелатели и всякакви изискано изглеждащи хора, които бяхме събрали по пътя. И както изглеждаше, аз бях най-задръстената сред тях. Ала едва когато ме набутах навътре в тесния клуб, си дадох сметка, че „Черно кадифе“ не звучи от уредбата — изпълняваше се на живо. От някой адски добър певец. Очевидно това не беше територия за аматьори като мен.

Няма да се кося! По-спокойно, скъпа! Така си казах, докато заемах мястото си на пейката и прегледах нехайно списъка с песните.

Няма да пия. Само ще си седя кротко и ще слушам. Тези хора са мои потенциални приятели. Не искам да ме мислят за пълна неудачница, която са я захвърлили и е пристигнала в Ню Йорк, за да се напие до смърт.

— Хей, англичанката! — Пред мен стоеше Джина с огромен, съблазнителен коктейл „Маргарита“. — Това е за теб! Записах те заедно с мен за едно парче на „Спайс гърлс“. Чувствай се като у дома си!

— Много благодаря!

Е, само още едно питие! Какво толкова?!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин — или по-скоро ранният следобед на следващия ден — настъпи твърде бързо, предвид факта, че не си спомнях нищичко след моето вдъхновено изпълнение на „Wannabe“. Оглеждайки внимателно стаята (което щеше да бъде далеч по-лесна задача, ако главата ми благоволяше да престане да се върти), забелязах роклята, обувките и чантата си, захвърлени напосоки по пода. Дотук добре. Косвените щети са ограничени. Но докато се опитвах да се превъртя в леглото, завивката внезапно влезе в ролята на усмирителна риза. Пряко вторичната слабост, причинена от алкохола, аз събрах сили и геройски започнах да я изритвам. Ритах като луда, докато накрая изритах всички чаршафи и одеяла от тялото си и останах само по бельо, просната по диагонал на леглото.

И точно тогава чух душа.

Доказателства за наличието на друг човек не се забелязваха никъде из стаята. Претъркожих се до ръба на леглото и храбро устоявайки на повика за драйфване, навлякох първото нещо, което открих в близката далечина. Оказа се вчерашната бяла риза. И точно тогава душът спря. Замръзнах, приклепнала върху навитите на кълбо чаршафи. Ключалката на банята се превъртя. Като истинско олицетворение на жестокостта, голямото огледало на стената ме показа точно във вида, в който само след две минути щеше да ме завари човекът от банята. С две думи — грозна картинка. Елегантно разрошената къса прическа вече приличаше на птиче гнездо, а Рейзър ме бе излъгал. Размазаният грим изобщо не ме правеше по-красива. А образът на жена с черен сутиен, черни бикини и бяла риза може и да ви звучи секси, но повярвайте ми, в действителност изобщо не беше така! Мозъкът ми защрака отчаяно, опитвайки да се сети кой би могъл да бъде човекът, когото ще зърна след малко. Не беше банкерът — той изобщо не бе дошъл с нас в караоке бара. За жалост. Би могъл да бъде Рей, един от приятелите на Джина, който бе участвал в сърцераздирателния дует на „You are the one that I want“ заедно с мен,

но надали — той беше гей. Ами онзи нисичък пиколо, който напълно ни бе сразил с изпълнението си на „Don't stop me now“? Не. Той също беше гей. Мамка му! Да не би да е Джо? Не може да бъде! Господи, не! Само не и невъзможно красивият сервитьор Джо! Моля те, не! Моля те!

Ала вече е твърде късно. Вратата на банята се отвори.

— Добър ден, сънливке! — изчурулика весело един познат глас. — Изкарахме си страхотно, нали? Но колкото и да ми е неприятно да го кажа на едно такова готино момиче като теб, вече трябва да тръгвам.

Слава богу! Беше Джени.

Тя стоеше пред мен, увита в пухкави хавлиени кърпи, с мокра коса и ухилена до ушите.

— Не можа да се сетиш кой е в банята, нали? — успя да изрече наред гръмогласния си смях. — Знаеш ли, чети си най-лошият пияч, когото някога съм срещала? И ще ме извиниш, ако ти говоря нахално, но в такива моменти не се представяш в най-добрата си светлина. Очевидно ще ти се наложи да порботиш по този въпрос, преди да яхнеш коня!

Изправих се и зачаках. Зачаках спомените ми да се върнат. Поне мъничко.

Нищо. Единственото, което се връщаше, беше... суши. Яла съм суши. И сега то май наистина се връщаше. Бутнах бързо Джени и се насочих право към тоалетната. За щастие този път тя не ми се изсмя, а се оказа не само най-добрият наставник в живота, но и най-чевръстият подавач на вода и държач на коси назад. А после, след като ме съблече и ме напъха под душа, като че ли започнах да се чувствам по-добре. По-човешки някак си. Да, през последните няколко дена със сигурност ми се преподаваше най-бързия курс по приятелство.

— По-добре ли се чувстваш вече? — Джени се появи отново с роклята от снощи. Косата ѝ беше вдигната на висока опашка. И макар да изглеждаше така, сякаш всеки момент ще започне да се превива от смях, поне звучеше състрадателно. — Надявам се, че вече си научила най-важния урок за купоните: никога не смесвай питиетата си! Онези „Перфектни десетки“, които изгълта в хотел „Гранд“, очевидно никак не си вървят с коктейли „Маргарита“.

— Ама аз си мислех, че са безалкохолни! — промърморих сконфузено, докато мажех лицето си с хидратиращ крем. А когато си

метнах халата, ме споходи усещането, че десетки миниатюрни пухкави облачета са се залепили по тялото ми и искат да ме отнесат обратно в леглото. — Очевидно не са били такива.

— Повече от очевидно — кимна усмихнатата Джени. — А сега наистина трябва да тръгвам. Налага се да се прибера в квартирата, за да изпратя Джина, но ако искаш, в седем можеш да ме чакаш на рецепцията. Става ли?

Аз кимнах унило, а после смотолевих:

— Ще ѝ предадеш ли, че съжалявам, задето не мога да дойда да я изпратя и... че съжалявам за снощи и... всичките там глупости!

— Няма нужда да се извиняваш — отбеляза Джени, докато намъкваше елегантните си обувки с висок ток така, сякаш бяха чехли. Умение, което определено се налага да придобия и аз. — Прекарахме си страхотно! Честна дума! А лично аз се зарадвах, че ми предостави извинение да напусна компанията, когато припадна. И без това отдавна бях просрочила времето си за лягане.

— Припаднала ли съм?

Направо не можех да повярвам! Дори и след ежегодните университетски запивки под надслов „Пресуши целия бар“, дори и след пет големи текили по време на отпуските, дори и след осемте шота самбука на моминското парти на Луиза, никога не ми се беше случвало да припадна от пиене! Да повърна — да. Да изгубя някоя и друга обувка — може. Ама чак да припадна!...

— Няма нищо, Анджи! Нищо не е станало! — подвикна Джени, докато се измъкваше през вратата. — Считай случката за кръщаване чрез огън! Между другото, тази вечер също излизаме. Стига да искаш да дойдеш с нас, разбира се. Но само за вечеря. О, щях да забравя! Ерин каза, че ще се радва да обядвате заедно — при условие че можеш да пълзиш, естествено. Тя е най-подходящият човек, който може да ти даде съвети относно бъдещата ти среща.

След като Джени си отиде, а аз се издрайфах още няколко пъти, най-сетне се осмелих да помисля за излизане. Паркът „Юниън Скуеър“ ме чакаше с поредния си прекрасен ден. Слънцето грееше така, както и в неделя. Само за някакви си три дена усещането за новост, за другост се бе изпарило, давайки път на нещо още по-вълнуващо. На усещането за познатост. На чувството, че си у дома. Вече бях минавала през тази порта, вече бях слизала в тази метростанция, вече бях бягала с пълни

сили от онази пейка. Грабнах моята (все така красива) чанта на Марк Джейкъбс, сложих си малко спирала, изсипах на бузите си цяла кофа руж и намацах устните си с гланц. Дори и след най-жестокия махмурлук, който някога бях преживявала, аз продължавах да изглеждам милиони пъти по-добре, отколкото преди промяната. Джени Лопес е истинска светица!

* * *

„Манатус“ се оказа прекрасен на вид ресторант, закътан на върха на улица „Блийкър“ в Гринич Вилидж, точно между една денонощна аптека и бутик за дизайнерско бельо. Този Ню Йорк се очертаваше все по-готин и по-готин! Още с излизането си от хотела бях хванала такси — въпреки изричната заповед на Джени да ползвам метрото, за да опозная града. Но честно да си призная, не ми се искаше да рискувам и да повърна в метрото, а таксито предоставяше далеч по-добри шансове за проветряване на главата, особено ако я държиш непрекъснато подадена от прозорчето. За моя голяма изненада успях да позная Ерин веднага, още през прозорците на ресторанта. Дребничка, с дълга руса коса, вдигната на елегантна опашка, истинска красавица. Нищо чудно, че Джени я ползваше за гуру в света на срещите с мъже! Не беше за вярване, че бракът все още не я беше прилапал!

— Здравсти! — помаха ми тя и се изправи, изчаквайки ме да си проправя път между масите и бебешките колички. После ме целуна сърдечно по бузата и добави: — Имах известни опасения, че няма да ме познаеш.

— Не се забравя така лесно човек, с когото си пял в дует „Baby one more time“! — отбелязах присядайки и веднага изгълтах половината от очакващата ме чаша вода с лед. — А и постепенно започвам да си спомням — за мой ужас и позор, съвсем всичко. — И поклатих засрамено глава.

— Е, но пък беше забавно! — отбеляза Ерин и помахна на сервитьорката да донесе менюто. — Освен това за нас беше истинско облекчение да установим, че си човек. От неделя насам непрекъснато слушам от Джени колко си невероятна и силна и макар да не ми се ще да звуча като кучка, но когато снощи влезе в бара, изглеждаща като

модел, някак си не можах да изпитам никакво съчувствие към съдбата ти. Така де, как е възможно жена, която изглежда толкова възхитително, да има нужда от помощ с мъжете?!

— Ами аз... е... не знам... Пък и мисля, че онова, от което имам нужда, е просто помощ. В най-общия смисъл на думата. — Не бях сигурна дали трябва да ѝ благодаря за комплимента, или да се извиня. — Още повече, досега никой не ме е смятал за приличаща на модел.

— Че как иначе! Като почнеш от косата, минеш през роклята и стигнеш до обувките, всичко говори за модел! — отсече тя. За мое щастие очите ѝ излъчваха топлина и тогава разбрах, че съм открила още един искрен човек. — Но пък когато се напиеш, нямаш равна на себе си! Факт. Е, какво ще искаш сега?

Сервитьорката вече стоеше до масата ни и търпеливо чакаше поръчката ни.

— Препечена филийка — отсякох, без дори да поглеждам в менюто. Имах чувството, че Ерин също не си губеше времето с такива тривиални неща като менюта.

— А за мен овесени ядки с чаша пресен плодов сок — отсече тя и бързо подаде менюто на сервитьорката. — Така. Сега по същество. Джени ме уведоми, че онзи пичага, с когото говореше на бара в хотел „Гранд“, те е поканил на среща. Обади ли му се вече?

— Мамка му, още не! — извиках и се сетих за визитката му. Божичко, ами ако съм я изгубила?! Веднага бръкнах в чантата си, за да проверя в портмонето. Слава богу! Тук е, чиста и непорочна! — Пък и не бях в състояние да говоря с когото и да било.

— Окей. Значи сега можеш да го направиш — отбеляза Ерин и направи знак да ни донесат още кафе. — Говоря сериозно — обади му се!

Подаде ми мобилния си телефон, но аз се вторачих в номера и промърморих:

— И какво да му кажа?

— Казваш: „Здрасти! Обажда се Анджела Кларк! Запознахме се снощи в «Гранд»!“ — изрече нехайно Ерин. — После продължаваш: „Питах се дали все още държиш на вечерята утре!“ Е, как ти звучи?

— Много по-добре от всичко, което бих могла да измисля сама — смотолевих и веднага набрах номера, преди да съм успяла да размисля.

— Тайлър Мур — изрече той още след първото позвъняване.

— Здравсти! Хммм... Аз съм Анджела... хммм... Анджела...
Кларк — запелтечих аз още на името си.

— Здравей, Анджела Кларк! — възкликна той. Но не успях да схвана дали ме позна или не. — Чудех се дали ще се обадиш.

Ха! Значи ме помни!

— Разбира се! — изрекох, като се опитах да приложа нехайния подход на Ерин. Тя завъртя ръка, за да ми покаже да продължавам смело. — Питам се дали все още държиш на вечерята за утре?

— Да, разбира се! Утре вечер — изрече той. Звучеше така, сякаш се е привел напред и напруга онези свои разкошни мускули. О, боже! — какво ще кажеш за „Мърсър Кичън“ в осем?

— Звучи прекрасно! — изрекох смело. Господи, успях! Имам среща! — Да се чакаме там, нали?

— Идеално! Тъкмо ще имам време да отскоча до нас, за да се преоблека! — каза той. — В такъв случай до утре вечер в осем, в бара на ресторанта, Анджела Кларк! — И затвори.

— Е, ще ходиш ли на среща? — попита Ерин, потропвайки с крак под масата.

Аз кимнах и прехапах устни. После съобщих:

— Срещата ни е в осем, в „Мърсър Кичън“. Това добре ли е?

— Адски добре! — кимна одобрително тя и тъкмо тогава храната ни пристигна. — „Мърсър Кичън“ е страхотно място за първа среща. Слабо осветление, жестока храна, готини хора и огромен потенциал за пиене след срещата. Отличен избор от негова страна!

Аз заръфах сухата си препечена филийка. Е, може би ходенето по срещи няма да се окаже чак толкова страшно, колкото си мислех.

— А какви тоалети се изискват за там? Вечерни ли? — попитах, леко притеснена. Не можех да си позволя нова обиколка по магазините.

— Амиии... предимно бизнесмени с костюми и модерно облечени момичета, но нищо прекалено — сви рамене Ерин. — Някоя хубава рокля или дънки с готина ризка са напълно достатъчни. А той най-вероятно ще бъде с деловия си костюм.

— Каза, че щял да отскочи къщи, за да се преоблече — изрекох, предпазливо ръфайки филийката си. Божичко, няма да стане! Няма да се получи!

— Така ли? Е, да се надяваме, че няма да се появи облечен като Фабио! — засмя се тя. Ала зървайки ужаса в очите ми, тя преглътна смеха си с леко покашляне. — Разбира се, че няма! А сега искаш ли да чуеш някои основни правила за ходенето на срещи в Ню Йорк?

— Непременно! — закимах ентусиазирано. — Най-общите правила. И не знам какво ти е казала Джени, но...

— Горедолу всичко — отговори Ерин. — А онова, което и тя не знаеше, ти сподели сама снощи. Предполагам, че сега знам повече за сексуалния ти живот дори от бившия ти.

Примигнах и смених препечената филийка с чашата чай. Сервитьорката му беше доляла топла вода, с което го бе направила слаб като пикня, но аз все пак продължих да го пия.

— Много съжалявам — промърморих сконфузено.

— Няма защо. Когато поемам ученик, държа да знам всички подробности! — отсече тя. Когато протегна ръка за меда, забелязах, че пръстите ѝ са обсипани с диаманти — единични, тройни, кръгли и какви ли не! Всеки отделен пръст с изключение на безименния на лявата ръка! — И когато ти казвам, че знам всичко, разбирай го в най-буквалния смисъл на думата! Детайлите, които сподели, бяха невероятно прецизни!

— Божичко! — Разтърках чело, опитвайки се да си спомня точно какво съм ѝ казала. Е, очевидно не бях започнала да си спомням абсолютно всичко. — Добре де, слушам те!

В продължение на следващия час и след още няколко чаши кафе за нея и все по-слаб чай за мен Ерин — моята лична кръстоска от доктор Фройд и главна мажоретка, ми изнесе кратка лекция относно нещата, които трябва и не трябва да правиш по време на среща в Ню Йорк. Ако кавалерът държи, остави го да плати сметката, но не забравяй да си носиш и собствената кредитна карта в случай, че не пожелае! Задавай му въпроси за работата и за самия него, но не питай за бившите му гаджета! Можеш да говориш за работа колкото си искаш, но не задавай въпроси, свързани с доходите, защото ще реши, че преследваш парите му. Ако той те попита за миналото ти в личен план, запознай го с основните факти, но не навлизай в подробности! Ако срещата мине наистина добре, още на място можеш да се съгласиш на втора! Но тъй като нашата среща беше определена за четвъртък, аз в никакъв случай не трябвало да приемам втора в петък

или събота вечер. В събота през деня — можело, или в неделя. Това последното ми се стори малко излишно.

— Не трябва да правиш или казваш нищо, което може да го откаже или уплаши! И като казвам нищо, значи — нищо! — отсече Ерин с невероятно сериозно изражение, поклащайки предупредително натежалата си от диаманти ръка. — И не бъди твърде забавна! Мъжете обичат забавните жени, но никой не иска да се жени за комедиантка, нали? Мъжът е този, от когото се очаква да бъде забавен! Не преяждай! Ако той предложи да поръча вместо теб, толкова по-добре! Не пий прекалено много, защото в най-добрия случай той ще те помисли за лесна! А в най-лошия — това ще ти бъде първата и последната среща с него!

— Искаш да кажеш, че е по-лошо един мъж да те зарече от първата среща, отколкото да спи с теб, а после никога повече да не ти се обади, така ли?

— О, захарче, но това е Ню Йорк! — поклати мъдро глава Ерин. — Да го завлечеш до спалнята си е само наполовина спечелена битка! Пък и да стискаме палци, че все пак не си напълно лишена от умения в леглото! Ако си добра, имаш големи шансове да бъдеш изведена за втори рунд. А тогава, макар да не се случва често, е възможно да промениш първото му впечатление от теб.

— Ясноооо — кимнах, изчервена като домати. — Не съм много сигурна относно онези „умения“, за които спомена, така че най-добре ще бъде просто да не прекалявам с пиенето.

— Хммм... може би. Но виж какво, това са само правилата за излизане на вечеря. Има още купища правила, касаещи времето, когато започнеш да спиш с него. Иначе основното и най-главното гласи: *На първа среща не прави никакви гафове! Никога и за нищо на света!*

— Е, това надали ще бъде проблем. Сигурна съм! Но пък защото става ясно, че аз не знам абсолютно нищо за излизането с мъже, ще ти бъда благодарна, ако ми кажеш и всичко останало, което трябва да знам!

Слушането на инструкциите на Ерин — полезни, добронамерени и определено желани, се оказа подобно на слушането на инструктаж по шофиране. Което ще рече, че някъде към трета точка ѝ изпуснах края. И резултатът от всички тези наставления се оказа с обратен знак — притеснението ми във връзка с предстоящата среща с Тайлър се

превърна в истински страх, чист и неподправен. И докато тя обясняваше докъде ми е позволено да „стигна“, ако държа отново да го видя, аз бях прекалено заета да се старая мъжът в ъгъла на ресторанта да не забележи, че го гледам. Той се криеше зад някакъв разръфан роман и се появяваше само от време на време — за да провери айпода си или да си поръча още кафе. Нещо в разрошената му черна коса и живите зелени очи ми се стори странно познато, но побързах да го отпиша просто като поредния готин тип.

— И така, докато играеш по Великите правила, всичко ще бъде наред — чух гласа на Ерин, която очевидно изобщо не бе забелязала, че не я слушам. — Освен това ти вероятно не държиш този човек веднага да ти поиска ръката. Доколкото съм разбрала, искаш само да се позабавляваш, нали?

— А? О, ами... да... нищо сериозно — изрекох уклончиво, като се опитах да прогоня от съзнанието си картината как двамата с Тайлър сме в „Тифани“, Тайлър коленичи пред мен, аз рева, а всички пляскат. — Ерин, мога ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се! — кимна тя. — Каква учителка ще съм, ако не съм готова да приема и критики?!

— О, изобщо нямам намерение да те критикувам! — побързах да я успокоя. — Просто се питах... така де, питах се... защо още не си омъжена? Знам, че напоследък не е много модерно човек да се жени, но тъй като ти си абсолютна енциклопедия за изкуството на излизането на срещи, а и изглеждаш буквално перфектно, и си красива, и...

— Бях омъжена — отвърна спокойно тя, като ми показа дясната си ръка. — Омъжих се на двацет и една за най-готиния тип, който можеш да си представиш! — Показа ми един от огромните единични диаманти. — Но докато стана на двацет и три, той се превърна в пълно лайно! Изневеряваше ми с всичко, което се движи под небето!

— Много съжалявам! — промърморих крайно сконфузено аз. — Доколкото разбирам, май по-добре е да не си омъжена, отколкото да търпиш лош брак.

— Ами... може би. Но имай предвид, че още не съм приключила разказа си — въздъхна Ерин и огледа пръстените си. — После се сгодих за един собственик на хотели. Ето този пръстен! — Показа ми красива халка със сапфири и диаманти. — Обаче връзката ни се оказа напълно изкуствена, така че развалих годежа месец преди големия ден.

А после, когато станах на два̀сет и девет, се омъжих за Джоел, моя фризьор. — Пръстенът с трите диаманта.

— О, ясно — промърморих. Да, тя очевидно е най-точният човек, който може да ти даде съвет как да заведеш един мъж до олтара, но надали е наясно как да избягва повторението на тези пътешествия.

— Обаче и двамата скоро разбрахме, че нищо няма да се получи, затова свирихме отбой — довърши тихо тя и наклони тъжно глава. — И повече не искам да го повтарям!

— Божичко! — Не знаех какво друго да кажа. И най-внезапно безусловната ми вяра във Великите правила се поизпари.

— Не ме разбирай погрешно! — продължи тя. — Обичам да ходя на срещи и се надявам, че някой ден ще срещна човек, от когото да имам дете, но не мисля, че ще склуча отново брак. Коѐто за мен изобщо не е проблем! Имам страхотна кариера и фантастични приятели. И мисля, че ми отне твърде дълго време, докато осъзная, че нямам нужда от мъж, за да се докажа!

— Мисля, че това е страхотно! — смотолевих. — Но ме кара да се чувствам като пълна глупачка.

— О, я стига! — засмя се Ерин. — От сърце пожелавам на всичките си приятелки да се омъжат и да устроят живота си! Лично аз обаче не превръщам този въпрос в проблем номер едно. Имам преуспяваща компания за връзки с обществеността, два изключително доходоносни договора за разтрогване на брак и непрекъснато ходя на страхотни срещи. Просто вече съм на трийсет и седем и нямам никакво желание да се задомявам.

— Първо, не е възможно да си на трийсет и седем! — ококорих се аз. До този момент я мислех, че е по-млада от Джени, а Джени самата още нямаше никаква нужда нито от колаген, нито от ботокс. — И второ, смяташ ли, че постъпих глупаво, като се съгласих да отида на тази среща? Не трябва ли да остана известно време сама?

— Ти искаш ли да отидеш на тази среща? — попита тя.

Замислих се и не след дълго отсякох:

— Да, искам.

— В такъв случай трябва да отидеш и да се забавляваш! — отсече тя и извади от чантата си красиво портмоне на „Шанел“. — Просто не позволявай на тази среща да измести всичко останало от живота ти! Джени каза, че си писателка. Вярно ли е?

— Е, иска ми се — свих рамене. — Но засега единственото, което пиша, е нещо като... дневник.

— Обаче точно сега този дневник сигурно е най-интересното нещо за четене в този град! — изрече тя и ми подаде визитката си. — Аз представлявам списание „Look“^[1] и знам, че те непрекъснато търсят блогъри, които да публикуват при тях. Не е кой знае какво, но ако мине през списанието, кой знае кой може да го види, а оттам нататък... Искаш ли да ти уредя среща с тях?

— Ама, разбира се! — възкликнах и веднага си се представих как седя в „Старбъкс“, щракам по клавиатурата си и изнервям хората с моите драматични въздишки. — Стига някой да прояви интерес, нямам нищо против да пиша за него!

— Чудесно! Е, ще поговоря с някои хора — кимна Ерин, хвърли две банкноти на масата и с категоричен жест пресече опита ми за протест. — И още довечера ще те уведомя какво съм постигнала. Нали ще дойдеш на вечерята довечера?

— Само ако ми обещаеш, че няма да ми позволяваш да пия от онези кошмарни маргарити! — сбърчих нос аз. Сега само от мисълта за тях ми се погади.

След две бързи целувки и пожелание „Обади ми се“ Ерин вече беше изчезнала. Очевидно никой от сервитьорите нямаше нищо против, че в продължение на повече от час бяхме седели само на чай и кафе, но за всеки случай сега реших да си поръчам горещ шоколад. После извадих бележника си и химикалка с логото на хотела и започнах да записвам мислите си. Господи, представяте ли си само, че пиша онлайн дневник за списание „Look“?! Е, може и да не се радваше на международната популярност на „Ел“ или пък на респекта на „Вог“, но все пак излизаше, четеше се! Отбелязах си да не забравя да си купя няколко списания. Открих айпода на дъното на чантата си и започнах да търся някоя вдъхновяваща мелодия. Хммм, какво ли да избира? Момичешки рок, рап или Бритни Спийърс? След тази хвалебствена ода за жените, която изслушах от устата на Ерин, май трябва да се спра на шумния момичешки рок.

Тъкмо привършвах първата страница от записките си, когато забелязах, че на масичката пред мен поставят горещия шоколад. Кимнах в знак на благодарност, твърде отнесена във воплите си за това колко трудни са правилата за излизане на срещи, и едва няколко

секунди по-късно осъзнах, че онзи, който ми беше донесъл шоколада, беше седнал на мястото срещу мен. Вдигнах бавно глава и зърнах широката усмивка на готиния тип от ъгъла на ресторанта. Гледаше ме, облакът на масата, подпрял брадичка на ръката си.

— Здравсти! — оформи с устните си.

Сложих айпода си на пауза и се вторачих в него.

— Не ти ли се е приисквало някога просто да се приближиш към хората и да кажеш: „Хей, я дай да ти погледна айпода!“? — изрече, протегна ръка и взе моя. Слушалките изпаднаха върху бележника ми. — По този начин ще си наясно дали веднага да го поканиш на среща, или да се въздържиш. Да кажем, че слушат... какво? Гневни лесбийки? — Вдигна очи към мен. Имаше сексапилна бледа кожа, а зелените му очи бяха станали почти черни, сякаш беше брат на нощта. — Е, повечето мъже със сигурност биха се уплашили. Но други мъже биха разгледали колекцията на въпросната личност в търсене на по-окуражителни знаци като например... Аха! Джъстин Тимбърлейк?

— Да, хубава песен — изрекох неуверено, макар че и аз самата не си повярвах.

— Е, дамите по принцип харесват Джъстин — отбеляза той и продължи да разглежда. — Това поне изключва окончателно лесбийските съмнения.

— Аз не съм лесбийка! — изрекох отбранително, но като че ли една идея твърде бързо.

Той пак вдигна поглед и се засмя.

— Страхотно! — Придърпа стола си по-близо до масата ми. — Охо, става все по-добре! Бон Джоуви!

— Да. Песента се казва „Living on a Prayer“, класика е! — опитах се да протестирам, но твърде хилаво, след което оборих глава в ръцете си. — Защо не погледнеш по-готините неща? Аз обичам и готини парчета...

— Например? — изгледа ме въпросително той, а след това върна поглед обратно към моя айпод. — И само не ми казвай, че обичаш всякакви видове музика! Мразя, когато хората разправят, че харесвали всякакви видове музика! Това просто означава, че не обичаш нито един. Я, имаш новия албум на „Стилс“^[2]! Казват, че били добри!

— Гледала съм ги на живо! — побързах да се похваля. — В Лондон. Бяха доста добри. Иначе предпочитам първия им албум.

— Никога не е излишно да получиш точна обратна информация от публиката — кимна той и подаде ръка. — Приятно ми е, Алекс Райд.

Поех ръката му, прехапала устни, и промърморих:

— Ти пееш в „Стилс“, нали?

— Напълно си права.

— Обаче видя в айпода ми Джъстин Тимбърлейк.

— Аха! И Бон Джоуви!

Не така си бях представяла запознанството си с абсурдно красивия вокалист на една суперготина нюйоркска група. В повечето от рокаджийските си фантазии (определено многообразни) обикновено изглеждах раздърпана и секси, облечена в рибарски мрежи, с високи ботуши и дебели пластове черен молив, и присъствах на купон след концерт в някой съмнителен бар на източен Лондон. Вместо това сега бях облечена с широки дънки и розова тениска, на краката с яркооранжеви чехли, на главата ми се мъдреше влажна опашка и единственото, което ми оставаше, бе да храня слабата надежда, че спиралата ми все още не се е размазала окончателно.

— Обаче имам албума ви! — изтъкнах, опитвайки се да събера малко червени точки в своя полза. — Как беше... „Арктическите маймуни“?

— Стара история! — махна с ръка той. — От 2006 година! — Подаде ми айпода и се облегна назад. Продължаваше да ми се усмихва, което беше крайно притеснително за мен. — Но важното е, че имаш и готини парчета, а при това си дошла да ни гледаш на живо!

— Напълно си прав! — кимнах. Моля те, покани ме на среща! Покани ме на среща! Въпреки феминистичната лекция на Ерин си давах сметка, че в момента се нуждая точно от този мъж, за да се докажа! Имах нужда един готин тип да ме покани на среща! Върви по дяволите, Марк Дейвис! Една истинска рок звезда ме пожела! Ха-ха-ха!

— И ако си купила и двата албума, както и билет за шоуто... — не довърши той, въздъхна и прокара пръсти през рошавата си черна коса, като я остави да падне пред очите му.

Божичко!

— Като се има предвид колко слаб напоследък е доларът, мисля, че си похарчила... колко? Двайсет долара?

— Купих си и тениска! — изтъкнах гордо. — А само тя струваше двайсетачка!

— Стига да си я купила вътре! — изтъкна той и поклати тъжно глава. — Онези тъпи копелета отвън ги продаваха по десет долара! Сякаш не знаят, че всичките ни пари идват от тениските!

Засмях се притеснено, очаквайки го също да се засмее. Слава богу, направи го.

— И така, разбрах, че по отношение на музиката вкусът ти е... „еклектичен“ — започна Алекс, — както и че дължа на теб... колко? Шейсет... близо осемдесет долара от доходите си? Ала все още не знам името ти!

— Е, сигурно, след като аз вече знам твоето... — изрекох с надеждата, че съм казала нещо смешно и освободено и че не ми личи много, че съм зашеметена от срещата си с истинска звезда. Колкото повече мислех за това, толкова по-ярко си спомнях колко добра е групата му. — Анджела Кларк.

— И си тук на почивка, така ли, Анджела Кларк? — попита той, като се почерпи от моя горещ шоколад. Тъкмо се наках да протестирам, когато се сетих, че мога да си позволя да изгубя един горещ шоколад в преследването на една рок звезда. Е, добре де, вокалистът на една леко неизвестна банда, която бях гледала веднъж в Айлингтън. Все пак доста по-близо до рок звезда, отколкото банкерът, с когото живеях през последните десет години.

— Нещо такова — кимнах и предпочетох да не задълбавам в детайлите. — Отседнала съм у една приятелка.

— Браво на теб! Но ако довечера не планираш да си стоиш вкъщи и да слушаш Джъстин, имаш ли нещо против да дойдеш с мен на едно парти?

Той ме покани на среща! Ура! Той ме покани на среща!

А аз не можех да отида... — За мен би било удоволствие — изрекох, отчаяно опитвайки се да измисля някакво извинение. — Но вече си имам планове за вечерта.

— Трябваше да се досетя — кимна той, грабна химикалката ми и отвори бележника ми на нова страница. — Това е номерът ми. Имам билети за най-готиното шоу в събота вечер и много ще се радвам, ако дойдеш с мен! Какво ще кажеш?

— С удоволствие! — кимнах и усетих, че всичките съвети на Ерин отиват по дяволите, което идваше да докаже колко лоша ученичка съм в тази област. Да приема покана за събота вечер още в сряда? Ужас!

— Хубаво. По едно време бях решил, че ще ме отрежеш. — Изправи се и се протегна. Впити дънки, но не прекалено, задължителната леко избеляла тениска с логото на групата, къса точно толкова, колкото да разкрие плоския му корем при протягане, украсен от тясна ивица черни косми, тръгващи от пъпа му и стигащи до колана. И, разбира се, слънчеви очила. Захвърли книгата си в една кожена чанта, която беше толкова протрита, че се ужасих моята „Марк Джейкъбс“ да не забележи подобна непростима обида за своя вид. — Да ти кажа, че ако приятелката ти не си беше тръгнала, когато си тръгна, сигурно щях да се откажа! Че кой в наши дни слуша подобни глупости?!

— Какви глупости? — изрекох, загледана в изненадващо добре оформените му бицепси. Как ли ги е постигнал? Сигурно от много свирене на китара.

— Онези глупости! — махна с ръка той, като направи крачка назад. — Въобще не я слушай! Правилата за излизане на срещи са отдавна отживелица! Три пъти да се сгодява или жени и пак да остава неомъжена — това надали е най-подходящата жена, от която можеш да чакаш полезен съвет!

Усетих, че челюстта ми увисва. Значи е чул всичко?

— Но как... Нали си беше пуснал айпода?

— Аха! Значи си ме забелязала!

Ама че наглец!

— Както и да е! — отсече. — В „Макс Бренърс“ на площад „Юниън“, в събота! Към седем вечерта. Вярно, че там има повечко туристи, но пък сервират най-добрия горещ шоколад в целия град! И мястото си го бива!

На излизане се усмихна мило на сервитьорката, а аз забелязах как тя постепенно посърна, докато той се измъкваше навън, без да се обърне назад.

И установих, че съм влюбена.

Отново.

- [1] Look (англ.) — „Поглед; външен вид“. — Б.пр. ↑
- [2] Still (англ.) — 1. Филмов кадър; 2. Казан за варене на ракия.
— Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато влетях във фойето на хотела, заварих на рецепцията Ванеса. Уханието на ароматизираните свещи вече ми създаваше усещането, че съм у дома.

— Здравсти, Ванеса! Джени тук ли е?

Тя кимна.

— Отзад е. При нас отседна една група и момчетата набързо решиха, че тя е любимата им рецепционистка в целия свят. Тъкмо ще я изкараш от убежището ѝ.

Ванеса натисна някакъв бутон и ме пусна през невидимата врата в стената, която отвеждаше към стаята на персонала. Там веднага забелязах високо вдигнатата опашка на Джени, подаваща се над облегалката на дивана в дъното.

— Никога няма да познаеш какво стана! — изпищях веднага аз.
— Току-що си намерих една рок звезда... Джени?

Заобиколих дивана и се заковах на място. Заварих Джени цялата зачервена от плач, с петна по красивото лице и с черни струйки спирала, стичащи се чак до брадичката ѝ.

— Ти плачеш — изрекох, озвучавайки очевидното.

— Хей, това е страхотно! — подсмръкна тя и изтри лице в ръкава на черната си риза. — Разкажи ми как стана!

— Не, ти ми разкажи! — отсякох и приседнах до нея. — Какво става?

— Ами... глупава история — отрони тя и се опита да се усмихне, но единственото, което постигна, бе да пусне още няколко сълзи от очите си. — Видях Джеф. Бившия ми.

— О! — смотолевих поради липса на нещо по-смислено за казване. После: — Ами... какво стана точно? Какво ти каза той?

— Нищо добро.

— Какъв мръсник! — поклатих глава и се отпуснах назад на дивана.

— Ъхъ — поклати тъжно глава Джени. — Обаче в случая мръсницата съм аз. Аз бях тази, която му изневери!

— Така ли?! — възкликнах невярващо. Не може да бъде! Джени не е от жените, които изневеряват! Тя е мил, състрадателен човек, който дълбоко цени чувствата на другите. — Сериозно? — изгледах я аз.

— Аха. Постъпих като последната глупачка — изрече и въздъхна, разтривайки челото си. — И сега той уж случайно наминал, за да ми каже, че се вижда с друга.

— Искаш да кажеш, че си скъсала с него заради друг?! — Отчаяно полагах усилия да проумея случващото се, без да я съдя, но задачата се оказа твърде трудна. Установих, че обичам да съдя хората.

— Не точно. Просто веднъж се напих, преспях случайно с Джо от хотела, а после казах на приятеля ми, защото изпитвах огромна вина — изрецитира с равен тон Джени. — И после той ме нарече мръсница, изрита ме, а аз се преместих да живея при Джина. Никога не съм искала да късам с него! Просто допуснах една грешка и вече няма връщане назад.

— О!

— Знам какво си мислиш — промърмори мрачно тя.

— Честно казано, и аз самата не знам какво си мисля — смотолевих и стиснах ръката ѝ. — Мога да изходя единствено от начина, по който те познавам, а опитът ми подсказва, че ти си прекрасен човек!

— Боже господи! — разрева се отново Джени. — Не мога без него!

После се отпусна настрани и се стовари в скута ми. И тъй като нямах представа какво трябва да направя, започнах нежно да разресвам опашката ѝ с пръсти и запазих мълчание, докато тя не спря да плаче. Бяха най-дългите пет минути в живота ми, преди Джени да подсмръкне силно и да се стегне. Усмихна се и стисна ръката ми.

— Знам, че сигурно сега ме мислиш за истинска мръсница, но трябва да знаеш, че изобщо не беше така! — изрече с блеснали очи. — Не ми е навик да изневерявам на приятелите си. Но понякога на хората им се случва да допускат грешки. Просто така става. Ще ми се да можех да докажа на Джеф, че бих сторила всичко на света, за да си го върна! Всичко!

— Е, така е трябвало да стане. И съм сигурна, че той накрая ще осъзнае грешката си — изрекох предпазливо, макар изобщо да не бях убедена в думите си.

— Аха — кимна Джени. — Какво ще кажеш сега да се пременим и да отпразнуваме твоята рок звезда? Едно питие няма да ми се отрази никак зле.

Усмихнах се и на свой ред поех ръката ѝ.

— Страхотен план!

* * *

Празничната вечер на заведение, която бях очаквала с такова нетърпение, бързо се разми в напрегнато, безмълвно предъвкване на храна в съседен на квартирата на Джени ресторант. Периодичните сълзливи пътешествия на Джени до тоалетната, предшествани от няколко коварни мартинита и порой гневни излияния по повод групата, отседнала в хотел „Юниън“, чиито членове очевидно били решили, че Джени е не само тяхната лична рецепционистка, но и персоналната им играчка, съпътствани от моя позакъснял махмурлук и подробностите по провалените преговори на Ерин с някаква козметична фирма, превърнаха вечерта в абсолютен кошмар. Три коктейла „Космополитън“ бяха напълно достатъчни да ни развържат езиците, макар че това не подобри нещата.

— Би ли приела някого, който ти е изневерил? — попита Джени, разкарвайки самотната обелка от парчето портокал върху повърхността на коктейла си. — Обаче нямам предвид със сериозна връзка, а просто така — случайно, само веднъж?

Свих устни и се отпуснах назад в стола си. Никак не ми се започваше разговор за изневерите, защото си знаех какво ще кажа: „Който веднъж е изневерил, пак ще изневери!“

— Нямам представа — намеси се Ерин, спасителката, отпивайки от питието си. — Ако съм държала много на въпросния човек, тогава не бих го приела. Но ако тайничко нямам нищо против и аз да му изневеря, тогава, да.

— Веднъж приех обратно един мой приятел, след като ми беше изневерил — обади се Ванеса. — И той продължи да ми изневерява,

отново и отново. Мисля, че когато мъжът осъзнае, че му се е разминало, продължава с изневерите дотогава, докато му позволиш. Знам, че фразата е клиширана, но пък е напълно вярна.

— Хмммм — сведе поглед Джени, после вдигна очи към мен и попита: — А ти, Анджеела? Ако бившият ти се появи точно в този момент с огромен букет рози и иска да ти се извини, какво ще направиш?

— Нямам представа — отговорих, без да откъсвам очи от чашата си. — Предполагам, че ще го изпратя да си върви там, откъдето е дошъл.

— Няма да го направиш! — поклати глава Джени и пресуши чашата си. — Ще го приемеш обратно и песен ще пееш! И ти отлично го знаеш!

— Божичко! — възкликнах и прехапах устни. — И откъде се появи това анти-Опра настроение?

— Анджеела — намеси се Ерин, остави менюто с коктейлите и се изправи, — добре дошла в тъмната страна! Запознай се с Пияната Джени!

Изгледах замислено новата си приятелка. Отпуснала рамене, оборила глава на ръба на бара.

— Дълбока депресия — налице. Твърдо решена да развали настроението на всички останали — налице. Няма да си тръгне, докато не обиди всичките си приятели, дори и най-новата, ако ще и тя да празнува назначаването на нова работа! — каза Ерин и метна сакото на раменете си. — Лично аз не бих ѝ обърнала внимание и бих я оставила. Утре ще бъде добре.

Ерин целуна мен и Ванеса по бузите, шляпна Джени по гърба и отсече:

— Стегни се, кукло, иначе тази нощ може да ти струва много повече от само един бивш приятел!

— Божичко, това е пълната противоположност на забавно! — въздъхна Ванеса, довърши набързо коктейла си и също се приготви да си тръгва. — Съжалявам, Анджеела, но просто не мога да минавам отново през всичко това. Едни мои приятели ще ходят до Бунгалото. Защо не дойдеш с мен? Няма никакъв смисъл да се занимаваш с нея, когато е в подобно настроение!

— Не, благодаря! Смятам да остана — отговорих категорично аз.

— Сигурна ли си? Там е бъкано с готиняги, а моите приятели ги познават до един! — Ванеса ми даде половин секунда за промяна на мнението, а след това си тръгна, помахвайки ми съчувствено.

Обърнах се отново към Джени.

— Толкова съм жалка — изфъфли тя в скръстените си пред устата ръце. — По-добре да ме беше оставила.

— Може би, но както изглежда, няма да го направя — изрекох. Знаех си, че имам известна толерантност към самосъжалението, но се опасявах, че тази вечер няма да ми бъде достатъчна. — Често ли изпадаш в подобни настроения?

— Само ако се замисля за него — промърмори тя, все така с лице, заровено в ръцете.

— А мислиш ли често за него? — Давах си сметка, че вече е мой ред да си довърша питието и да си грабна връхната дрешка.

— Непрекъснато. — Приглушен вой.

— А замисляла ли си се някога, че няма да е зле да послушаш собствения си съвет? — Да я сваля от стола, се оказа доста трудна задача, особено предвид факта, че тежеше колкото една бълха.

— Да, замисляла съм се — промърмори тя и ми позволи да метна якето ѝ на раменете ѝ. — Но не успявам. Очевидно още не заслужавам да го преодоля.

— Виж какво — започнах, като се взрях директно в очите ѝ, — направила си нещо лошо и вероятно никога повече няма да се събереш с бившия си, но от последната си седмица научих едно: че има и бягство, преглъщане и, да се надяваме, удобна златна среда, наречена продължаване на живота. Защото на теб ще ти се *наложи* да продължиш напред, иначе ще изгубиш всякакъв авторитет като мой житейски наставник и тогава какво ще стане с мен? А, кажи де?

— Е, сигурно си права — подсмръкна жалостиво тя. — Но просто не мога да се сетя как да го преодоля и забравя!

— Опитвала ли си се да пробваш с бягство в другия край на света? Върши чудеса, гарантирам ти! — отбелязах мъдро, докато тътрехме крака към вратата на бара. — Трябва да знаеш, че бягството е далеч за предпочитане пред непрестанното ронене на сълзи!

— Но не ти ли се е случвало нощем да лежиш будна, с широко отворени очи и да си мечтаеш той да е до теб? — изфъфли тя и обори глава на рамото ми.

— Всъщност никога — отговорих. Точно в този момент свежият нощен въздух изпълни дробовете ми. Най-сетне навън! — И без това режимите ни на сън се различаваха, поради което не ни се случваше често да се събираме в леглото. Надали е добре за една връзка да се опитваш да правиш нещо, когато се чувстваш уморен като куче и единственото, за което си мечтаеш, е сън!

— Добре де, ама нали ме разбираш какво искам да кажа? — изломоти тя и се хвърли на улицата, без дори да погледне дали идват коли или не. — Не си ли мечтаеш той да е до теб? Просто с теб? Така де, просто да усещаш тежестта му върху себе си?

— О! — Следващите няколко крачки преминаха в мълчание. — Ами всъщност... не съм се чувствала така от доста време. Не бих казала, че двамата имахме най-добрия сексуален живот на света. И сега, като се замисля, бих казала, че всъщност вече доста отдавна съм си съвсем сама...

И като се замислих за това от колко време съм сама, си дадох сметка, че наистина съм сама. Джени я нямаше до мен. Погледнах назад и я зърнах на прага на един денонощен ресторант да крещи на някого.

— Усили я! — чух я да реве, когато се втурнах към нея. — Усили проклетата песен!

— Махай се! — извика мъжът зад бара точно в момента, в който сграбчих Джени за ръката. — Контролирайте приятелката си, госпожо! — подвикна ми.

— Хей, Джени! — извиках тихо и я дръпнах от вратата. — Хайде да се прибираме у дома!

— Винаги, когато излизахме с него, пускаха тази песен — промърмори тя, като ми позволи да я повлека надолу по улицата към входа на нейния блок. — Намразих я!

— Джени, чуй ме! — изрекох, подпрях я на стената и бръкнах в чантата ѝ, за да открия ключовете. — Трябва да се научиш да се владееш! Смяташ ли, че дори и след толкова коктейли Опра би се държала по същия начин?

— Маmicата ѝ на Опра! — отсече тя, изпадна през вратата и се разля по стълбите по посока на втория етаж.

— Наистина било сериозно — промърморих по-скоро на себе си. Не ми трябваше много време, за да си дам сметка, че така става, когато

прекарваш много време с човек, когото почти не познаваш, и, второ, че престоят ми в Ню Йорк няма да бъде само готини пичове и евтино пазаруване.

По дяволите!

Докато гледах Джени как се превръща в хълцаща купчинка на дивана, аз се запитах дали точно това е начинът, по който би трябвало да се чувствам и аз във връзка с Марк. Но когато се сетех за него, изпитвах единствено празнота.

— Хайде да те сложим в леглото — изрекох аз с майчински глас. — Да се надяваме, че утре ще си дошла на себе си и че ще престанеш да се подлагаш на това, каквото и да е то. А сега се опитай да поспиш!

Чувствах се ужасно, но просто не знаех какво друго да направя, а на нея като че ли й доставяше удоволствие да реве.

— Анджи, наистина съжалявам! — изфъфли тя, докато се тътрехме из тъмния апартамент към стаята, която предположих, че е нейната. — Защо не останеш тук тази вечер? И без това утре сутрин трябва да съм в хотела, а и не ми се иска да те мисля как ще се прибереш посред нощ сама.

— Ами вярно, че вече е късно, а и мен ме мързи да ходя... — Бутнах Джени върху големия мек матрак и се отпуснах до нея. — Но само при условие, че обещаеш да не ме опипваш!

— Няма да те опипвам, при условие че не пееш!

— Затваряй си човката, Лопес!

— Лека нощ, англичанке!

* * *

След като се претърколих поне седем пъти, лятното слънце, което струеше през прозореца на Джени, ме принуди да се измъкна от леглото.

— Не заслужавам дори целувка, така ли? — промърмори Джени изпод завивките.

— Не и докато не си измиеш зъбите!

Протегнах се и се огледах. В стаята на Джени цареше истински хаос. Освен купчините психологически наръчници, за които тя бе споменала, че са й любимите, които надничаха изпод още по-големите

купчини полупразни чаши с кафе, всеки останал квадратен сантиметър от повърхността на пода беше покрит с обувки. Имаше обувки в кутии, обувки, които преливаха от гардероба, дори обувки на показ по рафтовете — наполовина обувки, наполовина книги. Стените бяха изпъстрени със снимки във всевъзможни формати, но все в евтини рамки. Няколко от тях бяха посветени на Джени и някакъв доста добре изглеждащ рус тип, за когото предположих, че е Джеф. Нищо чудно, че си няма нов приятел — та стените на стаята й са като олтар на стария!

— Та мислех си... — започна Джени и заслони очи с ръка, за да се предпази от яркото слънце.

— О, снощи не забелязах особени доказателства за наличието на подобна способност у теб! — изрекох саркастично.

— Млъкни, преди да съм си променила решението! — отсече тя, седна в леглото, погледна си дрехите от снощи и поклати тъжно глава. — Та, както вече казах, мислех си нещо. И така, Джина си тръгна вчера и няма да се върне най-малко три месеца, ако изобщо се върне, а аз не мога да си позволя да поддържам една, както сама забеляза, твърде скъпа мания по обувки, освен ако не си взема друга съквартирантка. А ти не можеш да останеш в „Юниън“ завинаги, но и не мисля, че си готова да се върнеш у дома. И така, искаш ли да ми станеш съквартирантка?

— Ти сериозно ли?! — Преместването в апартамент беше огромна крачка за мен. То би означавало, че оставам! — Не знам дали...

— Вече доказа, че можеш да ме доведеш вкъщи, когато не съм с всичкия си. Искаш ли да ти тежа на съвестта, като ме оставиш да се лутам съвсем сама по улиците?! — изтъкна Джени. — И още веднъж се извинявам за целия този цирк, който спретнах снощи! Обещавам ти, че никога повече няма да се случи! Вече е крайно време да превъзмогна Джеф!

— Мислела ли си например да свалиш някои от снимките му от стената? — предложих аз. Двата наистина са били страхотна двойка — огромните тъмни очи на Джени и буйната й къдрава коса на фона на изрядно подстриганата руса коса на Джеф и болезнено сини очи като на Робърт Редфорд. — Чувала съм, че помага.

— Да де, ама няма да стане точно сега — поклати глава тя. — Освен ако нямам нова съквартирантка, която да свали снимките вместо

мен! Е, приемаш ли?

— Само ако свалиш снимките! — отсякох аз, след което ѝ подадох ръка.

— Добре де, добре — въздъхна тя. — Ама само защото от утре съм дала стаята ти в хотела на друг, така че ако до утре не се преместиш тук, ще останеш на улицата!

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Болката от напускането на великолепия „Юниън“ беше значително смекчена от факта, че апартаментът на Джени се оказа на практика миниуниверсия на хотела. Джени и Джина бяха отмъкнали буквално всичко необходимо от там — пардон, бяха го взели „назаем“.

— Добре дошла у дома! — изрече тържествено Джени и обгърна с жест обстановката. Оказа се, че целият апартамент беше колкото стаята ми в хотела, но иначе беше приятно. Дъсчени подове, стени в кремаво, малък бокс в дневната и коридор, който отвеждаше до три врати.

— И така, това е банята, но тъй като вътре може да влезе само един човек, погледни си сама — отбеляза Джени и отвори вратата, която беше най-близо до дневната. Надникнах — тоалетна, мивка, душ-кабина, хавлиени кърпи с логото на спа център „Възторг“, халати и тоалетни продукти с логото на „Юниън“. — А това тук е твоята стая. Имаш късмет — хубавият изглед се беше паднал на Джина!

С тези думи Джени отвори вратата на новата ми стая. Беше идеална! По-голямата част от пространството се заемаше от огромно двойно легло, а в ъгъла беше натъпкана тоалетка, която функционираше и като бюро. До нея пък имаше дълга закачалка за дрехи. Джина беше оставила стаята почти гола, но иначе леглото беше оправено (в чаршафи и завивки на хотел „Юниън“, разбира се), а на импровизираното бюро се кипреше малко телевизорче. Оставих внимателно саковете си на леглото и го заобиколих, за да погледна през прозореца. Намирахме се седем етажа над Лексингтън авеню, точно на пресечката с Трийсет и девета улица, и когато надникнах, забелязах Крайслер Билдинг, порещ здрачаващото се небе над града. Красота! Далеч под нас хората сновяха насам-натам, отпуснащи след края на работния ден и наслаждаващи се на последните лъчи на залязващото слънце по околните бистра.

Приседнах на леглото и започнах да разпитвам Джени за сексуалните предпочитания на моите любими знаменитости, които

бяха отсядали в нейния хотел.

— Винс Воън?

— Нормален.

— Оуен Уилсън?

— Супернормален!

— А онова готино момче от любимото ми телевизионно шоу?

— Огнен.

— Това нормален ли означава?

— Тц-тц.

— О!

— Е, какво ще кажеш? — попита Джени, облегната на касата на вратата ми. — Не е зле, нали? Беше квартира на братовчедката на Джина, но тя ни я прехвърли. Извадихме голям късмет, не мислиш ли?

— Разкошно е! — възкликнах. — Направо не мога да повярвам колко готино е тук! Ако се вярва на телевизията, човек ще рече, че апартаментите на Ню Йорк са истински кошмар!

— Така е. Ами, няма да те лъжа, че може да зърнеш и някоя хлебарка, преди да си тръгнеш — призна Джени. — Но ти гарантирам, че не са много и при това се появяват само от време на време. Сградата е добра. А сега — протегна ръка и ме издърпа от леглото, — ще празнуваме!

Звънецът иззвъня.

И тъй като представата на Джени за празнуване се оказва състояща се от следобедна пица „Пеперони“ и бира, погълнати на пода пред телевизора в дневната, аз веднага разбрах, че двете ще се разбираме прекрасно. Похапнахме, поклюкарихме, а после тя ме запозна с квартирните си одисеи из Ню Йорк — развъдник на плъхове в Долен Ист Сайд, преди да стане модерен квартал, студио в някаква сграда в Харлем, което после било преустроено в няколко луксозни апартамента, едностаен апартамент в Челси с бившия ѝ, а накрая това място с Джина. Много добре, както ме увери самата тя.

— А аз съм живяла само с Марк. Трагедия, нали?! — промърморих, замислено дъвчейки пицата си. — Освен годините в колежа, а дори и тогава, ние на практика бяхме непрекъснато заедно. Жалка работа! — въздъхнах и усетих, че отново ме завладяват черни мисли.

— Нали знаеш, чете смятам за удивителна жена, а? — отбеляза Джени, като отвори поредните две кутийки с бира и ми подаде едната. — И че си постъпила страхотно, като си дошла тук, за да разбереш какво искаш от живота! Наистина страхотно!

— Усещам, че следва едно „но“ — обадих се аз и за всеки случай си пийнах биричка.

— Е, не точно, но според психотерапията най-добрият начин да преодолееш твоя Марк е като говориш за него — изрече предпазливо Джени. — А не като го избутваш на дъното на съзнанието си. Така позволяваш на спомена за него да изскочи тогава, когато най-малко го очакваш, и да те вкисне.

— Може би си права — изфъфлих с пълна уста. И точно това се опитвах да не позволя да се случи. Споделях проблемите си с Марк с моя компютър и точно на този етап от живота това ми стигаше. — Истина е, че всеки път, когато се сетя за него, независимо колко добре съм се чувствала преди това, се сривам! Между другото, точно затова исках да те питам. Защото обикновено съм невероятно стабилен човек.

— Стабилен или просто отказващ да почувства каквото и да било? Понякога дотолкова привикваме към състоянието да не чувстваме нищо, да се пуснем по течението, че напълно забравяме какво е да бъдеш истински щастлив или истински тъжен! И щом Марк е единственият мъж, с когото си била, предполагам, че и раздялата е нещо напълно ново за теб.

— Не мисля, че сърцето ми е разбито! — поклатих глава аз. — Той ми изневеряваше и аз съм си по-добре без него. Толкова. Освен това смятам, че си права. Ние от много отдавна бяхме престанали да бъдем щастливи, обаче аз предпочитам да не обръщам внимание на този факт, самозалъгвайки се, че всичко е нормално. И така си остана.

Протегнах ръка за още пица и вдигнах очи към Джени. Тя ме наблюдаваше вторачено със същия съчувствен поглед, с който ме бе гледала в утрото, когато повърнах.

— Анджела, ти си абсолютен храбрец, истински герой! — започна. — Но не забравяй, че няма нищо лошо в това да се чувстваш разстроена от случилото се! Все пак си отдала цялото си доверие и десет от най-хубавите години от живота си на този човек и макар не всичко между вас да е било идеално, той ти е изневерил и с един замах

е изтрил всичките тези години. Повярвай ми, никой нормален човек не е в състояние да преодолее подобна болка само за три дена!

— Добре съм — промърморих аз. Английското ми възпитание отново взе връх. — А като се има предвид, че никога досега не съм преживявала раздяла, това може да означава, че всъщност много ме бива да се справям с разделите!

— Само искам да ти кажа, че е добре да не се чувстваш добре — продължи Джени, като се опъна на пода. — И може би ще се изненадаш да установиш колко приятно ще се почувстваш, ако си позволиш да се разстроиш. Може дори да опознаеш хаотичните си емоции!

— Просто си мисля, че ако бях на негово място, никога не бих му изневерила — изрекох бавно. — Дори и да бях срещнала някой друг, пак нямаше да му изневеря!

И сълзите ми рукоуха, макар и в началото бавно.

— Да, знам, скъпа! — изрече тихо Джени и пое бирата от ръката ми. — Ти си добър човек и си напълно права, като казваш, че за теб е по-добре без него.

— Но той защо постъпи така?! — извих. — Защо ми изневери? И защо не ме обича вече?

Стоварих глава върху рамото на Джени и наводних ризата ѝ.

Точно това се опитвах да избегна цяла седмица. Косата, гримът, дрехите — те изобщо не отразяваха мен, истинското ми аз. Онова аз, с което Марк бе прекарал цели десет години, а после бе изтъргувал за една евтина шантонерка от тенискорта.

— Няма нищо странно в това да престанеш да обичаш, Анджи — изрече тихо Джени с глас, натезал от собствените ѝ сълзи. — Случва се непрекъснато, с всички нас. Но в случая при теб това е предизвикало срив в системата, тъй като всички останали до двайсет и седмата си година вече са го преживявали поне два пъти! Но и ти ще се справиш! Виж се какво успя да постигнеш само за няколко дена!

— На двайсет и шест съм още! — срязах я аз, грабнах си отново бирата и започнах да жестикулирам енергично с нея. Установих, че тя може да mine за превъзходен реквизит. — И какво по-точно съм постигнала, ако смея да попитам? Марк ме познава от десет години и пак не можа да ме обикне! Как тогава мога да очаквам, че човек, който е поговорил десетина минути с мен, ще го направи?! Естествено, че

няма! Веднага ще стигне до същия извод като Марк, защото, независимо от новия ми външен вид, аз съм си същата!

— Не е вярно! — извика Джени. — Да не би да искаш да кажеш, че банкерът от онази вечер те покани на среща само заради косата ти?!

— Сигурно ме мисли за поредната проститутка, като онзи тип от парка! Или най-малкото — за откачена англичанка, която сама си го търси.

— А ти какво мислиш за него? — попита Джени и пак грабна бирата ми, за да предотврати изливането ѝ на пода.

— Мисля, че е прекрасен — въздъгнах.

Джени ме изгледа с онзи неин типичен поглед.

— И адски секси. И вероятно доста богат.

— И изобщо не си помисли да легнеш с него, така ли? — изгледа ме критично тя, повдигайки вежди.

— Ами, може би съм си го помислила. Нали и ти ми каза да го направя?

— Ето, видя ли! Какво тогава, ако си е мислел как да те вкара в леглото си, щом и ти си мислела за същото?! Не си мислела за брак с него, а само за секс, нали така?! И това е напълно позволено, ако не го знаеш!

Е, истината е, че мъничко си помислих и за брак с него, но предпочетох точно сега да не споделям тези мои мечтания с Джени.

— Ама аз... просто нямам представа как става това... лягане! — извиках паникьосана, осъзнавайки, че тя е права. — Имай предвид, че сексуалният ни живот с Марк беше под всякаква критика! И тогава си мислех, че сексът не е най-важното нещо на света. Какво ще правя сега, когато се налага да го правя с други мъже?!

— Хей, първо не можеш да твърдиш, че лично ти си била под всякаква критика — изтъкна очевидното Джени със съвсем сериозен тон. — Един майстор е точно толкова добър, колкото са добри инструментите му и извинявай, но откъде ще разбереш, че си добра, щом той толкова дълго време е работил на чужд фронт, а?! И приеми от мен един съвет: сексът е адски важно нещо!

Замислих се. Да, Джени като че ли беше права. Месеци наред Марк изобщо не се беше опитвал да ме вкара в леглото, но фактът, че вече знаех защо, изобщо не ми помагаше да се почувствам по-спокойна относно същото действие с други мъже.

— Ами ако той е престанал да ме обича точно заради това — че съм адски задръстена в леглото? — изтъкнах почти науум, припомняйки си последните разменени между нас думи.

— Е, в такъв случай — и само ако това е решаващият фактор! — малко повече опит няма да ти навреди! — отсече Джени с делови тон. — А ако след тези години съвместен живот точно това е причината, поради която ти е изневерил, значи е още по-голям боклук, отколкото съм го мислела досега! Изводът гласи: може би никога не ще узнаеш защо е направил това, което е направил, но е време да приемеш факта, че вече си сама, и да извлечеш най-доброто от този факт!

— Как? — въздъхнах тъжно. И как така пицата успя да свърши толкова бързо? — Никога досега не ми се е налагало да живея сама!

— Никога досега не беше идвала и в Ню Йорк, но се справяш отлично! — изтъкна Джени, изправи се и изчезна зад вратата на хладилника. Когато се появи, държеше кутия сладолед. Да, тя наистина разполагаше с всички отговори. — Значи ще се справиш и сега! Ако държиш да си седиш в апартамента и цял месец да ревеш, всеки ден ще се връщам със сладолед. Ако държиш да изчукаш всички мъже по Уолстрийт, всяка вечер ще се връщам с презервативи. И тапи за уши, разбира се. Но ти гарантирам, че ще намериш начин да се справиш с този проблем!

Поех с благодарност лъжицата и се гмурнах в сладоледа.

— Благодаря — прошепнах и като по команда избухнах в сълзи.

— Хей, спокойно! — прошепна Джени и постави главата ми на рамото си. — Освен това знай, че примерите, които ти дадох, бяха малко крайни и че ще те подгоня яко, ако наистина започнеш да водиш вкъщи всеки тип, когото си срещнала!

— О, не се тревожи! Не мисля, че от мен ще излезе добра проститутка! Погледни ме в какво състояние съм! Само след няколко часа трябва да отида на първата си среща от десет години насам, а какво правя? Седя, нагъвам пица, наливам се с бира и ридая на рамото ти, че съм много слаба в леглото!

— Вярно бе, момиче! — дръпна се Джени и пак издърпа бирата от ръката ми. Започваше да ме вбесява. — Предстои ти най=страхотната среща на света, но не се тревожи! Джина може и да не е тук, но аз също съм много добър стилист! Дай ми един час и ще изглеждаш като абсолютен убиец!

— Точно сега би било достатъчно да изтрия соса от пицата около устата си — промърморих, като улових отражението си в огледалото.

* * *

Когато след няколко часа излязох на Лексингтън, потокът от таксите беше видимо изтънял. Дори и да не изглеждах като абсолютен убиец, поне не изглеждах така убийствено отчайващо, както преди Джени да се заеме с мен. Направо не можех да повярвам, че отивам на среща! При това с красив мъж! С красива розова копринена рокля с презрамки на Марк Джейкъбс! И със самодоволна усмивка на уста, която ставаше все по-широка с всяка изминала секунда.

Освен това не можех да повярвам, че се съгласих да се срещна с Алекс в събота вечер! Не е ли малко невъзпитано да приемаш среща с някого, когато вече си се уговорил с друг? Ами правилата и съветите на Ерин? Май напълно забравих за тях! Но сигурно имах извинение — не бях ходила на среща, откакто Марк ме заведе да гледам „Скорост 2“ (при това не съм сигурна, че това може да се брой за среща, защото Марк просто не отлепи очи от екрана). А ето ме сега, крачеща бодро по улиците на Ню Йорк, на път към вечерята с един разкошен, богат банкер.

Но вместо да си представях как двамата с Тайлър си разказваме вицове на бутилка червено вино, единственото, което виждах, бяха Марк и онази курва да се хият идиотски, да се държат за ръце и да разглеждат списания за съвременен интериор. Пъхнах ръка в (божествената си) чанта и след усилено ровене успях да открия стария мобилен телефон, който Джени ми беше дала назаем. Набрах номера на Ерин.

— Ерин Уайт.

— Здравей, Ерин! Обажда се Анджеела Кларк!

— Хей, тъкмо щях да се обаждам на Джени, за да ти предаде! Имам страхотни новини за теб! — Жизнерадостният глас на Ерин ми подейства като балсам.

— Не бих имала нищо против малко добри новини! В момента съм на път за срещата си с Тайлър — изрекох, леко обърната към улицата с ръка — в готовност да спре първото свободно такси.

— Жестоко! — изписка тя. — Помни: демонстрирай интерес към него, задавай въпроси за работата му, не говори много за миналото и бившите си гаджета и не бъди прекалено настойчива! Не забравяй, че трябва да го държиш в напрежение!

— Това ли са добрите ти новини? — попитах и точно в този момент спрях едно такси. Шофьорът направи рязък завой към мен и закова на сантиметри от прекрасните ми лубутенки. Господи, едва се разминах с убийство на обувките си — съдба, по-грозна и от самата смърт! — „Мърсър Кичън“ — изрекох. — На улица „Мърсър“ може би?

— Не, разбира се! Колко съм недосетлива! — засмя се Ерин в ухото ми, без да обръща внимание на указанията, които давах на шофьора. — Днес бях в редакцията на „Look“. Искат да се срещнат с теб. Утре!

— Боже господи! Ти сериозно ли?! — Направо не можех да повярвам! — Редакторът на списанието иска да ме види?!

— Редакторът на онлайн изданието им — Мери Стайн. Можеш ли да бъдеш при тях в десет?

— Разбира се! — изписах аз. — Това е невероятно! Много ти благодаря, Ерин! Ужасно много!

— Няма защо! Просто бъди искрена, бъди самата себе си! Мери понякога може да бъде и доста непоклатима, но иначе е готина. А сега по-важното — срещата ти!

— Ако трябва да бъда честна, леко се притеснявам — отбелязах и надникнах през прозореца. Тъкмо правехме рязък десен завой. Но после забелязах знак за Западен Хаустън. — Но вече почти стигнахме. Пожелай ми късмет!

— Нямаш нужда от късмет — само се придържай към Великите правила! Чао, скъпа!

* * *

Отне ми няколко секунди, докато осъзная кое точно е „Мърсър Кичън“, след като таксиджията безцеремонно ме захвърли на сред улица „Мърсър“ поради съществуващия само във въображението му „трафик“. Но след като забелязах няколко красиви хора да влизат през

необозначена от никакви табели стъклена врата, зад която се носеха великолепни гастрономически ухания, приятна музика и безгрижен смях, реших, че това е мястото, което ми трябва, и също се насочих към въпросната врата. Мястото се оказа относително малко, но претъпкано с щастливо изглеждащи посетители. Надявах се спокойната атмосфера да се окаже заразна или най-малкото — постижима посредством пълна чаша на разумна цена. Седнал на бара, облечен в поредния безупречен костюм, бяла риза и без вратовръзка, ме чакаше Тайлър. Изглеждаше напълно в свои води, въпреки че беше съвсем сам сред купища двойки, които се кискаха, прегръщаха, докосваха и целуваха. Избягвайки почти на косъм падането по голямата стълба в средата на залата, аз се насочих към бара и вдигнах ръка за поздрав. Тайлър скочи от стола си и ме посрещна с целувка по бузата. Ухаеше божествено — на чистота и някакъв мъжествен, разкошен парфюм.

— Здравсти! — изрече. После се обърна към бармана, кимна по посока на питието си и вдигна два пръста. Изключително изискано! — В последния момент се паникьосах, че няма да знаеш къде да дойдеш!

— Питам една приятелка — изрекох и се настаних на стола до него. — И тъй като нямах престава какви са правилата тук и дали трябва да подраня или да закъснея, затова реших да бъда различна — да дойда навреме. — Хвърлих поглед на часовника на стената. — Но като че ли все пак съм позакъсняла мъничко. Извинявай!

— Няма проблеми — махна с ръка той. — И аз позакъснях. Изникнаха едни задачи в последния момент и нямах време дори да отскоча до вкъщи, за да се преоблека, така че изобщо не се притеснявай!

— Наблизо ли живееш? — попитах, придържайки се към одобрените от Великите правила теми. — Искам да кажа, до работата ти?

— Не — поклати глава той и косата му се раздвижи като в мъжка реклама на „Л’Ореал“. Заслужаваше да го включат в такава! — Живея в периферията, а работя в центъра. Понякога е доста неприятно, но вече нямам сили да живея в центъра. Ти още ли си в хотел „Юниън“?

— Всъщност не. Днес се преместих. — Хей, нещата май вървяха много добре! Водехме разговор! — В апартамента на моя приятелка в Мъри Хил, на Трийсет и девета и Лексингтън!

— Страхотно! Аз пък живея на Парк авеню, малко по-нагоре от теб. — Барманът постави пред Тайлър нашите питиета и сметката с лицевата част надолу — жест, на който той отговори с черна карта „Американ експрес“. Ауууу! Само бях чела за тези черни карти! — Надявам се, нямаш нищо против, че поръчах аперитива ти вместо теб, нали? Тук приготвят страхотни коктейли!

Поех с благодарност коктейла и отпих от него. Хиляди дяволи! Това ми изглежда като чиста водка с една капка „Рибена“! Трябва да внимавам с темпото!

— Мисля, че масата ни вече трябва да е готова — отбеляза Тайлър, взе и двете питиета и се изправи. Не си го спомнях чак толкова висок. — Готова ли си?

* * *

Управителката на ресторанта ни се усмихна топло и ни поведе към маса в задния ъгъл на ресторанта, откъдето можехме да виждаме абсолютно всички. И абсолютно всички изглеждаха като хора, които се наслаждават истински на храната си.

— Господи, мога да изям дори кон! — промърморих аз, грабнах менюто от ръцете на сервитьорката и потънах с гладен поглед в съдържанието му. — Охооо! Пробвал ли си бургера?

— Обожавам момичета, които ядат! — засмя се с глас Тайлър, кимна на сервитьорката и пое другото меню. — Сигурно често си го чувала, но повярвай ми, това е самата истина! За един мъж няма нищо по-лошо от това да заведе дамата си на вечеря и през цялата вечер да я гледа как преследва едно листо маруля в чинията си!

Усмихнах се напрегнато. Това добър или лош знак беше? Не бях ли току-що наречена дебелана?

— Честна дума! — продължи той, без да вдига очи от менюто си. — Известно време излизах с един френски модел и, кълна се, никога не я видях да слага в устата си нещо повече от диетична кола!

Обичайно ли е за един мъж да започва първата си среща с разговори за бившите си приятелки? И дали наистина не ме нарече дебелана?

— Е, аз обаче обичам да ям — заявих, защото нямах никаква представа как иначе да реагирам. — Ти какво ми препоръчваш?

— Всичко тук е добро — отговори той, остави менюто и ме фиксира с ясният си поглед. — Рибата е неизменно страхотна, бургерите също са много добри, обичам и пилето им, но, мисля, че тази вечер ще избира агнешко!

— Често ли идваш тук? — попитах. Започваше да ме гложди предчувствието, че не съм единственото и неповторимо момиче на Тайлър.

— Бих искал да идвах по-често — отговори той. — Тук е тихо и приятно, храната е добра, а и винаги можеш да срещнеш интересни хора!

О, значи има предвид и мен! Много мило!

— В такъв случай аз ще избира пилешкото! — изрекох.

И когато той започна разговора на общи теми — какво работя аз, какво работи той, откога съм в града, какво съм видяла от него, — аз не можах да не направя едно бързо сравнение между Тайлър и Алекс. Алекс беше сексапилен и наперен и имаше типичното излъчване на известен рокаджия, докато Тайлър беше красив и приятен, по един порядъчен начин, и създаваше усещането, че за него най-голямото удоволствие на света ще бъде да се грижи за теб.

— Що се отнася до мен, аз съм нещо като рисков капиталист — заяви той, след като даде поръчката. — Но освен ако не си писала детски книжки за банкирането, няма нужда дори да започвам да ти обяснявам. Не че искам да се държа покровителствено с теб — просто работата ми е адски скучна. И не ми се ще да ти досаждам с обяснения.

— Няма проблеми — казах и разкъсах на две топлото хлебче в мига, в който ми го сложиха на страничната чиния. — Аз и без това не разбирам нищо от числа. Справям се единствено с думите. При това с думи за деца.

— Това ни спестява следващи невероятно скучни петнайсет минути — отбеляза той и бутна към мен зехтина, за да си топна хлебчето. — Твоето пристигане в Ню Йорк е далеч по-интересно. Хайде, разкажи ми, как се запозна с приятелката си?

— Ами... това е дълга история — изрекох и задъвках блажено топлия и вкусен хляб. — Без да навлизам в множество досадни

детайли, аз скъсах с... един човек, реших да си взема почивка и тъй като никога не бях идвала в Ню Йорк, избрах да дойда тук. А с приятелката, за която споменах, се запознах в хотела, където отседнах. А после тя си търсеше съквартирантка, аз си търсех квартира и... така стана.

— Виж ти! — отбеляза усмихнат Тайлър. — Значи просто реши и пристигна в Ню Йорк, така ли? Тази раздяла трябва да е била доста тежка, а?

— Е, не би трябвало да ти разказвам за това — казах. — Една приятелка ме предупреди да не говоря за никакви подробности за бившите си връзки преди четвъртата среща!

Тайлър се засмя и кимна.

— Обожавам ги тези Велики правила! И не можеш да ми кажеш, дори ако те попитам, така ли?

— Може би по-скоро предпочиташ да не знаеш — отбелязах и се опитах да съпоставя свещения съвет на Ерин с топлата усмивка и ярките очи на Тайлър.

Точно в този момент над рамото му се появи поръчката ни. Може би ако се възползвам от разсейването му покрай агнешкото и му разкажа, няма да сгреша? Очевидно е, че в крайна сметка трябва да му кажа. Няма начин този въпрос да не излезе някога на дневен ред, и то най-вече — преди сватбата, финансирана от черната кредитна карта!

— Нищо подобно! Давай! — подкани ме той, като направи място за чинията си. — Искам да знам!

— Окей! Обаче да не си посмял да кажеш нещо, преди да си се нахранил, чуваш ли?! — А лично аз нямах намерение да хвана вилицата, преди да съм си изпяла всичко. Дори и кратката версия на историята ми. — Заварих приятеля ми да прави секс с момиче, с което от доста време се срещал. Заварих ги на задната седалка на нашата кола, в деня на сватбата на най-добрите ни приятели. После се разкрещях на булката и я разплаках, счупих ръката на младоженеца с тока на обувката си и, най-общо казано, провалих сватбата им. А след това избягах в Ню Йорк. Как ти звучи всичко това?

— А аз си мислех, че авторките на детски книжки са свенливи и незлобливи натури! — подсвирна той. — Но вече започва да става наистина интересно!

— Е, ако ме беше видял преди неделя, сигурно щеше да ме определиш точно така — свенлива и незлоблива — отбелязах, заемайки се с пилешкото си. — Но да видиш приятеля си с боксерки, свалени до глезените, при това, докато си облечена в разкошна шаферска рокля, ще направи и от най-незлобливия човек демон на отмъщението!

— Чакай малко! — извика Тайлър и остави ножа и вилицата си. — За тази събота ли става въпрос? За съботата преди пет дена?

Кимнах замислено.

— Точно така. Сега всичко ми изглежда ужасно далече, но мисля, че точно заради това не трябва да ти казвам нищо. Уплашен ли си вече?

— Е, сигурно ще стигнем и до това. В момента все още се опитвам да разбера защо си пристигнала в Ню Йорк, когато не си познавала никого — рече той. Ножът и вилицата все още си седяха на чинията. — Господи! А в събота единственото, което направих, е да отида да бягам, а после — на фризьор!

Аха!

— Давам си сметка, че реакцията ми е била екстремална — кимнах аз. — Не знам защо, но от много време ми се искаше да дойда в Ню Йорк. Приятелят ми, тоест бившият, не искаше изобщо да вижда Америка, мразеше да пътува със самолет. Та, като стана така, си казах, какъв по-добър момент да реализирам една моя стара мечта! И едновременно с това да се махна оттам! — Заех се с пюрето си. Ако това е единственото ядене, което ще получа тази вечер, ще се наложи да го изям всичкото. Пюрето се оказа удивително. Как успяват да приготвят картофите като крем, без да потече в соса? Божествено!

— Не мога да си представя някога да направя подобно нещо! — рече Тайлър и посегна към вилицата си. Добър знак. — Най-далечното място, където съм ходил, след като съм бил вбесен от някаква раздяла, е сладоледената фабрика в Китайския квартал!

— Така е, обаче при мен обстоятелствата бяха действително екстремални — контрирах и се загледах внимателно в него. Да не би да си провалих шансовете? Окей, взе и ножа си. Слава богу!

— Значи това е първата ти среща след раздялата, така ли? — Ножът увисна във въздуха.

— Да — признах си аз с поглед, прикован върху нерешителните му прибори. — Аз всъщност... ами... не знам. Истината е, че изобщо не бях планирала да тръгвам по срещи или нещо подобно, обаче ти ми се стори... нали се сещаш... приятен и нормален човек, та си казах, защо пък не!

— Е, мога само да се радвам, че се реши да го направиш! — Ножът отново се върна в чинията. — Онова, което бившият ти е изгубил, печели Манхатън!

— Не съм всецелният Манхатън! — поправих го аз. — Съквартирантката ми има много строги правила по този въпрос. Пък и истината е, че аз никога не съм ходила на истинска среща, така че тепърва ми предстои да се науча. Така де.

— Мисля, че по-скоро аз бих могъл да се уча от теб — усмихна се мило Тайлър и сръза агнешкото си. — Искаш ли да го опиташ?

И преди да разбере какво правя, вече ядох от вилицата му — точно като по филмите.

* * *

След един шоколадов сладкиш без брашно, две капучино и разходка през Сохо на лунна светлина срещата приключи. И аз бях напълно нахранена.

— Тази вечер си изкарах страхотно — отбеляза Тайлър, като вдигна ръка да спре такси. — Това е най-добрата среща с детска писателка, която е счупила ръката на мъж с ток на обувката си, която съм имал някога!

— Мога ли да те питам нещо? — попитах, като хванах свободната му ръка. Дори и държането на ръце ми се струваше странно — двамата с Марк никога не се бяхме държали за ръце. Той кимна и в този момент до нас спря такси. — Често ли ходиш на срещи? Не че искам да ти скроя номер като във „фатално привличане“, нищо подобно! Просто откакто съм тук, не съм говорила с много мъже и нямам представа как стават нещата в този град!

Той ми отвори вратата на таксито, за да се кача, после се пъкна до мен, даде адреса на шофьора и едва тогава ми отговори:

— Ако трябва да бъда честен, мисля, че съм ходил на доста срещи. Но от две години не съм имал сериозна приятелка, което, уверявам те, не е от липса на кандидатки!

— Окей! — кимнах и се вторачих напред. Той ми отговори искрено, което е добре. Нали така?

— Но никога не излизам с няколко човека едновременно — продължи той. — А обикновено след една-две срещи си наясно дали нещата ще потръгнат или не.

— Така ли? — изненадах се аз и се обърнах към него. Дори и в сумрака на таксито профилът му изглеждаше красив. — Лично на мен ми трябва цяла вечност, докато взема някакво решение. За каквото и да било!

— Но така, като гледам, напоследък вземаш доста прибързани решения — отбеляза той и постави косата зад ухото ми. — Лично аз обаче мога само да съм щастлив от този факт.

— Може би това е някоя непозната част от новото ми аз — промърморих и вече не знаех накъде да погледна. — Но, от друга страна, аз съм зодия Везни, което ме прави крайно нерешителна, макар че в крайна сметка стигам до необходимото заключение...

И преди да успея да продължа, той ме прекъсна с нежна, мека целувка. Затворих очи и му позволих да ме целува на задната седалка на таксито — дясната му ръка галеше бузата ми, после се плъзна по врата ми, а след това влезе в косата ми. Усецах лявата му ръка върху бедрото си. За първа целувка с друг мъж от десет години насам ми се стори много хубава.

— Е, ще те видя ли отново? — попита Тайлър, когато се отдръпна от мен.

— Ммммм — кимнах, полагайки усилия да контролирам дишането си. Бях забравила какво сладко нещо са целувките! — Това може да вземе да ми харесва!

— Какво ще кажеш за неделя вечерта, а? — Той все още не беше изместил ръката си и целият ми гръб тръпнеше под пръстите му. — Нещо забавно. Може би някой филм?

— Звучи прекрасно — изфъфлих. Моля те, целуни ме пак!

— Фантастично! Ще ти се обадя! — И вплете пръсти в косата на тила ми, от което вече цялата се разтреперих.

— Или аз да ти се обадя? Така де, ти можеш да ми се обадиш, разбира се, но и аз мога да ти се обадя, нали? — Очевидно вече бях забравила всички Велики правила.

— Ще ти се обадя! Обещавам! — кимна той.

А после се приведе над мен за втора целувка, но този път истинска — с език и дори леко погризване. След това си казах, че ръката му се е плъзнала по гърдите ми съвсем случайно, но дълбоко в себе си се надявах да е било целенасочено случайно. Таксито спря пред новата ми квартира много преди да бях готова да се разделя с Тайлър, но въпреки поощренията от страна на Джени си знаех, че тази вечер трябва да се прибера сама. Още една целувка (със затворени устни, но силен натиск) и бях навън от таксито. Първата ми среща се беше оказала много успешна — поне от моя гледна точка.

* * *

— Е, как мина? — изписка Джени, отваряйки вратата преди дори да успее да пъкна ключа в ключалката. Стоеше пред мен по пижама, с коса, увита в огромна хавлия, маска на лицето и крака — обути в пухкави чорапки. — О, господи! Виж се само! Целунала си го!

Усетих, че се изчервявам чак до корените на косата си.

— О, божичко! Наистина сте се целували! — продължи да пицти тя, като този път придружи писъците си с енергични подскоци. — Дай ми само две секунди!

Влязох в дневната и се отпуснах на дивана. Чувствах се адски странно. Секунди по-късно Джени отново се появи минус кърпата и маската, с приятен прасковен тен на лицето и същите меки чорапки на краката.

— Хайде, разкажи ми всичко! — отсече, изваждайки от тайните си запаси голям пакет бисквитки с шоколадов пълнеж и две кутийки диетична кола. — Всички подробности! Той ли плати? Беше ли възхитителен? Ще се видите ли отново?

— Ами... да, да, прекрасно и да, в неделя! — отговорих колективно на въпросите ѝ, като продължавах да се взирам невидящо пред себе си. — Беше много хубаво наистина! Говорихме си много, хапнахме добре, а после се поразходихме из Сохо, а накрая хванахме

такси. А после той ме покани на кино в неделя вечер и каза, че ще ми се обади.

— Ауууу! — изписка Джени, сви крака под дуй ето си и счупи бисквитката си на две, за да оближе първо шоколада. — Звучи ми като идеалната първа среща! Ще започна да ревнувам!

— Да, наистина беше добре — признах аз. — Но все още ми изглежда странно. Чувствам се някак си... не знам... лека и ефирна и... някак си ми идва да се свия на топка, а после да избухна или нещо подобно...

— Окей, нека анализираме нещата! — отсече Джени и подхвана сериозно бисквитките, вече без да си прави труда да ги чупи. — Току-що беше на среща с готин banker от Уолстрийт, който веднага ти е предложил втора среща, И едновременно с това имаш среща с невероятен рокаджия, който те е забърсал на обяд! Бих казала, че срещите ти не само вървят, но и вървят удивително добре! Ти просто си родена да ходиш на срещи, скъпа!

Отпих от колата си и поклатих глава.

— Няма да се опитвам да те лъжа, че не се чувствам добре, защото не е така. Вярно, че малко ме беше шубе за целувките с Тайлър, но всъщност се получи много приятно. Изключително! — Поех още една глътка кола, а после си поех и дъх. — А когато разговарях с Алекс, не мога да отрека, че се чувствах много по-добре, отколкото с Марк от... всъщност, откакто се познаваме. Не знам, сигурно е някаква реакция от моя страна.

— Може и така да е — сви рамене Джени, — но не виждам нищо лошо в това. В момента не става въпрос за брак, а и ходенето по срещи не е задължително да бъде сериозно. Освен ако Тайлър не се окаже милионер, разбира се.

— Имаше черна карта „Американ Експрес“! — изкрещях и сграбчих ръката ѝ.

— Грабвай го! — изпищя тя. — Грабвай го веднага!

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

За мое огромно щастие на сутринта градът имаше благоприличието да се поохлади с няколко градуса, така че реших да отида пеша до редакцията на „Look“. Свих листчето с указанията на Ерин в едната си потна длан, след което пресякох Парк авеню и тръгнах нагоре към Таймс Скуеър. Бавно, но сигурно улиците ставаха все по-шумни и натоварени, докато накрая се оказах буквално погълната от течението. Дори и в летните жеги потоците от хора не спираха. Заоглеждах се, поглъщайки гигантските билбордове, безвкусните табели на ресторантите, подвижните сергии за продажба на вестници, и се опитах да се ориентирам, без да бъда отнесена от някакъв японски турист и огромната му чанта. Чувствах се малка, много мъничка. Всичко изглеждаше така, сякаш истинският свят е бил сканиран, след това контрастът на картината е бил увеличен, а накрая изображението е било уголемено с петстотин процента. Всичко в този град превръщаше лондонският площад „Пикадили“ в анемично петънце. След като пресякох една и съща улица най-малко пет пъти, забелязах непресъхващ поток от ужасно тънки и много красиви жени, облечени от глава до пети в черно, насочващи към тясна черна стъклена врата, пред която току-що бях и аз. Точно до вратата зърнах дребна, елегантна табела. „Спенсър Медиа“. Ама, разбира се!

Сградата беше прикътана в един ъгъл на Бродуей — красива постройка в стил арт деко, издигаща се високо към хоризонта на Манхатън, далече над линията на билбордовете и ярките рекламни табла. Докато асансьорът ме отнасяше все по-високо, аз запристъпвах притеснено. Ерин беше казала, че *моята* редакторка се казва Мери Стайн, но аз нямах никаква представа какво очакваше тя от мен. Бях извадила на принтер последните страници от компютърния си дневник, а впоследствие — в пристъп на вдъхновение, бях извадила от сайта „Амазон“ заглавията на някои от моите книги. Смятах, че се с това съм успяла да скалъпя нещо като портфолио. Надявах се да не бъда изритана със смях.

Секретарката на Мери ме огледа критично, след което ме покани в офиса ѝ. Очевидно бях получила добра оценка, защото, преди да ме остави сама, ме попита дали искам кафе. Офисът беше просторен и светъл, а от прозорците му се откриваше разкошна гледка. Застанах до тях и се загледах напред, обещавайки си да отида до Емпайър Стейт Билдинг веднага щом изляза оттук.

— Анджела Кларк?

Беше Мери. Въобще не приличаше на редактор на списание, а още по-малко — на строг редактор на онлайн издание. Изглеждаше в средата на петдесетте, не беше по-висока от метър и петдесет и два, имаше късо подстригана побеляла коса и лице на приятна възрастна дама.

— Да! — кимнах и протегнах ръка, която беше стисната твърдо и топло. — Вие трябва да сте Мери.

Тя посочи стола пред бюрото си, а после се настани на своя.

— Ерин ми каза, че сте писателка, така ли е?

Право на въпроса.

— Да! — кимнах енергично и извадих нещата, които носех. — Точно сега не си нося портфолиото, но тук имам списък с някои от книгите, които към написала. Те са предимно детски и свързани с конкретни филми, но иначе мога да пиша за всичко, гарантирам ви!

— Хмммм... — Мери прегледа страниците, а после ми ги върна. Е, може би няма да се окаже чак толкова приятна дама. — Трябва ми блогър! Сигурно вече сте прегледали нашия уебсайт, така че къде, по ваше мнение, би паснал вашият блог?

И ме прониза с очи. А аз не бях погледнала техния уебсайт. Опа! Но точно в този момент се сетих за онзи неприятен тип от „Старбъкс“ и мислено му благодарих. Поне благодарение на него вече имах някаква представа що е това „блогър“.

— Ами точно сега минавам през един действително уникален период от живота си и... — започнах.

— Думата „уникален“ не говори абсолютно нищо на моите читатели — отсече Мери, вече забила поглед в плоския си монитор и въртяща колелцето на мишката.

— Е, в известно отношение е уникален, но в друго е напълно тривиален — период, през който всяко момиче по света е минавало! —

побързах да се защитя аз. — След цели десет години се разделих с единствения си приятел и сега за първи път излизам на среща!

— Продължавай! — подкани ме тя, все така загледана в монитора. Но играта с мишката беше спряла.

— Ами, разбрах, че ми изневерява, на сватбата на приятелката ми, направих нещо като сцена, а след това направо побягнах към Ню Йорк! — изрекох като скоропоговорка. — А сега излизам на срещи. С двама мъже. Един банкер и един рокаджия.

Сега, като го произнасях, установих, че действително звучи интересно. Дори още повече, ако не ти се налага да го преживяваш на свой собствен гръб.

— Имате ли някакви чернови? — запита Мери, отново удостоила ме с вниманието си. — Вие сте... какво? Нещо като Бриджит Джоунс в Ню Йорк?

Подадох ѝ принтираните страници от моя дневник и поясних:

— Надали мога да се определя като Бриджит Джоунс. Ходенето по срещи не е главната ми цел. Мисля, че става въпрос по-скоро за желание да си стъпя на краката и да намеря себе си.

— Хмммм — промърмори тя, преглеждайки смръщено страниците, които ѝ дадох. — Наистина не сте Бриджит Джоунс, но тук определено има нещо! И то със сигурност е свързано с ходенето на срещи!

— Окей — свих рамене аз. Бих разказвала дори, че съм еднорък циганин на кон, стига да ми даде работа като писател. — Мога да го насоча и изцяло към ходенето на срещи.

— Разкажете ми повече за тази раздяла. Смешна ли беше? Звучи ми смешно! — отсече и стовари листите ми на бюрото си.

„Какво пък! — казах си аз. — Тази жена ще те превърне в истински писател!“ Затова отворих уста и ѝ разказах всяка отделна подробност от моето скъсване, опитвайки се да го направя по-скоро смешно, отколкото съзливо. Мери се взираше в мен мълчаливо и с напълно безизразно лице, докато накрая не завърших.

— Страхотно! Оказва се, че наистина е била смешна, и предполагам, че можеш да я опишеш точно така! — отсече. — Окей, значи, пишеш ми по двеста-триста думи на ден и ми ги изпращаш по имейла. Заплащането не е кой знае какво, но все пак не забравяй, че става въпрос само за уебсайт! А ако продължим, ще ни трябва твоя

снимка, така че намери си подходяща. А за всички останали участници в разказите ти ще бъде най-добре да си останат анонимни!

— О! — Направо не знаех какво да кажа. Не така си бях представяла своя велик, голям пробив. Ако не друго, трябваше да има поне шампанско! — Ами... тъкмо се сетих... аз нямам работна виза. Това ще представлява ли проблем?

— Ти майтапиш ли се с мен? — Мери вече изглеждаше наистина вбесена. — Не мога да ти плащам като част от персонала, ако нямаш работна виза! В такъв случай може би е най-добре да си вървиш!

— Но аз пристигнах едва тази неделя! — възкликнах и се изправих колебливо. — И... освен това... не е необходимо да ми плащате! Ще работя без пари!

— Без пари ли? — повдигна невярващо вежди тя. — Сериозно?!

Кимнах, наполовина седнала, наполовина изправена.

— Всичко ще направя, Мери, само ме допусни да пиша! Обещавам ти, че ще ти списвам най-смешния дневник за излизане по срещи, който някога си чела! Честна дума!

— Е, не мога да ти позволя да работиш безплатно... Бих могла да ти плащам и като на сътрудник на свободна практика — заразсъждава тя, загледана в дневника ми. — И казваш, че си пристигнала едва в неделя? Искаш да ми кажеш, че всичко това се е случило през *тази* седмица?!

Кимнах. Вече не помня за кой път.

— Окей. В понеделник ми донеси дневника ти от първите три дена, заедно с уводна част от около хиляда думи и една твоя снимка. И тогава отново ще поговорим!

С това срещата ни приключи. Не знам дали Мери не натисна някакъв невидим бутон или не направи някакви невидими знаци, но точно в този момент секретарката ѝ се появи на вратата и ми направи знак да напусна. Така и не получих онова кафе.

* * *

Не можех да повярвам как се развиваха нещата при мен! Ще бъда писател! Ще пиша истински, ще пиша мои думи, ще пиша за истинско списание! Добре де, уебсайт на списание, но все пак...

Нямаше съмнение, че качването ми на самолета в неделя е било най-доброто, което някога съм правила за себе си! Знаех, че днес Джени ще работи две смени, а Ерин пътува извън града за уикенда, но все пак имах нужда да измисля някакъв начин да отпразнувам работата си, моята нюйоркска минута на славата! И като че ли начинът беше само един. Тръгнах по Бродуей — горда, самоуверена, на път за Емпайър Стейт Билдинг, за да споделя успеха си с града.

Което щеше да бъде страхотно, стига температурите в града да не бяха с десетина градуса по-високи от обичайните за август и наоколо да не беше пълно с прегрели туристи и купища хлапета на училищни екскурзии, всички до един събрали се с една-едничка цел — да се блъскат в мен и винаги, когато е възможно, да смъкват (безценната) ми чанта на Марк Джейкъбс от рамото ми. Която вече беше придобила приятен розов нюанс. И докато успея да се довлека през целия път до Трийсет и четвърта улица в непоносимия пек и да мина покрай „Мейсис“, сигурно вече бях получила лек слънчев удар. Преди да разбере какво става, бях погълната от вратите на огромния магазин, изпих един освежаващ студен чай, използвах удобна и чиста тоалетна и похарчих 250 долара на щанда за козметика на „Бенефит“. Когато час по-късно се измъкнах отново на тротоара и завих зад ъгъла, установих, че опашката за Емпайър Стейт Билдинг е ненормално дълга. Слънцето прежуряше силно и мен, и новите ми покупки, заплашвайки да разтопи новите ми гримове, и изведнъж осъзнах, че съм съвсем близо до дома. Новопридобитата ми писателска гордост бе твърде бързо заменена от угризенията на шопингхолика и преди да разбере какво правя, краката ми сами ме понесоха през Лексингтън и обратно към квартирата, обратно към моя лаптоп и обратно в леглото ми.

* * *

Когато в събота сутрин се събудих, направо не можех да повярвам, че е изминала само седмица, откакто се бях събудила в собственото си легло в Англия. За толкова кратко време се бях случили толкова много неща! Ала в момента, в който си спомних, че довечера имам среща с Алекс, времето като че ли тръгна назад. Днес

бяха първите изцяло свободни двайсет и четири часа на Джени, което означаваше, че ще спи най-малко четиринайсет часа. Снощи, когато се прибра от работа, бе направила няколко половинчати предложения да ме изведе, но аз бързо видях, че тя буквално заспива на високите си обувки, затова я пратих да си ляга. Сега излязох, за да купя нещо за закуска, изчистих кухнята, направих уборка и на банята и занесох всичките си дрехи на химическо чистене. Струваше ми се истинска лудост, че никой в този град не си переше сам дрехите, обаче Джени ме увери, че само хипербогатите си имали перални, а да носиш дрехите си на химическо чистене било най-нормалното нещо на света. Съумях да парирам леката атака на паника относно това какво ще правиш, когато някоя дреха вече е мръсна, а ти искаш да я облечеш още на следващия ден едва след като Джени ми връчи шише течен препарат за ръчно пране за спешни случаи. И се престорих, че изобщо не забелязвам как тя скрива няколко празни бутилки от същия препарат под мивката. Значи все пак и тук си перат прането!

Поради липса на нещо съществено за правене, до пет и половина следобед вече бях изкъпана, с издухана коса и облечена в елегантна минирокличка на Елла Мое, което ми предоставяше цял час и половина, за да си сложа грима, да си изтрия грима, да добавя още малко грим и накрая напълно да се побъркам от страх, задето ще излизам с вокалиста на известна рок банда. Събрала кураж от една набързо приготвена в домашни условия „Маргарита“ и една целувка — и двете от почти спящата Джени, — аз грабнах чантата си и изпъчих рамене. Сърцето ми биеше като лудо, докато затварях вратата зад гърба си и излизах на улицата. Спрях такси, а после проверих телефона си най-малко осем пъти — за всеки случай. Никакво съобщение от Алекс — нито за отмяна на срещата, нито за потвърждение. Иначе имаше няколко сладки гласови съобщения от Тайлър, в които повтаряше колко страхотно си бил изкарал снощи, и ми съобщаваше, че в шест и половина вечерта в неделя ще ме чака пред входа на кооперацията.

* * *

„Макс Бренърс“ се оказа местенце на Бродуей точно срещу огромния магазин „Върджин“. Поне оттук се виждаше хотел „Юниън“,

което означаваше, че ако нещо не тръгне добре, винаги мога да прибягам дотам. Така си казах, докато излизах от таксито. Вратите на „Макс Бренърс“ се разтвориха, за да разкрият истинска шоколадова лаборатория в стил „Чарли и шоколадовата фабрика“. Със сигурност пълната противоположност на онова, което очаквах. И със сигурност не място за количеството очна линия, което си бях сложила. И първото толкова яркоосветено заведение в Ню Йорк, в което попадах. Мамка му! Настанен точно в средата на групата шепнещи майки и ококорени бащи седеше Алекс. Надали човек можеше да си представи по-нелепа сцена от тази! Черната му коса изглеждаше така, сякаш не беше виждала четка или гребен от... всъщност, откакто се е родил, самите гънки на зелената му тениска се бяха сдобили с гънки и в сравнение с татковците за уикенда и угаждащите на хлапетата си мамички той изглеждаше така, сякаш всеки момент ще извади картечница и ще започне да стреля. Не на място — може би. Пълен пройохода — определено. Най-готиният тип — абсолютно! Когато ме разпозна, помахна и по лицето му се разля широка усмивка, а при мен единственият мускул, който бе в състояние да помръдне, бе сърцето ми. И ако на излизане от квартирата пулсът ми бе ускорен, то сега сърцето ми определено се бе устремило към свобода.

— Здравсти! — изрече той, докато аз се вмъквах в сепарето, най-сетне успяла да накарам краката си да се задвижат един след друг. — Все пак успя.

— Да — кимнах и погледнах часовника. Отново бях закъсняла. — Извинявай, но не можах да се сетя къде точно се намира това място.

— Готино! — рече той, все така широко усмихнат. Започвах да се притеснявам, че е надрусан.

— Не бих допуснала, че ходиш по подобни места — казах и огледах бълбукащите казани с шоколад около нас. — Не е особено в стил рокендрол, не мислиш ли?

— Така е — кимна той и на свой ред огледа заведението. — Но разнообразните зависимости са съвсем типични за рокендрола и аз не правя изключение. Макар целокупната ми публика да не е наясно, аз съм силно пристрастен към горещия шоколад. Сериозно ти казвам! Няма да ми повярваш, докато не го опиташ!

Поех менюто и погледът ми се плъзна по десетките разновидности шоколадови изкушения, които се предлагаха тук: горещ

шоколад, млечен, тъмен, бял, с чили, с нуга, с канела, шоколадов сладолед, шоколадова пица... Всичкия този шоколад и един наистина страхотен рокаджия до мен! Зачудих се дали на път насам някоя кола не ме е прегазила, защото съществуваше огромна вероятност вече да съм попаднала в рая, а още да не съм го усетила.

— Виж ти! — вдигнах накрая поглед към него. Ако продължава да ми се хили така, много скоро ще се изчерпя напълно от нормални теми за разговор. — Значи ти си шокохолик, така ли?

— Виновен, ваша милост! — кимна той и вдигна към устата си странна на вид чаша без дръжка. — Но за това е виновна бандата! Човек се чувства задължен на някакъв етап от кариерата си да намине през някоя рехабилитационна клиника, иначе няма да го смятат за отдаден на музиката!

— Представям си как се чувстваш — отбелязах и започнах да се паникьосвам. За какво ще си говоря с този човек?! Изобщо не си бях подготвила теми. Очевидно срещата ни не беше никак добра идея.

— Е, всеки си има своите малки мръсни тайни — отбеляза той и разклати гъстата шоколадова смес на дъното на чашата си. — Ти не искаш ли да ми признаеш коя е твоята?

— Малко съм задръстена — признах си аз и по лицето ми се разля червенина. — Когато бях в Англия, обикновено предпочитах шоколадовите яйца на „Кедбърис“. Случвало ми се е да изям цели три на ден. Наведнъж!

— Олеле! Ама това е съвсем близо до ръба! — засмя се той, помахна на сервитьорката и поръча два обикновени горещи шоколада. Абе кой ли в този град няма да ме остави да си поръчам сама?! — Макар да не съм особено сигурен, че би трябвало да ми казваш тези неща. Това не е ли против правилата на твоята приятелка?

— Предполагам, че имаш предвид Великите правила. Но иначе не знам. Това под коя рубрика ще дойде? „Не му казвай нищо, което би могло да го подплаши и да го накара да избяга“ или „Не преяждай“?

— Вероятно под рубриката „Не разкривай никакви лични качества, за да не се окаже, че той няма такива“.

Кимнах и прехапах устни, за да парирам прекалено широката си усмивка. Може би аз наистина никога няма да мога да играя по правилата на Ерин.

— Е, откако си в Ню Йорк? — попита той, като се облакът на масата.

— Едва от седмица — отговорих. Колкото и да ми се искаше да измисля нещо, за което да говоря с Алекс, не бях в състояние да сътворя нищичко. — Отседнала съм при приятелка в Мъри Хил.

— И си на нещо като почивка, така ли? — отбеляза той и се облегна назад, за да даде възможност на сервитьорката да ни сервира шоколадите.

О, не! Сега ще ми се наложи да лавирам между страха си от шоколадов мустак и мъчителния разговор с един изключително сексапилен мъж! Но повече ме плашеше второто! Знаех си, че ще стане така! Тайлър също беше невероятно сексапилен, но с него няхах усещането, че ако кажа нещо не на място, той веднага ще се прибере в своя таван в центъра и цяла вечер ще се залива от смях за моя сметка с аверчетата си от групата. От друга страна, може би прекалено много мисля.

— Та освен своеобразната отпуска, която съм си дала, започвам да пиша за онлайн версията на „Look“ — отбелязах, невероятно горда от себе си, че най-сетне открих причина да бъда в този град, без да се налага тя да включва счупването на нечия ръка. — Така че, ще поостана месец-два.

— Страхотно! — кимна той. — Аз обичам Ню Йорк, но не мога да разбера как изобщо си събрала сили да напуснеш Лондон. Той е велик град!

— Ти майтапиш ли се с мен?! — извиках и реших да рискувам, като едновременно пия горещ шоколад и говоря. — Ню Йорк е удивителен град! Кара ме да се чувствам така, сякаш... сякаш наистина живея! Разбираш, нали? Кара ме да искам нови неща и да го откривам за себе си сантиметър по сантиметър. Да видя всичко, което си струва да се види!

— А Лондон няма тези характеристики, така ли? — попита той и отметна косата от челото си. Аз пак отпих от горещия си шоколад. Да, определено се намирах в рая!

— Когато бях малка, живеехме на около час път с влак от Лондон и единственото, за което си мечтаех, бе да отида в големия град — заразказвах, като се стараех да не позволявам на очите му да ме разсейват. Бяха толкова зелени! — А после, когато отидох там, бях

като... омагьосана. Чувствах се на седмото небе. Но с течение на времето градът започва да те изцежда. Трудиш се като вол, а всичко е толкова скъпо... Метрото струва пет пъти повече от вашето, а когато се прибереш вкъщи, единственото, за което си мечтаеш, е да си хвърлиш един душ и да легнеш. Не знам... Вярно е, че в някои отношения Лондон е неповторим, но в други... Човек би предпочел да си ги спести!

— С течение на времето ще започнеш да усещаш и Ню Йорк по този начин.

— Направо не мога да си го представя! — възкликнах и за първи път се усмихнах искрено. — Но сега, като стана въпрос, имам чувството, че изневерявам на Лондон! Господ ми е свидетел, че много го обичам, но просто имах нужда от почивка! Чувствам се уморена от Лондон.

— Когато човек се почувства уморен от Лондон, значи е уморен от живота! — изрече важно Алекс.

Изгледах го усмихнато и отбелязах:

— Аз имам диплома по английска литература и познавам отлично нашия Самюел Джонсън. Но ти откъде го познаваш?

— Е, аз може и да съм американец, но... — Приведе се напред и прошепна: — Чета! Само не казвай на никого!

— Честна шоколадова! — вдигнах ръка аз. Хей, нещата май започнаха да стават по-лесни! Но и така да е, той все пак си оставаше много по-готин, отколкото аз някога ще бъда! — А ти отдавна ли си в Ню Йорк?

Той кимна и отговори:

— Семейството ми е от северната част на щата, но и аз като теб открай време си мечтаех да дойда в големия град. Не знам как става, но очевидно ти влиза под кожата. Та отидох в колеж в Бруклин и после така и не си тръгнах оттам.

— Живееш в Бруклин, така ли? — попитах и пак наблегнах на шоколада. Ако трябва да бъда честна, дори сега той да станеше и да се изнижеше оттук, пак щях да му бъда благодарна, че ме светна за това местенце. Може и да е бебешко, обаче горещият им шоколад е невероятен! — Винаги съм си го представяла на милиони километри оттук!

— Е, за някои хора три спирки на метрото наистина са милиони километри разстояние — отбеляза Алекс и протегна ръка, за да изтрие непослушния шоколад над горната ми устна. Веднага усетих, че върховете на пръстите му са задебелили. Устните ми потръпнаха от досега им. — Всъщност е само на десет минути от Юниън Скуеър, но хората незнайно защо смятат, че Ню Йорк е единствено Манхатън. А не е вярно, защото Бруклин е удивителен квартал! Щастлив съм, че живея там, и което е още по-важно, тук никога не бих намерил подобен разкошен апартамент, какъвто имам в Бруклин!

— Ще трябва да се поразходя дотам и да огледам — отбелязах и прехапах устни, за да прекратя вълнението им от неговото докосване. — Никога до този момент не ми беше хрумвало да го направя.

— Ти да не би да се самопокани у дома? — попита той, сбърчи чело и усмивката му изчезна. — Говоря сериозно! Очевидно си доста нахакана!

— О, нищо подобно! Имах предвид да разгледам Бруклин! — запелтечих и стиснах здраво чашата си. — Имах предвид да се поразходя до Бруклин и да го огледам... така де! — Браво, Анджеела! Още малко и ще го прогониш!

— Защото си добре дошла у дома по всяко време! — изрече закачливо той. — Само се надявам, че приятелката ти ще го одобри!

Ама че гаден тип!

И много ми харесва!

— Не мисля, че трябва да искам разрешение, за да отида в друга част на града! — отсякох и си наложих да не му се усмихвам, макар много да ми се искаше. Точно в този отрязък от време ми се искаше да направя много неща, но надали щях да ги направя точно на това място.

— Защото правилата, които тя ти изброи за онази среща, на която щеше да ходиш, бяха доста страшнички! — Измъкна се от мястото си и ми подаде ръка, за да се изправа. Трябваше ли вече да напускаме този шоколадов рай? — Между другото, как мина? Очевидно не чак толкова добре, щом сега си тук.

— Мина добре, благодаря, че попита. — Не се чувствах никак комфортно да обсъждам с Алекс срещата си с Тайлър. Беше повече от странно. Като че ли всичко останало беше нормално!

— Ще го видиш ли пак? — попита небрежно той и подхвърли на масата една банкнота от двайсет долара. Толкова ли е скъп горещият

шоколад? Може би ще трябва да се откажа от идеята си да доведа утре тук Джени.

— Мисля, че това определено е против Великите правила!

Казах това, защото не знаех какво друго да кажа. Нормално ли е човек да обсъжда другите хора, с които ходи на срещи, когато е на среща? Ами ако това сега не е среща? Ако ме е поканил като приятел?

Мамка му!

Това да не би да е приятелска среща?

— Хмммм — промърмори той, все така усмихнат. Когато излязохме на тротоара, очите му проблясваха. — Не мисля, че ще има втора.

— Защо пък не? — попитах. Този път не беше нарочно, че не желяех да го погледна. Този път бях истински сконфузена.

— Тогава вече знаеше, че тази вечер имаш среща — отбеляза той, спря и се обърна към мен. — И аз не можах да престана да мисля за тази среща, затова предположих, че ти се чувстваш по същия начин.

Приведе се и ме целуна нежно по устните. Целувката беше шоколадова, гореща и наелектризираща. Значи в крайна сметка няма да ми се наложи да търча до хотел „Юниън“, за да търся убежище, но с това темпо ще имам нужда от стая. Надявам се Джени или Ванеса да ми отстъпят една на добра цена. Дали дават стаи на час?

— Шоуто не е много далече. Искаш ли да отидем дотам пеша? — попита, отдръпна се леко и хвана ръката ми. Е, така поне знаех със сигурност, че съм на среща.

— Нямам нищо против — промърморих, като превъртях назад целия момент с целувката. Не можех да не я сравня с целувката на Тайлър. Неговите бяха твърди и настойчиви, но едновременно с това нежни. А целувката на Алекс беше нежна и мека, но иначе излъчваща абсолютно самоувереност. И ме караше да искам още.

Тръгнахме надолу по Бродуей, като си зараказвахме за семействата си, приятелите си, за нещата, които искаме да постигнем. Аз набързо превърнах бъдещия си блог за списанието в роман от шест части и касов филм, а Алекс започна да създава музика за филми, да участва във филми и да разказва със страст за архитектурата. Но не спомена нищо за групата си.

— Дневният ти ред си го бива — отбелязах, наслаждавайки се на държането за ръка. — И как ще успееш да свършиш всичко това, като

едновременно издадеш нов албум?

— Добър въпрос — кимна той. — Но кой може да каже дали ще има нов албум?! В момента нещата там са в застой. Всички се чувстваме малко изцедени и лично аз нямам представа дали изобщо ще мога да продължа. С момчетата сме заедно от колко? Осем години, ако сложиш и времето, преди да се прочуем. Човек бързо стига до етапа, когато му се ще да направи нещо различно.

— Разбирам какво имаш предвид — казах, като се постарях да не звуча като разочарован фен. — Сигурно е трудно да вземеш решение от името на групата за нещо толкова голямо.

— Така е — съгласи се той, — но щом човек престане да харесва онова, което прави, значи всичко е приключило. Вярно е, че все още свирим на живо из града, но аз просто не се чувствам така, както се чувствах преди. Подобно на всичко останало, и вдъхновението има своя край. А няма нищо по-лошо от това да правиш нещо, което вече е изчерпало смисъла си.

Кимнах и продължих да вървя размишлявайки. Да, той определено беше прав. И не само във връзка с групата.

— Да не би да те обидих с нещо? — попита той след третата пресечка, премината в пълно мълчание.

— Нищо подобно! — побързах да го успокоя. Не че толкова държах на правилата, но просто не желяех да започвам с него темата за Марк. — Просто обмислях думите ти и за това, че си напълно прав. И че понякога просто трябва да затвориш очи и да скочиш!

— Именно! — кимна той, стисна лекичко ръката ми и спря пред дълга опашка от хора, облечени в тесни дънки, избелели тениски и отегчени изражения. Сигурно това беше опашката за въпросното шоу. — Ще влизаме ли?

— Хей, човече! — подвижна върлинестият тип на вратата, махна на Алекс и ни пусна по стъпалата.

Озовахме се в претъпкан нощен клуб. Огледах се, опитвайки се да си придам вид, че точно тук ми е мястото, докато Алекс разговаряше с момичето, което продаваше билетите. В другия край на помещението група момичета точеха вратове в неговата посока и никак не се свеняха да изрекат на висок глас намеренията си към него. Изведнъж се изпълних с ярост. Как смеят да говорят така за мъжа, с когото имам среща?! Но някъде дълбоко в мен, всъщност — не чак

толкова дълбоко, усетих и нотка на самодоволство. Ето го този суперготин мъж, който би могъл да има всяко момиче на света, а той беше избрал мен!

— Хей! — извика ми Алекс и ми задържа вратата. — Искаш ли питие?

Изгледах гордо момичетата и демонстративно им обърнах гръб.

— Разбира се. Ще отида да ги взема. Ти какво искаш?

— Бира.

Заех официалната позиция на бара — лакти, отпуснати на барплота, десетдоларова банкнота в ръка и леко нетърпеливо изражение на лицето, като същевременно започнах да полагам усилия да срещна погледа на бармана. Зад бара имаше мръсно старо огледало, скрито зад дълги редици бутилки. За момент не можах да позная момичето, което стоеше до Алекс — рошава коса, сексапилно тежък грим, който щеше да изглежда малко курвенски, ако не беше нарочен — а после осъзнах, че това разюздано момиче всъщност съм аз. Не знам дали беше от непосредствената близост на истински, доказан рокаджия, или от изрядната подготовка, получена от Джени, но действително изглеждах много добре. Или може би всичко се дължеше просто на настроението ми, което беше прекрасно. Аз вече най-официално ходех на срещи и се забавлявах. Жестоко!

Живото изпълнение в нощен клуб си е еднакво навсякъде, независимо дали си в Ню Йорк или Лондон. Точно това си помислих, докато минавахме през претъпкания бар (за мое щастие, потънал в сумрак), държащи здраво пластмасовите чаши с отворително топла бира с невъзможна надценка, и се блъскахме във всевъзможни образи с прекалено тесни дънки, тениски с щампи и кльошави момиченца. Колкото и притеснена да се чувствах поради всеобщото внимание, което получаваше Алекс, усещах се някак си в свои води. Това спокойно можеше да бъде и моят любим нощен бар в Лондон!

— Ходиш ли често на живи изпълнения по клубовете? — изкрещя в ухото ми Алекс, когато първата подгрываща банда започна да бие безмилостно китарите и барабаните си, заплашвайки да спуга тъпанчетата ни.

Кимнах и се приведох към ухото му. Усетих, че носът ми пресича бариерата на прекрасната му дълга коса.

— Аха! Едно време ходех непрекъснато, но моите приятели не си падат по същия тип музика като мен!

Не допълних, че никой от приятелите ми не си пада по същата музика като мен и че през последните десет години Марк е бил единственият ми придружител по нощните барове. Когато се преместихме в Лондон, ходехме най-малко веднъж седмично, но през последните две години той бе започнал да се оплаква, че изпълненията продължавали твърде до късно, че не можел да седне никъде, че бирата била твърде скъпа и разредена и какво ли още не. Така че не веднъж и два пъти ми се беше случвало да си седя сама в дъното на бара, уведомена само с кратък есемес, че той ще работи до късно. Но точно сега Алекс нямаше нужда да знае всичките тези неща. Пък и аз исках да се забавлявам.

— Ясно — изрева той, пийвайки си бира, но без да се оплаква. — Мисля, че понякога е много по-лесно да ходиш на определени места съвсем сам. Колко филма съм изпуснал само защото не съм имал гадже!... Не можех изобщо да си го представя без гадже. Почти всяко момиче в заведението вече му беше взело мерника, а косъмчетата на тила ми настръхваха от споделяните съвсем не на тих глас одобрителни мнения по мой адрес.

— И така, освен че си слушала Джъстин, какво друго прави днес? — ухили се той и ме издърпа встрани от сцената към едно потихо ъгълче с по-добър изглед към шоуто. — Тази писателска работа звучи наистина страхотно.

— Освен слушането на Джъстин? Ама то ми отнема адски много време! — подхвърлих шеговито, като се опитвах да не слушам приказките, които хората около нас си разменяха по наш адрес. — Иначе за писането си прав — страхотно е! Е, вярно, че е само един онлайн дневник, по-точно блог, но ми се ще да бъде перфектно. Досега никога не съм публикувала свои собствени думи, така че за мен и това е много, нищо, че някои може да го смятат за нищо особено.

— Звучи ми като така търсения от теб пробив! — отбеляза той и вдигна чашата си. — Ще пишеш ли за нашата среща?

— Предполагам, че ще се наложи — отговорих, макар че досега изобщо не бях мислила по този въпрос. — Но изцяло в рамките на журналистическата почтеност, разбира се! Абсолютно анонимно. Ще съхраня невинността ти!

Той ме бутна назад, подпря ме на стената и страстно ме целуна. И докато устните му изпиваха моите, всичките ми притеснения за съхранение на неговата невинност отидоха по дяволите. Тялото ми се оказа приклещено между мръсната влажна стена и стегнатите мускули на Алекс. Цяло чудо бе, че не изпуснах бирата си.

— Ако смяташ да пишеш за мен — издиша той, докато се отлепваше от тялото ми, — трябва да знаеш, че лошите отзиви по принцип приемам много навътре!

— Не мисля, че ще има проблем! — изчуруликах аз, без да знам къде точно да се дяна.

Топлият му шоколадов дъх толкова близо до ухото ми отново изпрати по тялото ми познатите тръпки и аз затворих очи, за да запечатам целувката завинаги в паметта си. Как ме бутна назад към стената, меките му устни, как тялото му се притисна към тънката материя на роклята ми... И преди да успея да стигна докрай в спомена си, Алекс отново се оказа зад мен, този път увил ръка около кръста ми. Аз се облегнах на него и отпуснах глава върху гърдите му. Беше толкова лесно, толкова естествено!

Стояхме така, в удобно мълчание, докато накрая на Алекс му се наложи да се извини, за да отскочи до тоалетната и до бара. Това беше точно преди главния номер. Наблюдавах го как слиза по стълбите и най-безсрамно се оставих да го огледам отзад. Чувствах се странно — иначе се забавлявах, но присъствието на Алекс някак си ме изнервяше. Тайлър изобщо не ме изнервяше — всичко, което казваше или правеше, беше предназначено да ме накара да се почувствам удобно. Отчасти разбирах поведението му, което си вървеше с банкерската работа и елегантните костюми, но за мен не беше никак обичайно непрекъснато да се контя и да ходя по скъпарски ресторанти. Не знам как онази вечер не разлях сос по роклята си. И сметана. И кафе.

— Ти с Алекс ли си тук?

Пред мен стоеше дребничко, красиво момиче, облечено от глава до пети във впити по тялото черни дрехи, с къса, платиненоруса прическа в стил Деби Хари^[1].

— Да, защо? — отговорих. Не ми изглеждаше като човек, който е дошъл да се сприятелява с мен.

— Трябва да знаеш, че той е абсолютен мръсник! — изрече небрежно момичето. — Чукал е почти всяко момиче тук. Може би

дори част от мъжете.

— О, ами... ние едва се познаваме — отбелязах сконфузено, не особено сигурна какво да правя с информацията, която тя ми предостави, и въобще не изгаряща от желание да повеждам разговор с нея. — Не съм планирала нищо чак толкова напред.

— Аха, е, все тая! — Тя ме огледа отгоре до долу и отпи от чашата си. — Просто ти казвам онова, което всички тук знаят. — Забелязах, че Алекс ни гледа от бара и никак не изглеждаше щастлив. — Та, знаеш ли? Ако бях на твое място, щях да внимавам с това „планиране напред“. Все тая. — Завъртя се на пета и изчезна в тълпата.

— Хей! — подвикна Алекс, завръщайки се с нова бира и мрачно изражение. — Тази да не би да ти каза нещо?

— Ами... да — кимнах. Какво да му кажа сега? А тя защо така се меси в живота на хората? Макар че точно в този момент не ми се искаше да вярвам на нито една нейна думица!

— Аха. — Той огледа тълпата в търсене на русокоската. — Познаваш ли я?

— Не, но... тя като че ли познава теб! — отговорих. Русокоската беше окончателно изчезнала.

— Преди цяла вечност излизах с една от нейните приятелки, това е — отбеляза той, заемайки старата си позиция зад мен. — Раздялата не беше от най-приятните.

— Някак си схващам, че никоя раздяла с теб не е от приятните — изрекох, без да навлизам в подробности. Но не се притеснявай! Да не ѝ обръщаме внимание!

Е, ясно. Огорчени приятелки на бившата — вече се връзваше. Щеше ми се да можех да си представя обаче как и Луиза ръси неприятни забележки относно Марк, но сега сигурно вече си разменят рецепти за сладкиши със „сладката Кейти“. Алекс ме целуна нежно по врата и аз се отпуснах върху него, отдавайки се изцяло на музиката на главната група, която най-сетне зае сцената.

* * *

— Бяха много добри — казах, когато се изсипахме на улицата към полунощ. Обичах стълпотворението след живите изпълнения по клубовете. — Наистина много добри!

Алекс се засмя и хвана ръката ми.

— Искаш ли да отидем да пийнем нещо по-съществено?

Погледнах часовника си и се смръщих. Минаваше дванайсет и макар че си прекарвах много добре, някаква миниатюрна част в мен ми напомни, че в неделя вечер имам среща с Тайлър и че нямам никакво желание да се явявам пред него като парцал. Но изражението на Алекс и начинът, по който стисна ръката ми, направи решението ми адски трудно. Добре де, изражението му, държането за ръка и четирите бири, които бях придружила единствено с „Бейк ролс“. Още малко пиене и надали вече ще мога да разчитам на правилната си преценка.

— Като че ли трябва да мисля за прибиране у дома — отбелязах и направо не повярвах, че тези думи излязоха от моята уста. — Казах на съквартирантката си, че ще се върна и...

Той ме дари със същия поглед на нещастно паленце, с който бе изгледал сервитьорката в „Манатус“.

— Добре де, но само едно! — предадох се аз и се оставих да бъда издърпана по улицата.

Съвсем сериозно, само едно!

Три питиета по-късно ние седяхме сгущени в миниатюрен бар с фантастичен джубокс и студена, пенлива бира. Разговаряхме за музика, за живите изпълнения, на които сме ходили, за онези, които сме пропуснали, спорехме кои са любимите ни албуми и помечтахме за идеалния фестивал, на който той печели главната награда, разбира се. Скоро трите питиета станаха четири и малко след полунощ стана два, преди да си спомня, че до това време вече трябваше да съм си вкъщи. Бях достатъчно пиана, за да ми се наложи да си гледам в краката, докато вървах към тоалетната, но и достатъчно трезва, за да си дам сметка, че съм на път да се напоркам здравата. Добре че американското светло пиво е толкова слабо! Проверих щетите, които живото изпълнение в предишния бар беше нанесло на грима ми, и установих, че все още изглеждам задоволително. Даже успях да се въздържа да не си мацна още грим (което ще рече, че не ще да съм била толкова пиана, колкото си мислех), но го компенсирах с няколко дебели пласта гланц за устни. Целувките на Алекс бяха започнали да стават все по-

агресивни, та устните ми бяха поизпръхнали. А лично аз бях започнала да се възбуждам не на шега. Прокарах пръст по горната си устна. Странна работа! Целувките на Тайлър бяха твърди и нежни, докато Алекс изобщо не се свенеше да бъде страстен. Старото ми „аз“ щеше да се подплаши от подобна проява на топли чувства на публично място, но за новото ми „аз“ това очевидно не беше проблем. Както и това, че вече излизах с двама мъже едновременно. И че висях по отвратителни тоалетни доста повече от нормалното. Гадост! Май вече наистина трябва да се прибирам вкъщи! Главата ми започна да се раздира между дилемата „върви вкъщи с него“ и „върви вкъщи и повърни“, а от опит знаех, че в подобни случаи само един от вариантите щеше да излезе победител.

Когато излязох от тоалетната, забелязах, че Алекс разговаря с две момичета, смее се и ги дарява със същите усмивки и настойчиви погледи, с които ме бе накарал да се чувствам единственото момиче в Ню Йорк. Да, вече беше крайно време да си тръгвам!

— Мисля, че ще тръгвам — изрекох на глас.

Момичетата се спогледаха, усмихнаха се злорадо на Алекс и се изсипаха на мястото, освободено от мен — една върху друга.

— Разбира се, ще тръгваме! — кимна Алекс, изправи се и ме прегърна. Аз приведох глава и се усмихнах на себе си и позволих на Алекс да ме изведе от бара, оставяйки двете момиченца зад нас да се цупят.

— Мъри Хил ли беше? — попита той, когато скочихме в празното такси, преди останалите двойки с вдигнати ръце да са успели да го заемат.

— Трийсет и девета и Лексингтън — казах на шофьора и се отпуснах на напуканата задна седалка.

Алекс не ми даде никакъв шанс да се запитам дали ще направи някакъв ход, дали ще чака някакъв знак от мен или дори ще изчака таксито да се влее в трафика — изпъна дългото си, стегнато тяло по протежение на задната седалка и пое лицето ми в ръцете си. И докато таксито се стрелкаше из нощните улици на Ню Йорк, аз се оказах в полуседнала, полулегнала поза на задната му седалка. Макар че нощта не беше студена, усещаше се известен хлад, който обаче бе окончателно прогонен от топлината на тялото на Алекс, когато той се излетна върху мен. Усещах ръката му как се плъзга по краката ми и

стига до голата плът точно под роклята ми и макар да си давах сметка, че нещата вървят малко по-бързичко, отколкото трябва, нямах никакво желание да го спра. И преди да ми се наложи да взема едно изключително трудно решение, таксито рязко закова, запращайки и двама ни директно на пода. Аз се изкисках смутено и се опитах да измисля как да се изправя, без да оголя задника си.

— Искаш ли да влезеш?

Думите бяха на устата ми, преди дори да бях успяла да помисля за тях. Значи това имат предвид жените, когато се оплакват, че мъжете мислят с втората си глава!

— Адски много искам да вляза — отговори той, помагайки ми да седна, — обаче няма да го направя!

Погледнах го изненадана. Не че се мислех за кой знае какво парче, което никога няма да остане на сухо! Просто имах усещането, че досега нещата вървят точно в тази посока! А докато се целувахме, усетих и биологично доказателство, че той мисли същото.

— Ако сега вляза — прошепна ми той, като се приведе напред и ми отвори вратата, — няма да мога повече нищо да си представям!

Усмихнах се свенливо. Трудно бих могла да мина за свенлива, но истината бе, че изобщо не очаквах от него да се окаже такъв романтик!

— Бихте ли ме изчакали за секунда, за да изпратя дамата до вратата? — обърна се Алекс към таксиджията, който изръмжа нещо по посока като че ли на съгласие.

Алекс постави косата зад ушите ми, задържа за миг погледа ми и изрече:

— Прекарах си много хубаво, Анджела! Наистина! — Целуна ме. — Ще ми се обадиш ли?

Аз кимнах, окончателно изгубила дар слово, и го изгледах как се връща в таксито. Като изключим онази злобна блондинка, и за мен вечерта наистина бе минала много добре.

[1] Прическата на вокалистката на Blondie е в характерен пънк стил с два вида платиненоруси кичури — Б.р. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Бях на третото си кафе с мляко в „Старбъкс“ в неделя сутринта, когато се принудих да призная, че писането на блог няма да се окаже толкова лесна работа, колкото си мислех. Взирах се в празния екран пред мен в очакване на вдъхновение. Бях наясно, че Мери иска уводна част и три дена от дневника ми, и нещо ми подсказваше, че най-добре ще бъде това да бъдат четвъртък, петък и събота. Мери не бе скрила интереса си към темата с излизането на срещи, което ще рече, че трябва да разкажа за първите си срещи с Тайлър и Алекс. Обаче нямах никаква представа как да разказвам за тези срещи, без: а) да звуча като пълна курва, и б) да звуча така, сякаш клюкарствам за двама почтени мъже пред целия град. Това не беше ли малко грубичко? Имам ли право да разказвам в блога си за Алекс и Тайлър без тяхното разрешение? И наистина ли седях сега в „Старбъкс“ в Ню Йорк, надрусана с кофеин, задавайки си абсурдни въпроси? Изгълтах утайката от кафето си и започнах да печатам. Вместо да се притеснявам за това, какво ще си помислят хората, се опитах да мисля за онова, което аз бих искала да прочета. Затова започнах с нещо лесно, с нещо, което много обичах.

Моята прекрасна, неповторима чанта на Марк Джейкъбс!

Приключенията на Анджела: Как една чанта изцели разбитото ми сърце.

Дарих чантата си с любящ поглед и я потупах нежно — но нищо, което да ѝ навреди, разбира се. Все още не можех да повярвам, че съм похарчила половината от месечната си ипотека за една чанта. За няколко парчета кожа и отломки метал, съшити заедно, за да държат нещата ми. Но съшити от ангели!... Защо никога досега не си бях купувала нещо толкова приказно? Вероятно защото не съм смятала, че го заслужавам. Вероятно защото не съм вярвала, че заслужавам да излизам с такива страхотни типове като Тайлър и Алекс. Вероятно защото не вярвах, че заслужавам да работя като блогър. Вероятно защото не смятах, че имам нужда от още едно кафе. О, почакайте

малко, това последното не ми трябва, но точно него имах! Точно като чантата! По дяволите! Започнах да печатам и постепенно се отпуснах. Всички детайли изплуваха в съзнанието ми. Беше почти забавно — онази Анджеела от моя дневник си живееше страхотно и без нито един от досадните скрупули, които тормозеха истинската Анджеела. Щом приключих, изчетох всичко и изтрих нещата, които знаех, че ще притеснят майка ми. А след това сейгнах файла си. Никакво кафе повече!

Така. След като трите дена от дневника ми бяха завършени, вече можех да се насоча към уводната част. Така и така бях загоряла, точно сега бе моментът да разкажа за раздялата си. Нали точно това очакваше Мери! Ала колкото и да бях надрусана с кофеин, задачата се оказва доста по-трудна, отколкото писането за срещите. През целия си живот бях нещо на някого: дъщерята на Анет, приятелката на Луиза, годеницата на Марк. Но коя бях в действителност? Трябваше да избягам от самоличността си на бившата на Марк, на шаферката, която провали сватбата, на момичето, което живее с майка си. А през последната седмица — с Джени, Ерин, Ванеса и другите — аз бях леко мръдналото момиче с грозната, но героична раздяла. С Тайлър бях странната англичанка, която чупи ръцете на мъжете, а с Алекс бях успяла да се вредя до просто чудато момиче от Англия. Ако продължавам в този дух и с малко повече късмет, към края на месеца някой ще може да ме опише като „просто едно момиче, с което се запознах, мисля, че е британка“.

Реших, че изходът от тази адски гадна ситуация е един — да бъде искрена. Да бъде напълно и брутално искрена! Отворих файла с дневника, който бях написала още в хотел „Юниън“, и го препрочетох. Всичко си беше там — как заварих Марк в колата, как се разкрещях на Луиза, как ударих Тим с тока на обувката си, как се изпиках в тоалетната чантичка на Марк. Да, точно тази версия трябва да предам на Мери! Е, може би без изпишкването в чантичката. Отбелязах инцидента като възможен за изтриване, но все пак го оставих там. Усмяхнах се на себе си, представяйки си как, след като е прочел блога ми, Марк посяга към своята четка за бръснене с косми на язовец. Да, Марк, не напразно мирише малко странно!

* * *

Въпреки че Джени ме увери, че нямало нищо лошо в това да излизаш с двама мъже едновременно (и да пишеш блог за тях), все пак ми се струваше странно да отида на среща с Тайлър по-малко от двайсет и четири часа, след като съм била с Алекс. Дори ми мина през ум да я попитам какво ще каже протоколът, ако я накарам тя да отиде с него, защото той беше точно неин тип, но когато отворих вратата и го видях, застанал там, облечен от глава до пети в черен „Армани“, преосмислих позицията си.

— Здравсти! — поздравих и приех целувката му по бузата си. Почувствах се облечена тотално неадекватно в своята къса рокличка и джапанките. — Хмммм... ти нали каза кино, а?

— Точно така — отговори той и кимна по посока на очакващото ни до тротоара такси. — Но после реших, че при положение че си в града само от седмица, ще направя изключително лоша услуга на Ню Йорк, ако те заведа да гледаш Камерън Диаз. Затова си промених решението. Надявам се, че нямаш нищо против!

— Ни най-малко! — кимнах и се качих в очакващото ни такси. — Просто се притеснявах... Подходящо ли съм облечена за там, където отиваме?

Така де! На фона на черния костюм на „Армани“, снежнобялата риза с разкопчано горно копче и нито един косъм, който да не е на мястото си!

— Облечена си прекрасно — отсече той и постави ръка на рамото ми. — Ще ти хареса, обещавам ти!

Свих рамене и се усмигнах. Дотук добре. Малко изненада като промяна на плановете не би навредила на никого.

След няколко напрегнати и изпълнени с вой на клаксони минути по-късно спряхме пред някакъв театър.

Да, този човек определено знаеше какво да ми каже, за да ме накара да се почувствам изключителна! Оркестърът изсвири уводния акорд, Тайлър се приведе през кадифената седалка и ме целуна горещо.

— Готов съм да продължавам да опитвам, докато това стане! — прошепна, докато актьорите заемаха местата си на сцената.

Аз се отпуснах в креслото си и се ухилих в тъмното. Е, поне този път ще имам достатъчно неща, за които да пиша в дневника си!

* * *

Останалата част от вечерта беше много специална. Бях изцяло погълната от романтиката на шоуто, съчетана с отпускане на главата ми върху рамото на Тайлър, стискане на ръката му и заравяне на лице в скъпарския му костюм по време на тъжните моменти. След мюзикъла той ме заведе в симпатично ресторантче, осветявано само от свещи, намиращо се точно зад ъгъла. Така, за броени часове, ме превърна в мъркащо котенце, издаващо кокетни кискания и галещо бицепсите му. Господи! Ако Марк имаше и най-беглата представа какъв ефект имат мюзикълите върху мен, щеше да ме води по-често на такива!

— Ти си забележителна! Наистина! — отбеляза Тайлър, докато ме хранеше със сладолед. В обичайния случай подобно свойско поведение от страна на дадена двойка би ме накарало да се изповръщам от отвращение, но при Тайлър всеки жест изглеждаше сладък и любящ. — Още не мога да си представя, че си постигнала толкова много само за една седмица! Но вероятно защото аз не съм склонен да поемам толкова рискове като теб.

— Странно е да чуваш описание за себе си от някой друг — изрекох и му предложих лъжичка чийзкейк в замяна на неговия сладолед. — По принцип единственият риск, който съм поемала до този момент, е това мое спонтанно пристигане в Ню Йорк, но както изглежда, рискът си е струвал. Вероятно ще трябва да помисля за по-често поемане на рискове.

— Мисля, че идеята ти е прекрасна! — възкликна Тайлър. — А моят живот още открай време е бил предначертан. Колеж от Бръшлянната лига, добра работа в могъща банка, следващата ми стъпка би трябвало да бъдат съпругата и децата, после преместване в Кънектикът и накрая — пенсиониране във Флорида.

— Звучи интересно! — усмихнах се аз. — И аз си мислех, че имам подобни планове, но после заварих гаджето си със смъкнати гащи и... Не го пожелавам на никого, във всеки случай!

— Ако и аз бях заварил гаджето си със смъкнати гащи, щях да си кажа, че нещо в плана ми се е объркало много лошо!

Тайлър присви очи, поклати глава и се засмя. О, ама той изглежда много готино, когато се смее! Това ме накара да обмисля добрите му страни. Сладък, забавен, страхотни перспективи, кара ме да се чувствам като царица и ако трябва да бъдем честни, доста красив на вид, да не говорим, че под този забележителен костюм се крият още по-забележителни мускули!

— А ако предположим, че нещо в плана ти наистина се обърка много лошо — започнах, защото не можех да не се опитам да открия някакво пропукване в тази разкошна фасада, — какво ще направиш тогава?

— Нямам представа — отговори искрено той и се облегна на стола си. — Искаш да кажеш, ако избира да мисля само за себе си? Да направя онова, което само аз искам?

— Да, което ти искаш! — кимнах аз.

— Ще си взема една година отпуск и ще последвам „Янките“! Ще гледам всеки техен мач! — отговори той, усмихвайки се сякаш на себе си. — Представяш ли си го само?

— Не съвсем — смръщих се аз. Не това беше романтичният отговор, на който се надявах.

— Или пък ще взема под наем някой остров, като например онзи, дето го купи собственикът на „Върджин“ — продължи да мечтае той.

— Остров Некър ли? — Е, това вече е по-добре!

— Аха! — кимна той. — Та ще наема остров като Некър и ще се покрива там за няколко месеца. Само слънце, пясък, няколко страхотни вина и уиски! И сателитна телевизия заради мачовете на „Янките“! И мобилна интернет връзка, за да можеш да продължиш да пишеш, разбира се!

— И аз ли съм там? — извиках смутено и започнах да мацкам салфетката си.

— Защо не?! Фантазията си е моя, нали така? И имам право да вземам в нея всеки, когото си поискам! — отсече той, протегна ръка през масата и хвана моята.

Най-неочаквано и за мен самата аз се изчервих — от глава до пети. Опитах се да срещна погледа му, но установих, че внезапно съм

се превърнала в типична жена и изобщо не можах да вдигна очи към него.

— Храната тук е наистина страхотна, обаче кафето е кошмарно! — прошепна ми той, но достатъчно високо, за да бъде чуто от минаващия наблизко сервитьор. Той изсумтя презрително и се отдалечи с гордо навирен нос. — И нещо ми подсказва, че вече не сме добре дошли в този ресторант! — засмя се Тайлър. — У дома обаче имам страхотно кафе! Искаш ли да ми дойдеш на гости за малко?

Погледнах към сервитьора, който вече приготвяше сметката ни. Изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се изпълне в кафетата ни. В най-добрия случай.

— Жилището ми е само на десет минути оттук — продължи Тайлър, извади си портфейла и измъкна оттам прочутата си черна карта. Направи го в мига, в който пристигна сметката, отново без да я поглежда. Тази вечер наистина възнамерявах да си платя моя дял, но всъщност се зарадвах, че той не ме остави да го направя. — И кафето ми е наистина много добро! Имам си и „Гаджа“!

Нямах представа какво е това „Гаджа“, но то определено наклони везните в негова полза. Казах си: „Какво пък! Само едно кафе! А и няма начин Тайлър да се окаже по-малко джентълмен от Алекс!“ Пъхнахме се в едно такси и то подкара бавно около парка. Да, тук все още не бях идвала. Всичко изглеждаше прекрасно под светлините на нощта.

— Искаш ли да извървим пеша последните две пресечки? — предложи Тайлър, сякаш прочел мислите ми. Аз енергично кимнах и изскочих на тротоара. Облегнах се на стената и обгърнах с поглед езерото. Приличаше на сцена от романтичен филм. Моят романтичен филм!

— Понякога човек забравя какъв късмет е извадил да живее на такова красиво място — въздъхна Тайлър, съблече сакото си и го метна на раменете ми. То ухаеше леко на неговия афършейв и все още беше топло. — Удивително е да видиш нещо познато през очите на друг човек!

Обърнах се да кажа нещо, но бях прекъсната от целувката му. Ръцете му обгърнаха кръста ми и без да се отлепя от мен, той ме повдигна и ме облегна на стената сякаш бях направена от въздух, сякаш изобщо не тежах! Притиснах се в него и се отдадох с цялата си

страст на целувката му. Постепенно зарових пръсти в косата му и метнах крака около кръста му. Напълно забравих, че се намирахме на улицата — предадох се изцяло на страстта му, на момента. Внезапно усетих как цялото ми житейско разочарование през последните години избликва на повърхността — всяка поредна нощ, в която бях лежала сама в леглото, очакваща Марк, всяка усмивка, която бях пренебрегвала, всяко докосване, което си бе отишло непризнато, дори и отказът на Алекс да се качи с мен у дома снощи, колкото и благородни причини да изтъкваше. И всичко това избухна в тази единствена целувка.

— Апартаментът ми е точно зад ъгъла — прошепна Тайлър, като се откъсна леко от мен.

Очите му горяха и аз разбрах, че трябва да отида. Толкова силно го желяех! Тръгнахме натат с нещо средно между бързо ходене и бавно подтичане. Вървах с абсолютната увереност, че онова, което отивам да направя, е същото, което искам. Пътят до жилището му на Парк авеню се оказа само две минути, но на нас ни се стори милиони километри. Още в антрето аз се хвърлих върху Тайлър и започнах да разкъсвам красивия му костюм, сритвайки хавайките си. Знаех, че трябва да се отдръпна за момент, да помисля за това, какво се каня да направя. Обаче не ми пукаше. Не ми пукаше дали се канех да правя секс за отмъщение, дали ще извърша сексуален екзорсизъм или просто нещо с човек, когото желяя. Единственото, което знаех, бе, че тази брава, която бодеше гърба ми, трябва да бъде натисната, особено ако води към спалнята. И точно това стана. Тайлър ме дръпна вътре и едва успя да светне ниската нощна лампа, преди да се стоварим върху огромното му легло. Казах си, че сега не е време за изясняване на мотивите. Почувствах се толкова дребна и ефирна, когато Тайлър легна върху мен със силното си тяло. Ръцете му започнаха да рисуват извивките ми, устните му не изпускаха моите. Сега беше време да оставя тялото ми да взема решенията вместо мен! И ако всички решения на тялото ми са толкова хубави, то ще трябва да започна да се допитвам до него доста по-често!

* * *

Утрото се обяви посредством чуруликащ часовник. Нямах никаква представа колко е часът, но имах чувството, че е рано. Адски рано! Протегнах ръце и се зачудих колко широко е леглото ми, колко меки са чаршафите ми и колко ярко е слънцето през гигантския прозорец... Чакай малко!

— Добро утро! — Гласът на Тайлър и самият той — на прага на стаята. Вече облечен с костюм и вратовръзка. Бързо издърпах чаршафите до брадичката си. Бърз визуален оглед — да, гола съм. Той приседна на ръба на леглото и постави на нощното шкафче две чаши с вдигащо пара кафе. — Тъй като снощи така и не успяхме да стигнем до кафето — обясни, приведе се към мен и ме дари с дълга, сладострастна целувка.

Не бях особено сигурна какво трябва да кажа сега.

— Извинявай, знам, че е рано — продължи той, спасявайки ме от необходимостта да говоря. Вдигна кафето си и замислено отпи от него. — Но понеделниците са по традиция отвратителни. Трябва да бъда на работа преди всички останали, иначе нямам никакъв шанс да ги догоня! В неделя вечер съм обикновено залепен за моето блекбъри, но както сама знаеш, снощи имах по-приятни неща за вършене!

Усмихнах се вяло и протегнах ръка към кафето си.

— Ммммм — бе единствената ми реакция. Започнах да пия много бавно. Колкото по-дълго пия, толкова по-малко ще ми се налага да говоря. По дяволите! Ама той наистина правел фантастично кафе!

— И така, ще трябва да тръгвам. — Тайлър приглади косата ми и отново ме целуна. — А ти си тръгни тогава, когато решиш. Вратата се заключва сама, така че не се притеснявай за каквото и да било. Ще ми се обадиш ли по-късно?

Аз кимнах и приех още една целувка от него, преди да се изправи. После оставих кафето си и зарових лице във възглавницата. И не го видях как застива за миг на прага.

— Искях само да ти кажа — подвикна, — късмет днес на срещата с редакторката!

Слава на бога, че не каза нищо относно това колко страхотно е прекарал! Няма да го понеса!

— Благодаря — смотолех, без да вдигам очи.

— И още едно нещо — снощи прекарах страхотно!

Ха, прибързах със заключенията!

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— И така, преди да си казала нещо, без да помислиш — изкомандва Джени, разтоварвайки ме от чантите на „Старбъкс“ и вестниците, които бях купила, за да прикрия своето Завръщане на Срама, — как беше сексът?

— Страхотен! — отговорих веднага. — Честна дума! Знам, че напоследък сексуалният ми живот никакъв го няма, но той беше невероятен! Той е силен и голям и ходи на фитнес, и го направихме три пъти, и... О, боже, направо не знам!

— Окей! Благодаря ти, че отговори и на следващите ми три въпроса! — изрече Джени и заби зъби в една поничка. — Е, кога ще се видите пак?

— О, я млъквай! — И аз грабнах една поничка и поклатих глава. — Трябваше да излезе много рано.

— В това няма нищо лошо, стига да се обади, да кажем, днес или утре — отбеляза Джени и ме срази с поглед. — Но така, като те гледам, не мисля, че това те притеснява особено. Ти си знаеш, че той ще ти се обади, нали? Тогава какво чакаш, че още не си удариш задника в тавана, а?!

— Добре де, само не се ядосвай, но на връщане мислих за разни неща... Знаеш, че досега съм била само с Марк — въздъхнах, стоварих се на близкия стол и вдигнах косата си на рошава опашка. — Сигурно веднага ще ме набиеш, обаче... макар че всичко беше невероятно наистина, тази сутрин се чувствах така, сякаш... сякаш съм му изневерила! На Марк де! — Вдигнах ръка, за да я прекъсна. — Знам, че в това няма никакъв смисъл, че той дори не изчака да скъсаме, преди да се впусне да спи с друга, но просто не мога да се спася от онова, което чувствам!

— Напълно си права, не можеш — за моя изненада призна Джени. — Но се надявам, че няма да позволиш на това ирационално чувство да ти попречи отново да се срещнеш с него, нали? Ако трябва, можеш да хвърлиш още един-двама в казана!

— Ами... не знам. Ами ако това усещане не престане! И още — какво ще правя с Алекс? Преди около двацет и четири часа го поканих да се качи тук, а ето че вече спях с Тайлър! Не ми ли е малко рано? Едва проходила в излизането по срещи, да излизам едновременно с двама, че на всичко отгоре и да *спя* с двама!

— Този проблем е лесен за разрешаване — отсече Джени и ме плесна през ръцете, когато отново се опитах да си вдигна косата на опашка. — Искаш ли пак да видиш Алекс?

Кимнах.

— А искаш ли отново да видиш Тайлър и вероятно да спиш с него?

Пак кимнах.

— Тогава няма проблеми! Не е необходимо да избираш, докато не си готова! — Пое кафето си и още две понички. — И, между другото, три пъти за една нощ, апартамент на Парк авеню *И* черна кредитна карта! Ще бъдеш абсолютна глупачка, ако откажеш да се срещаш повече с него, а ако все пак го направиш, гледай да ми дадеш номера му! — Приведе се през барплота, целуна ме по бузата и отсече: — А сега върви се пригответи за срещата с Мери! Лично аз се връщам в леглото.

* * *

Фактът, че ми предстоеше делова среща, означаваше, че не разполагам с достатъчно време да мисля и премислям случилото се. Но все пак успях да сбутам един кратък самоанализ в промеждутъка между няколко нанасяния на спиралата (Рейзър би бил изключително горд с мен). Поглеждайки отражението си в очите, аз се опитах да се усмихна на новото момиче, което ме гледаше от огледалото. Не беше нито от дрехите, нито от косата, нито дори от лекия загар, който бях придобила през последната седмица — макар че всичко това беше напълно ново за мен. Ново беше и усещането да се спра пред огледалото — не си спомням кога за последен път го бях правила, преди да пристигна в Ню Йорк. Нямам предвид случайното улавяне на образа си във витрината на някой магазин или инцидентното надникване с цел оправяне на пътя — имам предвид истинското

гледане, гледането в очите. Или в най-добрия случай — поглеждането мимоходом, докато следях ефекта от драстичната диета, на която се бях подложила, в общи линии — крайно неприятен период. А сега от огледалото ме гледаше едно непознато момиче. Момиче, което излизаше с двама мъже наведнъж, пишеше за уебсайта на едно лъскаво модно списание и живееше в Ню Йорк! Олеле!

На път към вратата на апартамента грабнах телефона си и прегледах телефонния си указател: Джени, Ерин, „Look“, Тайлър и — пръв в списъка — Алекс. Ужас! Бях обещала да му се обадя и не че не ми се искаше, но просто... Не се чувствах спокойно да звъня на мъжа, с когото исках да спя, след като току-що бях спала с друг. Независимо колко пъти Джени ми беше повторила, че това няма значение, че излизането на срещи в Ню Йорк се подчинява на различни Велики правила (Божичко, пак тези Правила!), на мен просто не ми изглеждаше нормално. И ако трябва да бъда честна, независимо от старанията си да бъда феминистка, държах мъжът, с когото спя, да спи само и единствено с мен. Ето, че пак започнах! Очевидно съм дълбоко в себе си пуританка и няма отърване!

Казах си, че най-подходящото време да хвана телефонния секретар на Алекс е рано сутринта — тази сексапилна смъртна бледност не идваше от ранно бягане покрай реката! Убеждавайки се, че е абсурд той да вдигне, аз си поех дъх и набрах номера му. И още на първото иззвъняване той вдигна!

— Алооо! — Звучеше сънено и адски готино.

— Здравей, Алекс! — извиках паникьосано, защото нямах нищо подготвено за казване — единствено общи брътвежи, че ще му се обадя по-късно.

— Ахаааа? — Засега очевидно не позна гласа ми.

— Обажда се Анджеа — изрекох, вътрешно проклинайки се, че изобщо позвъних. — Анджеа Кларк.

— О, здрасти! — Шумна прозявка. Този план като че ли не се разви особено успешно. — Чудех се кога ще се обадиш.

— Нали казах, че ще се обадя?! — защитих се аз. Все пак измина само един ден от срещата ни. Наистина ли трябваше да съм се обадила досега? Ерин ми каза три дена. По дяволите, Ерин! — Ами, да ти кажа, че в събота си прекарах много гот и... благодаря!

— Ъхъ — отговори дълбокомислено той. — Извинявай, но токущо ставам. Не съм от ранните птици.

— Аз също — отговорих аз, втурвайки се към Таймс Скуеър. — Но сега имам делова среща и реших да ти звънна, и... Извинявай! Трябваше да се обадя по-късно!

— Не, няма нищо — изрече той след още една шумна прозявка. Запитах се как ли изглежда в този момент. Представих си как косата му стърчи във всички посоки, а по бузите му има отпечатьци от гънките на възглавницата. — Слушай, какво ще кажеш да направим нещо в сряда? Искаш ли да отидем до „Мома“?

— Звучи страхотно! — отговорих аз. Изпитах дълбоко облекчение, че разполагам с цели два дена да прочистя главата си и да се чудя какво е това „Мома“.

— Жестоко! Тогава среща пред главния вход в три, става ли?

— Идеално! Значи дотогава!

И вместо да се оглеждам за сградата на „Спенсър Медиа“, аз се улових, че се питам в какво ли спи. Може би се разхожда съвсем гол из апартамента си. А, не така! Погрешна посока на мислите! Лоша Анджела!

* * *

— Браво, Анджела! — отсече Мери, крачейки из офиса си с моите дневници в ръце. — Много е добро! Звучи леко, забавно е и веднага се поставям на мястото на читателя и ми се струва, че ми става особено интересно какво ще стане с тези двама мъже, с които излизаш. Още ли се срещаш и с двамата?

— Да — кимнах аз, наблюдавайки я притеснено и очаквайки с нетърпение кафето, което ми беше предложено на влизане. — Срещам се, макар че се чувствам малко странно. Не знам... Сигурно ще трябва да остана само с единия. Или просто да позабавя темпото, но само с един от тях. Или и с двамата. Или каквото и да е...

— В никакъв случай! — махна с ръка Мери и най-сетне се върна на мястото си зад бюрото. — Ако искаш този блог, продължавай да се срещаш и с двамата! Обаче трябва да им измислим някакви псевдоними, за да не вземат да ни съдят! Какво ще кажеш за

Уолстрийт и Бруклин? Мисля, че става! Запомни, че *те* са твоята история — или поне докато не се появи нещо друго или някой друг, разбира се.

— Е, може би — изрекох бавно. Май наистина трябваше да прегледам творбите си след надрусването с кофеин, но толкова много исках тази работа, че изобщо не се сетих. — С Алекс имам среща в сряда, но с Тайлър все още нямам планове.

— Уреди нещо! — Мери звънна на секретарката си и ми подаде визитка. — Очаквам колонката ти всеки ден до четири следобед. Постарай се да предоставяш детайли за местата, където ходите, а от похотливи подробности се въздържай! Искаме читателите ни да се интересуват от това, къде ходите на срещи и кого от двамата ще избереш, а не да им предоставяме пикантерии за сексуалния ти живот!

— Окей — кимнах енергично. — Това го мога!

— Значи очаквам всеки ден по нещо от теб не по-късно от четири! В четвъртък имам съвещание с редакторската колегия и отдела по маркетинг и ако нещата, които дойдат дотогава, поддържат същия стандарт като тези тук, ще ги предложа на вниманието на колегите!

— Благодаря ти! — отвърнах, без да знам къде се намирам от щастие. — Няма да те предам, Мери!

— Постарай се да бъде така! — кимна тя и се обърна към компютъра си. — Очаквам те при мен в петък, точно в четири следобед, за да се разберем какво ще правим по-нататък и евентуално да обсъдим пускането на блога „Приключенията на Анджела“.

— Значи „Приключенията на Анджела“ — усмихнах се аз и отстъпих с леко помахане на ръка. — В такъв случай до петък! Благодаря ти, Мери!

* * *

Излязох под яркото августовско слънце и примижах. Не бях особено сигурна какво се бе случило току-що, но бях напълно сигурна, че срещата бе минала добре. Поспряла под гигантската неонова реклама на „Тойс“, ми отне цяла минута, докато осъзная каква е причината за вибрирането на бедрото ми — едва тогава се сетих, че след разговора си с Алекс съм пхнала телефона в джоба си. Бе

изминала повече от седмица, откакто не бях получавала есемеси, и сега почти бях забравила, че съществува и такъв начин за комуникация. Кой да ти предположи, че ще се стигне дотук?!

Здр! Обедната сребта отложена, имам резерв в ТАО. Срамота да се пропуска! бте ми помогнеб ли да намаля корпоративната си сметка еl?

Беше от Тайлър.

Бях се заклела, че днес ще успея да стигна до Емпайър Стейт Билдинг, но сега имах нещо много по-важно от туристическите ми планове.

Моята лична колонка.

Мери ми каза, че трябва да планирам нещо и с Тайлър, нали така? Тя на практика ме принуди със сила да приема предложението му. При това вече бях чувала за ресторант „Тао“ говореше се, че бил невероятен. И така, за доброто на кариерата и на стомаха си аз приех поканата му — чрез есемес, разбира се, като същевременно се опитвах да държа по-далече от мислите си спомена за снощния маратон. Но задачата не се оказа от лесните. Докато се мотаех из града, за да убия времето до срещата, съзнанието ми неволно се връщаше към една или друга подробност. Меките му ръце, твърдото му тяло, горещината на целувките му и как, за онези блажени няколко часа, на мен не ми се налагаше да бъда никоя, а просто част от действието. Далече, далече назад бяха останали катастрофалният ми живот в Англия, притесненията за ходенето с двама мъже в Ню Йорк и какво ли още не. Тогава бяхме само двамата — аз и Тайлър. Жадувано успокоение и жадувано облекчение. Една миниатюрна част от мен дори изпитваше леко самодоволство, че все още си спомнях някои от нещата, които съм правила. Тази работа наистина се беше оказала като карането на колело — не се забравяше. Ха, това ще трябва да го включа в разказа си! О, не! Мери каза никакви порнодетайли!

Към един следобед вече бях успяла да похарча — съвсем случайно — петстотин долара за бельо в „Сакс“ на Пето авеню, подтиквана от събудената наново у мен богиня на секса. Нищо кой знае какво — просто много красиви комплекти сутиени и бикини. Е,

нали в Ню Йорк не се казва гащи, а не бях в състояние да изрека „кликчета“, без да се разкискам като дете. Пристигнах в ресторант „Тао“ десет минути по-рано (хванете ме, ако можете!) и веднага бях упътена към масата на Тайлър, където той вече си щракаше безгрижно по своето блекбъри. Абе, ще мога ли поне веднъж в живота си да пристигна на среща по-рано от кавалера си?! Може пък закъснението да е една от новите ми характеристики, на новото ми „аз“. Така размишлявах, докато едва сдържах посткоиталната си нервност, докато се целувахме за здрасти. Нищо сладострастно — просто топла, категорична целувка по устните.

— Здравей! — изрече накрая той, като издърпа стола ми, за да седна. — По магазините ли? — И кимна към гигантските ми маркови чантички, а аз едва сега осъзнах как изглеждам в неговите очи. Първо почти го поглъщам още на улицата, а след това, още на следващия ден, се появявам с ново снаряжение бельо за разсъбличане.

Ужас! Каква мръсница!

— За подарък са — промърморих.

Ужас! Каква лъжкия!

— Аха! Подаръци значи! — Усмивка. Брррр! — Е, как мина деловата ти среща? Да не би вече да си главен редактор?

Благодарна, че той смени темата с нещо, за което можех да говоря, без да ми се налага да си го представям разгорещен, потен и чисто гол, аз се отказах да се крия зад менюто и поклатих глава.

— Общо взето, мина добре — изрекох бавно. — Тя хареса нещата, които бях написала, и ме накара да ѝ пращам по петстотин думи на ден, а след това ме покани на втора среща в петък. Засега няма нищо сигурно. И не е кой знае какво. Наистина.

Напротив, беше кой знае какво!

— Ти шегуваш ли се?! — възкликна той и остави менюто си на масата. — Това е фантастично! Значи сега официално ще празнуваме!

Усмихнах се.

Обичах празнуванията.

Харесвах Тайлър.

Не след дълго бях на втората чаша от бутилката „Лоран Перие“ малко след един следобед и с бурни жестикулации разяснявах плановете си за моята кариера.

— Така че, с течение на времето — размахах ръце, като едва не съборих бутилката от ръката на сервитьора, — наистина ми се ще да се захвана с писане. Просто да пиша — независимо дали става въпрос за книга или за някое списание. Каквото и да е. Не задължително някакви дълбоки и значими неща, а просто неща, които да забавляват хората. Нещо, с което могат да приседнат за час и да се отпуснат и с което да избягат от... не знам, от нещата, от които им се иска да избягат!

Тайлър кимаше, отпивайки от водата си. Той отказа да пие шампанско — този следобед имал важни срещи. И колкото повече пийвах аз, толкова по-трезвен ми изглеждаше той. Не знам как, но само за една седмица от някоя случайна чаша вино по време на обяд бях преминала на редовно пиене всяка вечер, а ето че сега започвах още от понеделник на обяд. Добре започвах седмицата — понеделникът още не бе минал, а аз установих, че съм писателка, разюздана богиня на секса и може би в известна степен мръсница.

— Щом приключим тук, мисля, че трябва да отидем на едно място, за да отпразнуваме случая както подобава! — отбеляза той. — В случай, че не си спомняш обяда, разбира се.

Сведох поглед към чинията си. Все така пълна. Чашата ми — напълно празна.

Тайлър веднага пое сметката и преди да разбере какво става, вече излизахме от красивия тузарски ресторант и тръгнахме по улицата.

— Къде отиваме? — попитах, като позволих на Тайлър да ме хване за ръка и да ме поведе през пълните с народ тротоари. Центърът действително е истинска лудница.

— Просто на едно място — усмихна се той и ме придърпа пред входа на някакъв огромен магазин на Пето авеню. О, господи! Това беше „Тифани“! — За да вземем нещо специално, с което да отбележим случая!

И ме целуна страстно по устните, с което ми напомни, че доскоро се чудех как да му предложа да позабавим малко темпото. Не и пред „Тифани“, разбира се! Това би било доста грубо! Тайлър ме преведе през вратите и после право към асансьора в дъното на магазина. Аз пък полагах отчаяни усилия да изтрезнея, за да запомня всяка секунда от пребиваването си тук. Един красив мъж с неизвестен кредитен лимит ме беше довел в „Тифани“! Това със сигурност е нещо, което трябва да се запомни! Около мен всичко искреше и проблясваше,

докато вървахме все по-нагоре — диаманти и рубини, и сапфири, и всякакви други скъпоценни камъни, каквито може да си представи човек, всички до един поставени в специални стъклени витрини с насочено осветление. После асансьорът пак тръгна и диамантите ми намигнаха за довиждане, докато вратите се затваряха. Този асансьор не престана да ме дразни, отваряйки се на етаж след етаж, за да предостави пред погледа ми разкоша на своите неземни бижута, дрънкулки и съкровища, докато ние продължавахме да си стоим вътре. Започнах да се питам дали той не ме е довел тук само за да ползвам тоалетната, което, предвид факта, че бях доста пияна, не би било лоша идея. Накрая вратите на асансьора се отвориха на етажа за подаръци и ние излязохме. Тайлър очевидно беше наясно къде отиваме, защото се усмихваше безмълвно и ме влачеше след себе си. Ако не бях в такава отчаяна нужда за: а) тоалетна, и б) нещо, опаковано в малка синя кутийка, бих казала, че той се държи дразнещо самодоволно. Освен това не можех да не се запитам как успява да се ориентира така лесно наред този лабиринт от бижута!

— Ето тук! — отсече, спирайки пред една стъклена витрина. Вътре се мъдреха десетки предмети от чисто сребро: кутийки за визитки, ножове за отваряне на писма, ключодържател след ключодържател. И накрая ми светна какво има предвид Тайлър — красивите сребърни писалки. — Коя ти харесва?

Бях дотолкова онемяла и в такава нужда от тоалетна, че направо не знаех какво да кажа. Не си спомнях кога друг път някой бе правил нещо толкова съобразително. Дори и предложението на Марк не беше така изпитано, а по неговите думи го бил планирал от месеци. Въпросът „Ще се омъжиш ли за мен?“ някак си няма такава тежест, когато току-що сте обсъждали залозите в Аскът.

— О, ама не трябваше! — промърморих аз, хващайки го под ръка и изведнъж усещайки се досадно женствена. Вероятно в ароматизаторите тук слагат някаква допълнителна съставка, която те прави извънредно податлива на романтични жестове. Така трябва да е!

— Но аз искам! — отсече той и посочи на продавачката една деликатна сребърна писалка. — И ще го направя!

Момичето кимна и отнесе писалката.

Извърнах очи извънмерно щастлива. И леко подпийнала. Като нищо ще взема да свикна с това царско отношение. Но преди това да

стане, ще се наложи наистина да проведе с него един сериозен разговор за позабавянето на темпото. Не беше никак честно да приемам от него скъпи подаръци и богати вечери, когато още продължавах да изпитвам вина, задето спях с него. От друга страна, не исках да го обиждам.

— Налага се да отскоча до дамската тоалетна! — прошепнах, когато момичето се появи с красиво опакования ми подарък. Божичко, тази бяла панделка на фона на изящната чантичка! Сърцето ми ще се пръсне!

А може би и пикочният ми мехур.

Тайлър кимна и пое чантичката.

— Ще те чакам отвън — каза. — И без това трябва да се обадя на няколко места.

Тоалетната се оказа точно толкова тузарска, колкото и можеше да се очаква в подобен магазин, но аз не ѝ обърнах особено внимание, защото нуждите ми бяха толкова належащи, че не бих имала нищо против и от обикновена дупка в земята. Боже, какво облекчение!... Докато после си миех ръцете, се възползвах от времето, за да обмисля ситуацията с Тайлър. Не знаех дали е от феромоните, за които бях сигурна, че слагат в ароматизаторите на „Тифани“, или от шампанското, което определено продължаваше да бушува във вените ми, но изведнъж ме осени мисълта, че приемам работата с Тайлър и Алекс твърде сериозно. Като че ли Джени ще се окаже права — ние всъщност се забавлявахме. Ето, Тайлър ми купи писалка, а не годежен пръстен, а с Алекс досега съм била само на една среща! Следователно засега нямаше никаква необходимост да казвам на Тайлър каквото и да било освен огромно благодаря. Би било лудост от моя страна да отхвърлям един щедър, съобразителен (богат и готин) мъж, при това без никаква причина! Освен това, предвид свойското поведение, което той демонстрира в „Тифани“, би могло да се заключи, че купува оттук много подаръци за приятелите си. Би било невъзпитано от моя страна да превръщам жеста му в голяма работа. В крайна сметка, това беше само една писалка! А след това, твърдо решена да поканя Тайлър на вечеря в четвъртък, аз се запътих надолу. Казах си, че ще бъда съвсем пряма. Ще го попитам дали би искал да излезем за моя сметка, а ако той ме попита дали се срещам и с някой друг, аз ще потвърдя. Така де,

просто излизаме, нищо особено! Просто приятели. Е, приятели с известни бонуси, но какво от това?!

С огромно прискърбие на душата си излязох от „Тифани“ и се огледах за Тайлър. По някаква странна причина слънцето не го правеше потен и червен като рак, подобно на всички останали, а просто проблясваше в косата му и подчертаваше превъзходния му тен. На фона на блекпулското магаре, каквото бях аз, той беше състезателен кон от Кентъки. Господи!

— Ето те и теб! — изрече той, подаде ми чантата и ме целуна по бузата. — Много съжалявам, но вече наистина трябва да се връщам на работа! Изскочи нещо, което изисква моменталната ми намеса!

— О, мразя, когато става така! — пошегувах се аз. Сега или никога! Време ми е да направя първото си предложение за среща! — Искаш ли да излезем на вечеря в четвъртък? — промърморих.

— Моля? — изгледа ме неразбиращо той и извади чифт адски скъпи тузарски очила от вътрешния си джоб.

— Четвъртък вечер? — постарях се да изрека по-бавно. — Искаш ли да дойдеш на вечеря с мен?

— О, в четвъртък не мога — отговори той, оглеждайки се за такси. — Какво ще кажеш за сряда?

— О, в сряда не мога! — отсякох, надявайки се той да не ме попита защо. — Утре?

— Какво ще кажеш за събота? — предложи той. — По принцип работната ми седмица е много натоварена. А в събота бихме могли да отидем на пикник в парка. Там обикновено е малко шумничко, но винаги е приятно!

Преди да успее да отговоря каквото и да било, той ме потупа по бузата (наистина беше само потупване) и скочи в едно такси, забавено от трафика, докато правеше универсалния знак „Ще ти се обадя“. Помахам му за довиждане и се загледах след него. Той веднага се зае с телефона си.

* * *

— Не мисля, че това е лош знак — отсъди Джени с уста, пълна с лазаня. Настоях тази вечер да си останем вкъщи и да си сготвим сами

— за огромно нейно отвращение, — но сега като че ли нямаше нищо против вечерята, която „ние“ скалпихме набързо. — Той е предложил сряда, ти си отказала. Пет дена не са чак толкова дълъг период между две срещи, особено, след като връзката ви е още в самото начало. А сега дай да видя писалката!

Бях отказала да ѝ я покажа, докато не сме обсъдили милионите различни интерпретации на поведението на Тайлър. Поканата за обяд — добре. Би могъл да покани когото и да е, но е поканил мен. Разходката до „Тифани“ — много добре, откъдето и да го погледнеш. Предложението за пикник — сладко, определено покана за среща, а не за приятелски разговор. Разсеяното довиждане — вероятно просто е мислел за работата си, а аз просто преувеличавам.

— Просто си казах, че... може би... не знам... но може би ще иска да ме види преди края на седмицата — свих рамене и разтеглих моцарелата между ножа и вилицата си. — След последната нощ и всичко останало...

— Какво искаш да кажеш? Че си била толкова страхотна в леглото, че си решила, че той няма търпение да повтори ли? — ухили се Джени, натъпквайки отново устата си с лазаня.

— Технически погледнато, това щеше да му бъде четвъртият път! — отсякох, изплезих ѝ се и измъкнах чантичката си от „Тифани“ от тайното си скривалище. — И на въпроса ти — не, не мисля подобно нещо. Просто не знам. Може пък да не е било чак толкова страхотно, колкото си мисля аз. Може и да съм поръждясала.

— О, не може да си чак толкова ръждясала! — изпищя Джени, измъквайки меката хартия от чантичката. В следващия момент вдигна някаква разкошна огърлица от бяло злато, на която висеше звезда — звезда в средата с диамант.

— Но къде е писалката ми?! — ахнах, вторачена в огърлицата, без да смея да я докосна. — Да не би да съм откраднала нечия друга чанта?

— Тя също е тук — каза Джени и изпразни чантичката на барплота. Нещо издрънча. Примигнах и видях как писалката се измъква от кесийката си и пада на повърхността. — Има и бележка! Прочети я! Хайде!

Грабнах листчето и се зачетох.

— НА ГЛАС! — изврещя Джени, като едва не ме оглуши.

— „Изгряваща звезда за моята изгряваща звезда! Тайлър“ — прочетох аз. Боже, толкова романтично! Сигурно е...

— Престани да мислиш! Почни да говориш! — изрева Джени, изтръгвайки бележката от ръката ми.

— Сигурно е отишъл да я купи, докато бях в тоалетната — изрекох на един дъх. Писалката ми бе напълно достатъчна, за да ми вземе ума, но това тук... — Направо не мога да повярвам, че го е направил! Трябва да му се обадя!

— Изпрати есемес! — разпореди се Джени, като продължаваше да държи огърлицата и да ѝ се диви. Имах чувството, че ако я взема от ръцете ѝ, тя ще се разпадне. — Не искаш да прекаляваш, просто, тъй като ще го видиш чак в събота, трябва по някакъв начин да му дадеш знак, че си забелязала подаръка му. Съобщението трябва да бъде кратко и леко кокетно. Например: „Благодаря! Нямам търпение и ти да разопаковаш твоя подарък в събота!“ Нещо от този род.

— Джени! — срязах я аз, все така хипнотизирана от блясъка на диаманта. — Не мога да кажа подобно нещо! Твърде много е за мен! Просто ще му благодаря и нещо подобно.

Джени направи физиономия.

Аз също направих физиономия.

Джени направи още една физиономия, грабна телефона от ръката ми и хукна към банята.

— Джени, крава такава! Дай си ми шибания телефон! — изкрещях през вратата.

Секунда по-късно Джени се появи, лепнала триумфална усмивка, и ми подаде телефона.

— Какво щеше да правиш без мен, кукличке?!

— Каж ми, че не си го направила!

— Сега не е време за свян, рожбо! — махна с ръка тя, насочи се към дивана в дневната и се разплу върху него, въоръжена с пакетче „Доритос“.

Не смеех да погледна изпратените от телефона ми съобщения. Но тъй като работата така и така бе свършена... „Здрасти! Влюбих се в подаръка ти! Може би и аз скоро ще ти предложа изненада за разопаковане! Анджела“ Поклатих глава, а Джени се изкиска иззад облегалката на дивана.

— Ако трябва да бъде честна, очаквах да бъде по-мръснишко — въздъхнах, оставих си телефона и избутах Джени, за да седна и аз на дивана.

Наситена с храна и чужда романтика, тя накрая заспа пред телевизора. След като се уверих, че този път наистина спи, аз отнесох писалката, огърлицата и бележката в стаята си и ги подредих на леглото си. Това действително бе най-милото нещо, което някой някога бе правил за мен. Опитах се да се сетя за някой от по-добрите моменти на Марк и с тъга установих, че с изключение на половинчатото предложение за брак десетте ни години заедно съдържат само шепата такива. Розии, доставени ми по време на лекции на първия ни Свети Валентин, в който бяхме разделени, цветя във всяка стая на къщата, когато се събрахме да живеем заедно, засаждане на гигантски слънчоглед в градината на всяка наша годишнина. Не ми трябваше много, за да забележа определена закономерност, и още по-малко, за да осъзная, че през последните три години изобщо не бяхме засаждали слънчоглед. Очевидно Марк е бил твърде зает да засажда нечия друга нива. След петнайсет минути, прекарани в безсрамна наслада на подаръците на Тайлър, аз ги увих внимателно в хартията им и ги върнах обратно в чантичката. А после се вмъкнах между чаршафите със същото ниво на прецизност и си позволих още петнайсет минути безсрамно припомняне на някои от другите надарености на Тайлър.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

За официален първи ден от началото на моя блог беше прекалено рано за творчески блокаж. Имах толкова много за разказване — вчерашния обяд с Тайлър, уговарянето на втората среща с Алекс, откриването на огърлицата... Цял куп неща, обаче не знаех откъде да започна. Накрая се отказах да пиша като обезумяла и започнах да се обличам. С гримирането се справях все по-добре — можех да оформя очите си и без четчиците на Рейзър. Не бях си бръквала в окото със спиралата цели два дена и не бях излизала с ярки ивици руж по бузите дори от три! Да не говорим пък, че си бях обула дълги чорапи с дантели и памучна рокличка, без изобщо да се замислям дали задникът ми ще се вижда или не. Четирите стени на моята стая очевидно не ми предлагаха никакво вдъхновение, затова грабнах (разкошната си) чанта, пуснах вътре лаптопа си и поех пътя към свободата.

Мъри Хил е перфектното място за начало на безцелна обиколка на Манхатън. Първоначалната ми идея беше просто да отскоча до някое кафене, но докато навлизах все по-дълбоко и навътре в центъра, просто не бях в състояние да спра да вървя — напред и напред, наляво и надясно и пак напред. Слънчевите лъчи падаха косо в тесните проходи между сградите, наречени улици, и оттам се плъзгаха по широките булеварди. Накъдето и да се обърнех, зървах нещо обикновено, ежедневно и абсолютно вълнуващо. Офисът на доктор Джефри Уокър, Епископалната църква на Пето авеню, корейският магазин, зареден с „Млечните глезотийки“ и „Ваниловата кока-кола“. Накрая се вмъкнах в улица „Блийкър“, но вместо да продължа напред към Хаустън и да топна крак (и кредитната си карта) в Сохо, ускорих крачка към сърцевината на Гринич Вилидж. Магазините ставаха все по-малки и чудати. Спирах се пред всяко магазинче за домашни любимци и отдавах сърцето си на всяко паленце, което ме гледаше оттам. Разглеждах стоките в музикалните магазини до втръсване, докато не бях прогонвана от безмълвните, свъсено неодобрителни погледи на типове с тениски на всевъзможни знайни и незнайни рок

банди. Застоях се и в дрогерииите на Дуейн Рийд и не можах да се начудя как някой ще иска да се самоллекува в такава степен. И накрая открих моето място под слънцето.

Самостоятелен магазин на Марк Джейкъбс!

Чантата ми от само себе си бе привлечена към кораба майка, разположен на отсрещната страна на улицата. Тръгнах между дългите закачалки с дрехи, галейки ги любовно и чудейки се как успяват да включат толкова много модели в един и същи магазин. Успях да върна една красива копринена ризка обратно на мястото ѝ, преди чантата ми да ме дръпне директно към щанда с аксесоари, практически мъркаща пред превъзходните, изработени точно за нея портмонета. И преди да разбере какво правя, старото ми чантенце за аксесоари се изпразваше нещастно върху щанда, вдигащо бяло знаме пред образците, които автоматично разпозна като далеч превъзхождащи неговото качество.

Точно срещу магазина имаше малко игрище, пълно с деца и абсурдно изструпани гувернантки и фешън мамички, разносящи кафета и сладкиши от пекарната „Магнолия“. Разплух се блажено върху една от пейките, извадих лаптопа си и го поставих върху съседната бетонна дъска за шах. И аз си бях взела сладкиши, но бях твърдо решена да ги запазя за женското ни събиране довечера с Джени и Ванеса. Или пък... Защо не си взема едно кексче? Господи, ама те били разкошни! Никога досега не бях яла сладкиш, на който глазурата е повече от блата! А после се оказа, че писането на блог в пристъп на въглехидратно опиянение е точно толкова лесно, колкото и под кофеиново надрусване. Пръстите ми летяха безгрижно по клавиатурата, чантата си почиваше кротко, притисната в скута ми, цялото ми лице бе покрито със захарна глазура, а очите ми — с фанатичен блясък. *Приключенията на Анджела: Подаръци в „Тифани“.*

Така. Заглавието си го биваше...

Докато хвана такси за дома, изпратя имейл на Мери с блога си и изям още едно кексче (за мой огромен срам бях се върнала да купя още, след като погълнах две в името на творческия си заряд), беше станало три и половина следобед. Знаех, че Джени и Ванеса щяха да се приберат заедно, за да гледат „Следващият топ модел на Америка“, но това щеше да стане чак след няколко часа. Затова се инсталирах безгрижно на дивана пред телевизора с гигантска кутия сладки за компания и станах оттам само за да вдигна телефона. Беше майката на

Джени, която ме накара да приема едно дълго и абсолютно излишно послание за пътешествието на баща ѝ до доктора по простатите, обаче тя не трябвало да се тревожи, защото баща ѝ бил добре. Разговорът с леко маниакалната майка на Джени ме накара да се сетя и за моята. Не че в моята имаше нещо, което дори и бегло да напомня за маниакалност — тя бе перфектно балансирана в химическо отношение, — обаче майка ми също обичаше да навлиза в излишни подробности относно срещите си с докторите. Бях ѝ оставила гласово съобщение с новия си номер, но дори и да не ѝ се говореше с мен, незнайно защо ми хрумна, че не бих имала нищо против да поговоря с нея. Само за да я успокоя, че съм добре. Само за да го отметна като задача. Само, за да ѝ кажа, че всичко при мен е наред, че работя и че ще ѝ се обадя след седмица. Или някъде там. Ако има нужда.

Или, че тя може да ми се обади.

Следващия месец или някъде там.

Дълга пауза.

Прищракване.

Звън.

— Ало?

Ръката ми с телефона се стрелна далече от ухото ми и се вторачи невярващо в него.

Това не беше майка ми.

Беше Марк.

С треперещи ръце намерих бутона за изключване и затворих, а после захвърлих телефона на дивана. Какво, по дяволите, прави *той* в къщата на майка ми?!

Приседнах на ръба на дивана и без да се усетя, се залюлях бавно. Не бях в състояние да отлепя очи от телефона си, опасявайки се, че той всеки момент ще се раззвъни. Не искам да мисля за това. Така си казах. Не бих могла да започна пак да мисля за това! Единственият начин, по който мога да мисля за него, е като елемент от миналото ми. Ала не е по силите ми да го включавам в мислите си за настоящето, а още по-малко — в представите си за къщата на майка ми!

Отпуснах се обратно на дивана, включих телевизора и довърших сладкиша, който ядях преди малко. Взирах се в екрана и отказвах да мисля за каквото и да било, освен за „Сладките шестнайсет години“, „Баровки“ и това, дали и на мен няма да ми се отвори парашутът в

„Тила текила“^[1]. Докато Ванеса и Джени не се появиха с гръм и трясък в апартамента.

* * *

Въпреки музиката, струяща от айпода ми цяла нощ, не успях да прогоня мрачните мисли за Марк. И изобщо не можах да се наспя. Което ми пролича още на сутринта. Никакъв коректор и никакъв фон дьо тен не успяха да скрият дълбоките сенки под очите, с които се бях сдобила точно за една нощ. Няма що! Не ми стигат емоциите, а сега и трябва да ми личи! Ала независимо от това как изглеждах, аз очаквах с нетърпение отиването си в „Мома“ (след като Джени с прискъръбна въздишка ми беше обяснила, че това е арт галерия). Една от любимите ми наслади за уикендите, когато Марк трябваше да „работи“, беше да се изгубя с часове в галерия „Тейт“. Да обхождам коридорите ѝ, да търся нови експозиции, а понякога и просто да си седя отвън и да наблюдавам потока от посетители. А сега към вълнението ми от пристигането на подобно място се добави и вълнението от вида на крачещия пред входа на галерията Алекс. Той си изглеждаше точно толкова готин, колкото и последния път, когато го видях, плюс няколко червени точки заради факта, че се бе сетил да си срещи косата.

— Здравсти! — поздрави Алекс с характерната си бавна усмивка. И без капчица свян от общественото мнение той ме привлече към себе си и ме дари с продължителна, ленива целувка. Беше божествено! — Е, как е? — попита, грабвайки ръката ми и повеждайки ме към ескалаторите. — Нещо, което трябва да знам?

— Ходих на делова среща в списанието — съобщих, все още тръпнеща от вчерашната случка с Тайлър. Но точно нея я скътах на безопасно място в графата на нещата, които не му трябва да знае *точно сега*. Което означаваше, че не лъжа, а просто не казвам всичко. — За петък имам уговорена нова среща, а след това, ако е писано, ще изляза онлайн. Редакторката каза, че много харесала нещата ми!

— Сериозно? Ама това е жестоко! Сигурен съм, че всичко ще бъде идеално!

— Да, и аз се надявам да стане така — изрекох и стиснах ръката му. — Ами ти? Взе ли някакви нови, повратни за живота ти решения?

Той поклати глава и ме дръпна към следващия ескалатор.

— Нищичко засега. Утре имаме репетиция на групата, а после, в петък, сме на живо в един клуб. И тъй като може и да няма други подобни изпълнения, ти искаш ли да дойдеш да ни слушаш?

— С удоволствие! — изрекох въодушевено, едновременно ужасена от мисълта, че ще ме бройкат за фенка, която спи с групата, и поласкана от представата за това. — Къде ще бъде?

— В „Мюзикхола“ на Уилямсбърг. — Още един ескалатор. — Трябва да доведеш и съквартирантката си. Ще бъде голям купон!

— Звучи страхотно! — отговорих. Още един ескалатор. — Доколкото знам, няма планове за петък. Всъщност нямах никаква представа какви са плановете на Джени за петък вечер, но що се отнасяше до мен, тя определено трябваше да присъства на изпълнението на Алекс! — Хей, смяташ ли някога да слезем от тези ескалатори или това е някакъв нов вид пърформънс, за който още не съм чувала? — попитах, когато отново се озовахме на твърда земя.

— Има едно нещо, което много държа да ти покажа. — Алекс зави зад ъгъла и се насочи към платно, което висеше в тесния коридор повече или по-малко само. — Това е най-любимата ми картина в целия свят! — отбеляза и застана на почтено разстояние от рисунката.

Тя беше малка и показваше гърба на момиче, вторачено в дървена селска къщурка в близката далечина. Дори и застанала в гръб, аз я разбих, че плаче, неспособна да промени нещата. Неспособна да се откъсне, колкото и да ѝ се иска. Колкото и да си мечтае. Просто нямаше къде другаде да отиде.

— „Светът на Кристина“ от Андрю Уайът — прочетох тихичко.

Петият етаж беше почти празен. Наоколо цареше призрачна тишина. Сграбчих ръката на Алекс, без да мога да отлепя очи от картината. Искаше ми се да извърна поглед, но не можех. И преди да разбере какво става с мен, по бузите ми се стекоха сълзи.

— Това е... — започнах, защото не знаех къде да се дяна. Пуснах ръката на Алекс и пристъпих крачка напред. — Това е просто...

— Да, знам — прошепна той и постави ръце на раменете ми. — Когато се чувствам объркан или в капан, или просто забравил за себе си, идвам тук и си напомням кой съм. Съжалявам. Мислех, че ще ти хареса. Жената на картината е парализирана и пълзи обратно към къщата, обаче на мен ми се струва... Не знам защо, но винаги съм

имал усещането, че иска по-скоро да се махне оттам, отколкото да се върне.

— Може би и тя самата не знае какво иска — предположих, вторачена в момичето от фермата. — Да побегнеш към или да побегнеш от — каква е разликата?

Стояхме и съзерцавахме заедно картината сякаш цяла вечност. Накрая и едва когато запечатах всеки сантиметър от нея в съзнанието си, се отдалечихме мълчаливо и тръгнахме да обикаляме останалата част от галерията.

Измина доста време, докато успея да се отпусна, но Алекс се оказа перфектният придружител за разглеждане на галерии. Знаеше толкова много за това място, че не можах да не се запитам дали тайничко не живее в сутерена. Така музеят набързо погълна целия ни следобед без дори намек за шепот от тиктакащ часовник. Видяхме всичко, което имаше за виждане — Моне, Полък, Пикасо, Гоген, Ван Гог. Като че ли зад тези стени бе капсулирано цялото преживяване от и за Ню Йорк. До момента, в който осъзнах колко време се мотаем и разглеждаме, вече умирах от жажда.

— Искаш ли да пийнем по нещо? — предложих и издърпах Алекс от съзерцанието му на класиците на дизайна.

— Мамка му! Кое време стана? — извика той, но питайки по-скоро себе си, отколкото мен. — Трябва да тръгваме или иначе ще го изпуснем!

— Къде отиваме? — попитах аз и се оставих да бъда безмилостно повлечена по Шесто авеню, стараяйки се да не бъда отъпкана от лутащите се като свободни електрони туристи и стрелкащите се напред-назад работници и служители. — Между другото бях напълно сериозна за питието. Много съм жадна! Не можем ли да спрем поне за момент?

— Да хванем такси! — извика той, без изобщо да ме слуша. — Сигурно така ще стане по-бързо!

Светкавично спря едно такси и ме хвърли вътре.

Ала трафикът се движеше почти толкова бавно, колкото и хората по тротоарите. Алекс изпаднаше във все по-голямо отчаяние.

Западна Петдесета улица, Четирийсет и девета, Четирийсет и осма...

— Алекс! — извиках не особено учтиво. — Ще благоволиш ли най-сетне да ми кажеш къде, по дяволите, отиваме?

— „По дяволите“ ли? Да не би да мислиш, че отиваме там? — извърна се към мен той и се усмихна за първи път, откакто бяхме излезли от музея. — Извинявай! Просто исках да те изненадам. Но на всяка цена трябва да стигнем там преди залез слънце!

— Но сега е едва седем и половина! — възкликнах, поглеждайки часовника си. А навън все още беше светъл ден. — Защо бързаме толкова?

— Защото трябва да се подредим на опашка — отговори той и подаде глава от прозореца, за да огледа потока от коли.

Четирийсет и пета, Четирийсет и четвърта, Четирийсет и трета улица...

— За какво да се подредим на опашка? — Стараех се да не бъда чак толкова досадно вбесяваща, но си знаех, че понякога имам доста голяма уста. — Моля те! Хайде да спрем и да си вземем нещо за пиене!

— Това е изненада! — каза той, стисна лекичко крака ми и продължи да гледа през прозореца, като че ли така можеше да накара с поглед трафика да се движи по-бързо. — Повярвай ми! Когато стигнем там, ще ти взема цяло стекче безалкохолни напитки!

Трийсет и седма, Трийсет и шеста, Трийсет и пета, Трийсет и четвърта...

— Благодаря, човече! — извика Алекс и хвърли някакви банкноти на таксиджията. — Хайде, слизаме тук! — Измъкна ме на улицата и погледна часовника си. — Идеално! Така, искаше нещо за пиене, нали?

Кимнах. Не можех да не отчетя, че това дори не се доближаваше до отношението, с което ме третираше Тайлър — тоест, като царица. Алекс посочи някаква сергия на ъгъла, на която продаваха плодове и — слава тебе Господи! — изстудени кутийки пепси! Измъкнах един долар от джоба на дънките си — твърде заета да задоволя кофеиновия си глад, за да забележа къде точно се намираме.

— Искаш ли вече да влизаме? — попита Алекс с усмивка в очи, докато ме наблюдаваше как поглъщам цялата кутийка за по-малко от минута. Ако трябва да бъда честна, направих го по-скоро, за да му докажа колко ме е обидил, като не ми предостави време да пийна по-

рано, отколкото от кой знае колко голяма жажда. Иначе бях наясно, че от толкова бързо изпиване на газирана напитка може да ти стане лошо. И точно сега изобщо не ми пукаше колко готин изглежда той, докато стоеше леко разкрячен, със скръстени ръце и ме съзерцаваше как нагъвам моето пепси.

— Къде да влизаме? — попитах, след като погълнах и последната капка от пепсито и свалих кутийката от устата си с драматична въздишка.

Алекс поклати глава и посочи нагоре.

— Човек се опитва да направи нещо романтично, а то...

Проточих врат и се вторачих в небето над нас. Намирахме се в подножието на Най-високата сграда, която някога бях виждала.

Емпайър Стейт Билдинг.

Улових ръката на Алекс, за да не падна.

— Там ли отиваме? — извиках и се ухилих като пача.

— Аха! — кимна той. — Ако все още искаш, разбира се! Помня как каза, че много искаш да видиш тази сграда, но нямах представа дали вече си идвала тук или не.

— Не съм — поклатих глава и събрах сили, за да вдигна отново очи към безоблачното небе. Все още не съм успяла да стигна дотук. И все така искам да го направя!

— Щом казваш!

Той се усмихна и ме остави да си зяпам нагоре, макар че безсъмнено пречехме на потока от пешеходци, който пълзеше покрай нас. Обаче на мен въобще не ми пукаше. Това беше удивително! Бях в Ню Йорк едва от седмица и нещо отгоре и ето, че вече не забелязвах нещата под носа си. Този град беше пълната противоположност на айсберг. Онова, което човек виждаше на повърхността, нещата, които се намираха точно под носа му всеки ден, бяха само една трета от него — останалото се намиреше високо, високо в небето!

— И точно на залез слънце трябва да бъдем на върха! — обади се Алекс и накрая ме издърпа към входа на сградата.

Наредихме се на опашката от туристи, която пълзеше бавно нагоре. Странно, но лично аз изобщо не се смятах за турист. Не и докато усещах ръката на Алекс, стискаща моята всеки път, когато зяпвах от изумление и поглеждах през поредния прозорец. А и висенето на опашка надали е толкова неприятно, когато до себе си

имаш готин тип, който непрекъснато те целува по врата и ти шепне колко си готина и божествена. Когато най-сетне стигнахме върха, оказа се, че копнея за глътка свеж въздух и че напълно съм забравила за какво точно съм там. Алекс ме повлече покрай щандовете с божествено кичозни сувенири право към южната страна на Емпайър Стейт Билдинг — към площадката за наблюдение.

На прага поспрях за момент, за да подготвя душата си.

И всичко навън действително се оказа красиво. Умопомрачително красиво!

След като си поех дъх и след като бях избутана и изблъскана стотина пъти от групи гимназистчета на екскурзия, най-сетне зърнах Алекс. Той се бе намърдал най-отпред, за да наблюдава залеза как обгръща целия хоризонт на Манхатън. Без да отрони и думица, той ме придърпа към себе си, мина зад мен и подпря брадичка на рамото ми. Аз потреперих и се гушнах в него. Не бях облечена като за тези висини, но преди да успея да потръпна още веднъж, Алекс вече събличаше протърканото си кожено яке и го мятеше на раменете ми. От гърдите на града под нас се отрони дълбока въздишка — Ню Йорк се подготвяше за прехода между деня и нощта. Тук-там започнаха да светват лампи, които постепенно се превърнаха във вълна, заливаща всичко от южното връхче на острова навътре. Хората се прибираха по домовете си. Стиснах здраво металните перила пред мен и усетих как цялото ми тяло се предава на този преход. Панорамата пред мен превръщаше гледките от офиса на Мери и от бившата ми стая в хотел „Юниън“ в невзрачни картини от играчка. И правеше цялото това нийоркско приключение истинско.

— Не е ли прекрасно! — обърнах се аз към Алекс. — Как може да съществуват разни гадории по света, когато има и такива красоти!

— Тук почти всичко е красиво — прошепна Алекс и завря нос в косата ми. — Когато вали сняг или има буря, изглежда дори нереално. Точно като картина. Но пък е доста студено.

— Бих искала да кажа, че си го представям, но всъщност не мога — промърморих с очи, приковани в Статуята на свободата, която ни намигаше в далечината.

— В такъв случай просто ще трябва да те доведе тук, когато завали сняг — отсече той.

Аз кимнах щастливо, оглеждайки хоризонта за знак, че всичко ще бъде наред. И едва тогава осъзнах казаното от него.

— Но аз няма да бъда тук, когато завали сняг! — изрекох притеснено. — Ще трябва да се върна у дома, когато визата ми изтече.

— Човек никога не знае къде ще бъде след известно време — каза Алекс, отметна косата ми и целуна тила ми, за да намали напрежението. — Преди шест месеца знаеше ли, че ще бъдеш тук, а?

— Дори преди шест седмици нямах представа, че ще бъда тук — отговорих, отпускаяки се отново на него. — Следователно не мога да знам и къде ще бъда след шест седмици.

— Сега това има ли някакво значение? — прошепна той, докато топлите му устни проправяха пътека надолу по гръбначния ми стълб. — Дали ще си тук с мен, дали ще си у дома в Лондон или на сърф в Хонолулу?

Този път цялото ми тяло се стегна от напрежение и аз тръснах глава, за да поставя косата си на пътя на целувките му.

— Мога ли да те питам нещо? — отрони той, обръщайки ме леко с лице към себе си. Аз не посмях да го погледна в очите, но все пак кимнах. — Защо се разплака, когато видя картината?

— Защото е много емоционална — изрекох първото, което ми хрумна, въпреки че самата аз не си вярвах.

— Това е вярно, картината е сърцераздирателна, ала никога досега не бях виждал човек да ѝ реагира по този начин, а мога да ти кажа, че почти всеки ден съм там — обясни той. Погледът ми пробяга по лицето му, но пак не посмях да го погледна. Забелязах, че изглежда искрено разтревожен. — Нали знаеш, че можеш да говориш за всичко с мен? Не искам да си мислиш, че не трябва да споделяш нищо заради онези тъпи правила, с които онази твоя приятелка ти натъпка главата.

— Това няма нищо общо с правилата — поклатих глава, категорично решена да не заплача. Нали трябваше да ни бъде забавно?! Или поне така си мечтаех! — Става въпрос за други неща, от дома. За факта, че всъщност вече нямам дом. Такива неща.

— Искаш ли да ми разкажеш? — предложи той и постави ръка на рамото ми, очевидно с намерението да ме успокои. Аз го отблъснах и се обърнах отново към града. Колкото и да се опитвах да я избегна, тъпата история за раздялата очевидно няма да ми се размине. — Аз съм доста добър слушател за мъж — добави Алекс.

— Окей. Ще ти разкажа всичко наведнъж, а после, след като спреш да се заливаш от смях, можеш да си тръгнеш — прошепнах, зарових лице в ръцете си и си поех дълбоко дъх.

Алекс се облегна на перилата до мен. Вторачена право напред и без никаква пауза за поемане на дъх, аз му разказах цялата история. Не знам защо, обаче този път не ми прозвуча смешна, не ми прозвуча и храбра — не ми прозвуча като нищо друго, освен като адски тъжна. А си мислех, че с течение на времето нещата ще стават по-лесни... Ха! Когато приключих с приказките, най-сетне събрах сили да го погледна. Той не се смееше. Дори не се усмихваше. Само ме гледаше съсредоточено.

— Значи си мислиш, че си единственият човек на този свят с история за гадна раздяла, а?! — изрече накрая и повдигна вежди. — Няма нищо лошо в това човек да си има минало, ако ще то да е съвсем скорошно. Направо не мога да повярвам колко много хора се кълнат в онези тъпи правила! Никак не ми е приятно, задето си решила, че не можеш да споделиш това с мен!

Изгледах го с присвити очи, опитвайки се да измисля какво да кажа.

— Всъщност не беше точно така. Аз... може би наистина трябваше да ти кажа. Ако искам. Но истината е, че повече не искам да бъда такава, каквато бях тогава! Не мисля, че онази Анджела ми допада особено, и не искам да бъда такава точно с теб! Сега, когато съм тук — исках да добавя „с теб“, обаче не го казах, — харесвам жената, която виждам срещу себе си в огледалото!

— И аз я харесвам — прошепна Алекс и изтри от бузите ми сълзите, които дори не бях усетила, че са прокапали. — И отлично разбирам как се чувстваш. Ти не си единствената, принудена да преживее гадории в живота си, а след това да реагира по някакъв начин.

— Та аз избягах от страната! — промърморих, ожесточено трийки сълзите си. Защо отказват да спрат, идиотките?! — Колкото повече мисля за това, толкова повече разбирам колко жалък ход съм предприела. Направо не мога да повярвам, че съм го направила!

— Вероятно нямаше да го повярваш, ако се беше случило днес — изрече замислено той. — Или пък, ако се беше случило преди един

ден. Кой може да каже? И докато сме на темата, държа да ти кажа никога да не се мислиш за жалка!

— И защо? — изрекох, като успях да паркирам на лицето си една хилава усмивка. — Какво по-трагично от това да избягаш?

— Не мисля, че би искала да знаеш.

— Напротив! Давай, Райд!

— Окей. Щом сме тръгнали да си изливаме душите... Но не забравяй, че това нарушава всички правила на приятелката ти!

— Не си длъжен да ми разказваш, ако не искаш — побързах да изрека. Имах усещането, че наистина не желая да изслушам историята му.

— Хванала си твоето гадже в изневяра, нали така? — попита той. Аз кимнах. — И аз хванах моето гадже да ми изневерява! С най-добрия ми приятел. В нашето легло!

— Ужас! — прошепнах. Той изглеждаше толкова тъжен! — Никой не може да те обвини, че си приел нещата толкова лошо!

— Както стана ясно, тази работа продължавала от месеци — продължи той, като този път беше негов ред да зарее поглед по покривите на сградите пред нас. — На приливи и отливи. Така ми казаха. Не го приех много добре.

— И какво стана после? — Питам се какво ли толкова е направил, за да се чувства толкова зле. — Да не би да удари другия?

— Естествено! Обаче той си го просеше — отговори простиичко Алекс. — Най-тъпото обаче бе, че онова, което ми сториха те, изобщо не може да се сравнява с другото, което аз си причиних. — Издиша дълбоко. — И преди да кажа какво беше то, държа да подчертая, че това беше някога и че вече не го правя!

Кимнах предпазливо и повторих:

— Не си длъжен да ми казваш нищо, което не искаш! — Ужасях се, че всеки момент той ще ми каже за себе си нещо, което ще свали ореола му на перфектния мъж в моите очи.

— Когато разбрах за връзката им, те не останаха заедно. Тя настояваше, че всичко било голяма грешка, че искала да се върне при мен, обаче аз не можех да я приема. Чувствах се... може би с разбито сърце. Нали така се казва? Но паралелно с това страдах и от пословичната наранена мъжка гордост. И така, вместо да се срещна с нея, за да поговорим, както ѝ бях обещал, аз излязох с момчетата,

грабнах едно случайно момиче и за няколко часа не ми се налагаше да мисля за онова, което ми бяха причинили гаджето ми и най-добрият ми приятел.

— Е, това не е чак толкова лошо — изрекох, като се опитвах да не ревнувам. Защо го правя? Та това е било в миналото му! Все пак се запитах как ли е изглеждала тя. — Просто реакция, нали така?!

— Ще се наложи да ме оставиш да довърша, без да ме прекъсваш. Защото оттук нататък нещата позагрубяват. — Опита да се усмихне, но не му се получи. — След онази първа нощ всичко ставаше все по-лесно и по-лесно. Започнах всяка вечер да си избирам различно момиче, за да забравя за станалото. Бях успял да убедя сам себе си, че така компенсирам изгубеното време, макар и с доста голяма скорост.

— О! — Не можах да измисля нищо смислено, което да подреда в изречение. И на фона на всичко това не пожела да се качи у дома с мен? „Тук не става въпрос за теб!“ — напомни ми тъничкият гласец на разума ми. — За да я накараш да ревнува ли?

— Аха. Само дето някъде по средата на пътя престанах да се чувствам съсипан и се превърнах в тотален мръсник. И макар да звучи клиширано, това изобщо не ме правеше щастлив. — Направи пауза, за да започне да гризе един вече добре огризан нокът. — Защото всяка поредна сутрин осъзнавах, че не съм променил нищичко. Пак си оставах мъжът, на когото са изневерили, с тази разлика, че вече се бях превърнал в пълна отврат.

— Но защо си про... Добре де, защо си го правел, когато не си се чувствал щастлив? — запитах. Днес очевидно ми беше ден за огромно изпитание на въображението.

— Просто не знаех какво друго да правя — отговори той. — А след това осъзнах, че най-сетне съм се изправил срещу човек, който ме кара да престана да го правя. Срегнах теб!

— О! — Отново. Пуснах ръката му. Толкова притеснително! — Но когато те поканих да се качиш при мен, ти отказа! — Ставаше все по-трудно и по-трудно да не приемам тази история присърце.

— Така е! — кимна той и пак грабна ръката ми. — Просто... когато започнахме да говорим, всичко изведнъж стана различно. Обикновено, когато някое момиче разбере, че си член на известна рок банда, започва да се държи идиотски и не може да бъде честна. Единственото, което започва да й щрака в главата, е как да вкара този

тип в леглото си. От моите уста може и да ти звучи нелепо, но, повярвай ми, то си е точно така. Но при теб беше друго. Ти знаеше кой съм, но и окото ти не трепна. За теб аз бях просто аз. Не ми се наложи да се правя на рокаджията, когото другите момичета очакват.

— Не съм казвала никога, че ще изляза с теб само защото си член на рок група! — възроптах, макар и не особено чистосърдечно аз. Сега определено не беше моментът да споделям фантазиите си за рок бандите и техните фенки.

— И точно това е причината, поради която не се качих горе с теб! — отсече Алекс. — Ако го бях направил, щеше да бъде просто поредната нощ и поредното момиче. А с теб наистина си прекарах много добре! За първи път от цяла година насам ми се прииска да видя определена жена още веднъж! Имам чувството, че отново се уча как се излиза истински на срещи, как се общува с някой от другия пол, без да мислиш единствено за... сецаш се... секс.

Не знаех какво да мисля. Част от мен съзнаваше, че той е наранен по същия начин, по който бях наранена и аз — просто е избрал различен начин за справяне с проблема. Ала друга, доста покреслива част от мен настояваше, че той ще ми донесе само неприятности, защото не мога да бъда с мъж, който е преспал с по-голямата част от Манхатън, нали така?! И не знаех на коя част от себе си да се доверя.

— Значи онова момиче онази вечер... в клуба... То е говорело истината, така ли? — обадох се по едно време, усещайки, че започва да ми просветва.

— Нямам представа какво точно ти е казала, но най-вероятно е така — кимна тъжно той. — Господи, отдавна трябваше да ти го призная! Просто си помислих, че не е зле да сложим картите на масата и ти да си наясно, че аз не съм идеален. Защото наистина те харесвам! Ужасно ми харесва начинът, по който се чувствам, когато съм с теб, и искам пак да те видя, независимо колко време ще решиш да останеш в Ню Йорк!

— И аз те харесвам — изрекох колебливо. — Но тази откровеност като че ли ми дойде малко в повече.

Алекс кимна и сведе поглед към улиците под нас. Мразех се! Не исках да се чувствам така! И мразех мисълта, че вероятно и той се чувства по същия начин! И тъй като няхах представа какво точно

трябва да направя, аз го прегърнах, заставах пред него и отметнах непокорния му бретон от челото му. Той вдигна изненадано очи към мен.

— И няма да си тръгнеш? — попита и се приближи плахо.

— Всяка отделна частичка в мен ми казва, че трябва да си тръгна — прошепнах, все още не напълно убедена, че вземам правилното решение. — Но сега съм тук, за да опитвам нови неща, нали така?

Затворих очи и му се отдадох. Целувахме се дълго, но не се почувствах сгорещена. Целувката беше мека и топла, и търсеца. Двама души, които търсят по нещо един в друг, нещо, което са изгубили и изобщо не знаят как отново да го открият.

— Можем ли да започнем отначало? — предложи Алекс, притискайки ме плътно към себе си. За първи път, откакто пристигнах в Ню Йорк, наистина усещах студ. — Можем ли да се престорим, че нищо от това не се е случило?

— Страхотна идея! — кимнах аз.

Обърнахме се и отново обгърнахме с погледи града. Слънцето отдавна бе залязло зад хоризонта и целият Ню Йорк бе сгъшен под одеяло успокоителен мрак. Наскоро осветените Емпайър Стейт Билдинг и Крайслер Билдинг играеха роля на маяци, охраняващи спокойния сън на хората. Всичко изглеждаше напълно различно — този вълшебен остров, след заник останал съвсем сам, предизвикателно разпръскващ светлината си над нощния мрак. Тръгнахме бавно по площадката. Алекс започна да ми показва любимите си обекти, а аз мислено правех сатирични сравнения със себе си и нещо от Блекпул. Накрая си казах, че щом един град може да претърпи такава драстична промяна само защото слънцето е залязло, то тогава и на мен една известна промяна надали ще ми навреди.

[1] Популярни риалити предавания по MTV — Б.р. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— За нищо на света! — извика Джени. — Ти сериозно ли смяташ да продължаваш да се виждаш с него?

— Да! — отсякох аз в четвъртък следобед, докато двете крачехме към киното. Това беше първата ни среща с нея, откакто Алекс направи изповедта си пред мен на върха на Емпайър Стейт Билдинг, а аз имах нужда от тотално изпразване на главата от случки и проблеми. Освен това навън беше близо четирийсет градуса, а апартаментът ни страдаше от нещастна липса на климатик. — Честна дума, всичко си е наред. Вече всичко е казано и можем да започнем отначало, без излишен емоционален багаж, без тайни, без правила. Просто едно искрено и простичко излизане на срещи.

— Не се и надявай! — отсече Джени. — Много съжалявам да ти го кажа, скъпа, но вие вече знаете твърде много един за друг, което ще рече, че сте тотално зависими един от друг и нещата стават адски сериозни. Затова се придържай към Тайлър, а що се отнася до Алекс, ако толкова държиш да има още един, можеш просто да го замениш.

— Не смятам да се *придържам* към Тайлър — парирах я аз, — но и не смятам да спра да се виждам с Алекс! Наистина го харесвам, Джени, и знам, че ти също ще го харесаш!

— Просто смятам, че прекалено усложняваш нещата за себе си — отбеляза вече по-спокойно тя и ме хвана под ръка, докато пресичахме улицата. — Нали само трябваше да се забавляваш, за да се върнеш по-лесно в играта с излизането на срещи? А ето че изведнъж започваш да въртиш на пръста си супербогат сексбог и беден сексохолик! Изобщо не мога да те разбера какво толкова виждаш в Алекс!

— Той е готин, умен, забавен и двамата харесваме все едни и същи неща — започнах да изброявам аз. — Когато бретонът му падне пред очите, ми се налага да си седна на ръцете, за да не се изкуша да го отметна, а когато се усмихне, аз се разтапям. Просто се разтапям!

— Ами Тайлър? Къде попада той? — изгледа ме усмихната Джени. — Не те ли накара и той да се разтопиш в неделя, при това три пъти за една нощ?!

— Добре де! — промърморих и се изчервих. — Тайлър е разкошен, сладък, умен и ме третира като царица. Обаче не знам... С него не се чувствам свързана по същия начин.

— Мисля, че вече си достатъчно свързана! — опроверга ме Джени. — Свързахте се по пътя към „Тифани“! Това е видът свързване, което всяка разумна жена би избрала, а не някакъв рошав хахо!

— Стига! — засмях се аз. — Наистина харесвам Тайлър и когато съм с него, адски го харесвам. Обаче когато не съм, когато съм си съвсем сама, мислите ми задължително започват и свършват с Алекс!

— И въпреки това продължавам да мисля, че сама си усложняваш живота! — прошепна Джени, стискайки лекичко ръката ми. — Помисли добре, скъпа! Този тип Алекс никак не ми харесва!

— Окей, можеш сама да прецениш. Утре вечер на работа ли си?

Джени поклати глава и отговори:

— Не съм. Обаче имам адски важна среща с телевизора и „Следващият топ модел на Америка“. Тази седмица се побърках! В хотела отседна екипът на някакъв нов тийнейджърски филм и буквално ме разсипаха! За седемнайсетгодишни момчета имат някои твърде странни желания...

— А аз очаквам да чуя всяка отделна подробност за всеки от тях! — Обожавах подмолните истории на Джени за звездите. — Но все пак държа да дойдеш до Бруклин с мен, за да гледаш живота изпълнение на Алекс!

— Първо, скъпа, за нищо на света няма да пътувам чак до Бруклин в единствената си свободна вечер за седмицата! — отсече тя, подчертавайки думите си с вирнат пръст. — Второ, моите дни с кльоцави хипарчета с впити дънки са точно толкова далече, колкото и дните ми с впити дънки на собствения ми задник! И, трето, не възнамерявам да се правя на твоя възрастна придружителка! Не е здравословно!

Усмигнах се сладко, изчаквайки настъпването на момента.

И той дойде.

— Бруклин ли? Ти сериозно ли?

— Даже ще взема метрото и ще ти купувам всички питиета! — обещах тържествено. — Наистина много държа да се запознаеш с Алекс!

— Господи! Най-добре ще бъде да изкопая отнякъде старите си дънки! — въздъхна примирено тя. — Но при условие че и тази вечер черпиш с нещо сладичко!

— Няма проблеми! — кимнах щастливо и се загледах в „Млечните глезотийки“, „Стефинетите“ и „Киселите червейчета“, питайки се кои от видовете нови сладкиши да опитам. Да живее Америка!

* * *

Но преди да си позволя да се отдам на вълненията относно запознанството между най-добрата ми приятелка Джени и Алекс, се налагаше да се концентрирам върху петъчната си среща с Мери Стайн. Приех го за добър знак, когато секретарката ѝ ме посрещна с усмивка и — едва не припаднах от изумление — кафе!

— Анджела! — Мери като че ли се усмихваше. Очилата ѝ с тънки рамки почиваха върху невъзможно бляскавата ѝ побеляла коса. Трябва някой път да я попитам какъв шампоан използва. — Кажи ми защо искаш да пишеш за мен!

— Защото обичам да пиша! — бе моменталният ми отговор, с който успешно прикрих сащисването си от странния ѝ начин да каже „здравей“.

— И? — Мери ми обърна гръб и се загледа през прозореца.

— Защото аз... — Вече не бях сигурна какво точно очаква от мен да кажа. — Защото имам да кажа нещо?

— И какво е то, по-точно? — попита Мери, като този път се обърна директно срещу мен. Всъщност буквално завря глава под носа ми.

— Още не съм много сигурна. — Макар и не най-добрият отговор на света, поне беше честен.

— Нито пък аз. Виж сега, всички от екипа харесаха нещата ти. Аз също харесах нещата ти! — направи невъзможното признание Мери, а после се облегна на стола си. — Странно, но те ме карат да се

чувствам като теб и да искам да чета за теб, обаче нямам никаква представа накъде върви всичко това!

— О! — Сгърчих се като спукан балон. — А ти накъде искаш да върви?

— Трябва ми да тръгне нанякъде — отсече Мери, грабна молив и го хвърли на масата. — Да видим сега какво ни харесва!

И извади от чекмеджето си всичките ми колонки, които ѝ бях дала и изпратила. Моите остроумни, самоунищожителни дневници за ходене по срещи бяха изпъстрени с изобилие от червени драскулки, въпросителни знаци и неразбираеми бележки, които по мое мнение в най-общи линии възлизаха на „купчина димящи лайна“.

— Харесва ми да гледам Ню Йорк през очите ти — започна тя, издърпвайки един лист от дъното на купчината. — Харесва ми и как говориш за нещата, които правиш, какво виждаш от града, но ми трябва повече! Читателите на „Look“ обожават да четат за Ню Йорк и е чудесно, че могат да го видят през очите на един съвсем нов жител, но не можем да си позволим целият блог да зависи от това! Голяма част от нашите читатели и без това вече си живеят тук, а на тях им трябва нещо повече от остроумни пътеписи!

— Окей! — кимнах, грабнах лист и молив и започнах да си водя бележки. Те също се материализираха в трудно разбираеми драскулки, защото вече не помнех откога не бях писала на ръка. — Мога да поработя върху това.

— И срещите. Нещо съм объркана — каза Мери и ръцете ѝ се заковаха върху клавиатурата. — На хартия съревнованието нещо не се усеща, не мислиш ли?

— Така ли? — изгледах я аз. Надявах се, блогът ми да не издаде кой от двамата повече ми харесва. Бях се опитала дори да добавя някои нещица, за да събудя интереса на моите потенциални „читатели“.

— Нека видим сега! — отсече Мери и започна да чете една от страниците ми: *Снощи Уолстрийт ме накара да се почувствам като царица. От начина, по който винаги ми отваря вратата и издърпва стола ми пред масата, до начина, по който ми държи ръката и се държи така, сякаш аз съм единственият друг човек на този свят, когато сме заедно, и не мога да се наситя на обноските му! Това е цял един нов свят!*

— Така ли? — И аз бях много изненадана.

— Знаеш ли колко от читателките ни безуспешно търсят някой банкер от Уолстрийт, който да ги накара да се почувстват като царици? Този елемент за нас е чисто злато! — извика Мери и захвърли листа на бюрото си. — Що се отнася до онзи тип от предградията... В момента можем да го приемем единствено като необходим обрат в сюжета, разсейващ елемент, защото всички са наясно, че с него няма да стигнеш доникъде!

— Сигурно — усмихнах се аз. Е, значи поне съм успяла да не се издам колко много харесвам Алекс.

— Един съвет от мен — казвам ти го като жена, а не като редактор — започна Мери и се облегна в стола си. — Ти току-що си се измъкнала от една дълга връзка, завършила твърде неприятно. Имаш нужда да бъдеш глезена, ухажвана и чукана по шест пъти седмично! Ако искаш блогът ти да заработи, трябва да продължиш да излизаш на срещи! От това, което си ми дала досега, ми е ясно, че този тип Алекс също ще те изчука, но не така, както очакваш. Затова походи и с него известно време, за да поддържаш блога забавен, но, Анджеела, запомни от мен едно: инвестиционните банкери не случайно са наречени *инвестиционни*!

— Да, очевидно на хартия всичко като че ли върви натам — признах аз. Тайлър действително имаше всички предимства на своя страна — страхотен в леглото, щедър, страстен и което е най-важното, може и да ми беше казал, че е излизал на много срещи, но съм сигурна, че не е легнал с всяко момиче, което е попаднало пред очите му!

— Животът рядко е толкова прост, колкото изглежда на хартия — отбеляза Мери и отново се усмихна. Две усмивки за една среща! Да! — Та ето какво ти предлагам. *Приключенията на Анджеела* имат зелена светлина. Още довечера, когато обновим сайта, ще пусна уводната част, а после ще започнем да публикуваме блога ежедневно, броено от понеделник. Ти продължавай да ми изпращаш всеки ден своите разкази, отново до четири следобед, а аз ще ги преглеждам, за да оправям каквото трябва. Среща след две седмици, за да се стиковаме как върви.

— Сериозно?

— Сериозно!

Идваше ми да скоча и да я прегърна, но въпреки съвета ѝ за избора на мъж Мери не ми правеше впечатление на човек, който обича

да се прегръща с куцо и сакато. Имаше вид по-скоро на жена, която автоматично ще се възмути от подобна фриволност, затова предпочетох да си спестя прегръдката за Джени.

— Някакви планове за уикенда? — попита Мери, след като се изправих да тръгнавам — тоест, след обсъждането и на прекрасния въпрос с моите доходи. Стана ясно, че ще ми плаща всичко, по 75 долара на колонка. Тя ще ми плаща с истински пари, за да пиша каквото си искам! Ура! — Освен че ще кликнеш хиляда пъти на собствения си линк, разбира се!

— О, надали бих стигнала дотам — изчервих се аз. Но, от друга страна, ако това щеше да ми помогне да си запазя работата, бих рискувала да получа дори изкълчване на показалеца, за да го правя! — Що се отнася до планове, да, имам. Тази вечер ще водя приятелката ми на едно живо изпълнение на Алекс, а утре отивам с Тайлър в Сентръл парк, на пикник.

— Пикник в парка? — повдигна вежда Мери. — Продължавай в този дух и май скоро ще трябва да променим блога ти на сватбен!

— О, не! — засмях се аз. — Няма нищо такова! Наистина!

— Как пък не! Вечеря, театър и „Тифани“! — отсече Мери, директна до болка. — Добър ли е в леглото?

— Нали каза да не пиша за такива неща в блога си? — ококорих се аз.

— Вярно е, казах го. А сега ти задавам въпрос! — И ме изгледа с присвити очи. Да, определено не е по прегръдките.

— Ами... да — смотолевих.

— Окей. Значи позабавлявай се довечера с момчето, но утре си изиграй картите на пикника така, сякаш от това зависи плащането на наема ти! — Тук тя почти успя да скалъпи трета усмивка. — Анджела, този човек не можеш да си позволиш да го изпуснеш!

* * *

— Анджи, той е супер! — изпищя Джени, когато влязохме в клуба и заварихме Алекс вече на сцената.

Докато Джени избере какво да облече, което хем да бъде фешън, хем да не се сблъсква с нейните постоянни жалби в стил „Не мога да

повярвам, че съм почти на трийсет!“, докато одобри моята черна рокличка и пантофки, докато ми даде инструкции как и тази вечер не трябва да се поддавам на чара на Алекс и докато изгълта трийсетина бири в бара до метрото, вече минаваше десет, когато успяхме да се доберем до мястото на живото изпълнение на бандата.

И макар да звучеше мръснишки, беше напълно права. Алекс действително изглеждаше зашеметяващо на сцената.

— Какво казваха за момчетата от рок бандите, а? — изфъфли тя, грабна две бири от бара и ми връчи едната, без да отлепя очи от сцената. — Бях забравила колко готино изглеждат, издигнали се на два метра над нас, дори и когато са напълно посредствени на вид! Спомням си, когато „Чили пепърс“ бяха в „Юниън“. Брей, жестока седмица беше!

— Мисля, че всичко идва от страстта — отбелязах, хипнотизирана от сценичното присъствие на Алекс. Когато го зърнах там, точно под светлините на прожекторите, се зарадвах, че не бяхме пристигнали по-рано. Така имах възможност да го гледам, без той да знае, че съм тук. — Дължи се на факта, че трябва да изпитват дълбока страст, за да напишат песен. Същото е и при художниците, писателите, може би дори при свирачите на бонго.

— И защото китарата в ръце ти придава жесток вид! — допълни мъдро Джени, люлеейки се под звуците на музиката. — Щом може да прави това с цели шест струни, представи си на какво е способен само с теб!

— Да, това също — кимнах. Тази мисъл определено ми беше минала през ум.

— Питам се дали басистът си има гадже — изкиска се Джени, сръга ме и ме издърпа сред тълпата на дансинга.

Беше един от онези клубове, където надуват басите толкова много, че сърцето ти забива буквално в ушите и ти не можеш да сториш нищо друго, освен да пляскаш, да пееш с изпълнителите и да се движиш под такта на музиката. С Джени до себе си аз няхах нужда да се притеснявам, че някое от бившите завоевания на Алекс ще дойде да ми говори глупости зад гърба му. Ако трябва да бъда честна, не знаех как ще реагирам, ако онази руса злобарка от събота вечер се появи отново, особено сега, след като знаех, че е казала истината. Но танцуването с Джени отми всичките ми грижи. Групата свиреше диво,

изливайки песен след песен. Изобщо не можех да свържа това удивително шоу с нещата, които Алекс ми бе споделил за настроението в бандата, че сърцата им просто не били в музиката. Бяха толкова готини, толкова наелектризиращи, а тълпата в задушния потен клуб поглъщаше на един дъх всичко, което те ѝ предлагаша.

Не си спомнях кога за последен път съм танцувала, още по-малко — в клуб. Ала сега само усещането, че съм едно дребно колелце от общата машина на движещата се тълпа, ме накара да се почувствам отново жива. А с няколко бири за отскок и добра приятелка до мен бях на седмото небе. За жена, която твърдеше, че най-добрите ѝ дни на ходене по нощните клубове са отминали, Джени безсъмнено бе запомнила доста от движенията. Само след броени минути бе насъбрала около себе си цяла глутница млади лъвове, но се правеше, че не ги вижда и продължаваше да танцува с мен. След още няколко кратки, но силни парчета Алекс обяви края на концерта. Съобщението му беше последвано от дивашки писъци и множество хвърлени сутиени. Вече разбирах защо не му е било трудно да си бройка по една на вечер.

— Искам да се запозная с него! — изфъфли Джени, стиснала здраво ръката ми, но продължаваща да танцува. — Къде отиде той? А ние къде сме? Настоявам да ни запознаеш!

— Добре де! — кимнах, самата аз леко подпийнала, но и бързо изтрезняваща, когато си дадох сметка, че по-късно една от нас ще трябва да намери пътя за дома, а това определено нямаше да бъде тя. — Алекс каза, че след изпълнението си ще ни чака на бара. Искаш ли вода?

— Напитките са от мен! — извика тя и се хвърли към бара, оставяйки ме наред море от горещи, влажни тела, половината от които се влачеха към изхода, а другата половина се споглеждаха, питайки се къде да продължат вечерта. Надявах се, Джени да успее да се довлече от бара насам здрава и читава. И без повече бири.

— Хей, красавице! — Чифт ръце се плъзнаха около кръста ми и усетих нечие мокро тяло да се впира в моето. — Гледа ли шоуто?

— И още как! — извиках и се обърнах, за да видя Алекс. Лицето му бе зачервено, косата — залепнала за челото му, а тениската — за тялото му. — Бяхте страхотни!

— Нали? — извика той и ме дари с гореща, лепкава целувка, изтривайки от мен и последните остатъци грим, които бяха останали след тези луди танци. — Наистина беше жестоко! Най-доброто ни шоу от месеци насам!

— Направо не мога да повярвам, че искаш да се откажеш от всичко това! — промърморих и отмахнах косата от челото му. Очите му буквално горяха. Изглеждаше толкова витален, толкова жив!

— Не ми се говори сега за това! — ухили се той, грабна ме и ме завъртя. — Къде е тази твоя приятелка?

— На бара. Или поне така се надявам. — Огледах тълпата, наобиколила двамата измъчени на вид бармани. — И те предупреждавам, че си падна по твоя басист!

— Е, той пък си пада по пичове, така че не бих заложил на нея — ухили се Алекс, прегърна ме силно през кръста и ме помъкна към бара, залепена за него.

За наше щастие Джени действително се оказа на бара. За наше нещастие Джени беше видяла някого, когото не трябваше да вижда. Седеше като вцепенена на стола, с две бири пред себе си и безкрайна върволица мъже, нижеща се около нея. Но не флиртуваше, не говореше, дори не пиеше. Гледаше ококорено някого в другия край на бара, застанал край вратата. Очите ѝ горяха и хапеше долната си устна толкова силно, че очаквах всеки момент от нея да рукне кръв.

— Джени? — извиках, отскубнах се от Алекс и го задържах на безопасно разстояние от нея. — Джени, добре ли си?

— Това е Джеф! — посочи тя висок русокос мъж. Съдейки по ведрата му усмивка и начина, по който той се смееше и шегуваше с приятелите си, определено не беше забелязал Джени. Или ако беше, значи действително е безсърдечно копеле.

— Ти познаваш Джеф? — намеси се Алекс, протегна през мен ръка и допълни: — Супер! Аз съм Алекс!

Джени се вторачи в него.

— Ти познаваш Джеф?

— Аха — кимна Алекс, все така очакващ ръкостискането ѝ. — Наскоро се премести в моята кооперация. Някъде преди три месеца.

— Сам ли живее? — попита приятелката ми.

Застанах между тях, защото не бях сигурна какъв отговор ми се искаше да чуя от Алекс. Джени изглеждаше изтрезняла опасно бързо,

което надали беше добър знак.

— Доколкото знам, да — отговори Алекс и ръката му постепенно се отпусна. После погледна към мен, обаче аз нямах представа какво да му подсказва с изражението си. — Или поне никога не съм го виждал с жена. Дори си помислих, че трябва да е гей — допълни замислено.

Това очевидно беше най-добрият отговор, който се очакваше от него. Стана ясно по светналите очи на Джени, макар че продължи да поглежда от време на време Джеф над рамото ми. Накрая се сети дори да се здрависа с Алекс и точно тогава дръгливият тип зад грамофоните наду стереото.

— Аз съм Джени, усмихнете се! — извика тя и ни направи светкавична снимка с телефона си. — И ако ти се ебаваш с Анджи, обещавам ти, че ще използвам тази снимка, за да те преследвам до смърт!

Алекс не ѝ остана длъжен.

— Сделката ми се струва съвсем честна! — Обаче трябваше да го изкрещи, защото музиката ставаше все по-силна и по-силна.

— Трябва да отида да поговоря с него — заяви после Джени, освободи стола си край бара и ни предаде шефството върху двете бири. — Не мога просто да си седя и нищо да не казвам!

— Джени! — изпречих се пред нея аз. — Сигурна ли си? Бихме могли да отидем и на друго място!

Не бях много сигурна дали ми се иска да изтърпя повторение на спектакъла от миналата седмица, а при това този път може и да е още по-зле, защото тогава го беше зърнала само за пет минути в хотела.

— Няма проблеми! — изрече тя и внимателно махна ръцете ми. — Намираме се на готино място, аз съм овладяла миналото си и затова сега просто ще кажа здрасти, как си, да, и аз изглеждам добре, а после ще се върна при вас и ще можем да се приберем у дома, където ще си поплача и ще заспя.

— Звучи интересно — промърмори Алекс в косата ми.

— Джени, сериозно! Не си причинявай това! — опитах се да я спра аз, но тя вече беше изчезнала. — Не мога да гледам! — промърморих, обръщайки се към потната зелена тениска на Алекс. — Какво става?

— Надявах се между нас да стане нещо... — започна той и повдигна брадичката ми, за да ме целуне, но аз го отблъснах лекичко.

— Какво става с Джени и Джеф? — просъсках колкото ми беше възможно по-тихо.

— Ами... тя говори... той говори... той я целува по бузата... — започна спортния си коментар Алекс.

— Той я целува ли? — изписках и автоматично се завъртях, за да видя събитието. Да, Джеф наистина целуваше Джени по бузата и при това никак не бързаше. Това беше един лошо прикрит вариант на желание за истинска целувка. Наблюдавах устните му как се застояват около лицето ѝ, отиват в косата ѝ и как двамата си шепнат нещо, после се гледат страстно в очите, стискат ръцете си и като цяло — не успяват да скрият факта, че все още са лудо влюбени един в друг. Както изглеждаше, „новата приятелка“ на Джеф не се виждаше никъде.

— Значи двамата се познават, така ли? — обади се Алекс, докато наблюдаваше как Джени практически се увиваше като лоза около Джеф. — Това още значи, че този тип изобщо не е гей!

— Откъде ти хрумна, че е такъв? — попитах, като се обърнах към него. Онези двамата ме караха да се червя заради тях.

— Ами, не знам. Изглежда готин, има страхотна работа като дизайнер, страхотен апартамент и въобще — всичко — отговори Алекс, свивайки рамене. — А никога не съм го виждал с жена, макар че излъчва много страст. И винаги е облечен перфектно. Винаги!

— Е, нали знаеш какво казват? Когато се съмняваш в нещо, дръж се за стереотипите! — подкачих го аз и се обърнах за миг, за да надникна какво става. Да, точно в този момент гей флуидите бяха последното, което се излъчваше от Джеф. — Ако искаш да знаеш, той е бившият ѝ, обаче тя така и не го е забравила!

— Ако продължава да прави онова, което прави сега, надали ще го забрави скоро — отбеляза Алекс, надигна бирата си и после посочи към тях с бутилката. — Като гледам, настоява да си го припомни! — После пренасочи цялото си внимание върху мен и попита: — Е, как мина днес срещата ти?

— О, боже! Напълно забравих за това! — плеснах с ръце аз. — Блогът ми излиза онлайн днес в полунощ!

— Но как можеш да забравиш нещо толкова фантастично?! — порица ме Алекс и веднага ме пое в мечешка прегръдка. За едно кльошаво момче като него мускулите му бяха доста силни. — Значи от полунощ вече си официален блогър, така ли?

— Да, от полунощ — кимнах и погледнах часовника си. — Всъщност след десет минути!

— Знаеш ли какво смятам? — измърка Алекс и се присламчи още по-близо към мен. — Мисля, че е време вече да приключваме тук, за да отидем да проверим как върви блогът ти. В моя апартамент!

— О! — възкликнах и цялото ми тяло се стегна в очакване. — Ами Джени?

— Имах предвид само ти и аз, но щом си сигурна, че обичаш тройки... — ухили се дяволито той и ми намигна. — Добре де, само ще проверим блага! Честна скаутска!

— Ти никога не си бил скаут! — бутнах го закачливо аз. — А аз не мога да оставя Джени просто така и... — Но всъщност вече не я виждах никъде. Не би тръгнала без мен, нали? Нали от нея се очакваше да бъде моя придружителка!

— Хей, Анджи!

Тя се промъкна зад мен, повела за ръка Джеф. Лицето ѝ беше яркочервено. Джеф стоеше зад нея с вид на безнадеждно влюбен.

— Здравсти, човече! — кимна му Алекс.

— Здравсти! — отговори Джеф, излизайки за момент от трансa си. — Страхотно шоу!

— Може ли да си кажем нещо насаме? — обърнах се аз към Джени и я дръпнах настрана. — Какво правиш, за бога?

— О, Анджи! — простена тя и ме прегърна. Как може все още да ухае толкова приятно! Сигурна съм, че лично аз вече воня на пот! — Толкова е хубаво! Той иска да отидем до апартамента му, за да си поговорим! Държал да си поговорим за „разни неща“. Не е ли прекрасно?!

— Жестоко! — промърморих, като обелих ръцете ѝ от врата си. — Но не трябва ли да го направите утре, когато си трезва? Когато и двамата сте трезви?

— Не, не и не! — Когато Джени поклащаше глава, цялото ѝ тяло следваше главата ѝ. — Това е то! Това е съдбата! Ние действително сме родени един за друг!

— Окей. Значи просто ще отидеш в жилището му. А какво стана с нашето прибиране? — попитах аз.

— Ами... не знам... — проточи тя и се обърна към бара. — Джеф би могъл да дойде с нас...

Мисълта да споделям едно такси с тях чак до нашата квартира, докато те двамата се мляскат на задната седалка (в най-добрия случай само това!), беше за мен далеч по-плашеща от идеята да отида в апартамента на Алекс.

— Добре тогава — въздъгнах и я дръпнах към момчетата. — Обаче първо ще дойдете у Алекс на кафе и чак тогава ще се оттеглите сами! Нали държиш утре, като се събудиш, да помниш какво е станало?

— Е, у дома ли? — кимна ни Алекс и сложи ръка на рамото ми, докато Джени се отпускаше в обятията на Джеф. Не мога да не призная, че и двамата изглеждаха ужасно щастливи.

— Първо Джени и Джеф ще дойдат с нас, за да видят и те уебсайта — намигнах му аз.

— Мисля, че Джени и Джеф могат да изкарат много пари и със собствен сайт — отбеляза Алекс, влачейки ме след себе си, като аз, на свой ред, влачех Джени. — Защо изобщо са скъсали?

— Дълга история — отговорих и го последвах на улицата. — Смятам, че вече се наслушахме на достатъчно истории от този род, за да ни държат влага за цял живот.

* * *

Кооперацията на Алекс и Джеф се намираше само на пет минути път пеша от клуба, обаче моето притеснение и залитанията на Джени удължиха разстоянието поне тройно. Оказа се, че Алекс не се е шегувал, когато каза, че Джеф живее в хубава сграда, откъдето аз по презумпция бях заключила, че и той живее в такава. Сградата се оказа грамаден преустроен склад, а апартаментът — огромно студио на петия етаж с още по-огромни прозорци и изглед към реката.

— Как се сдоби с това?! — възкликнах, автоматично привлечена от прозорците. — Мислех, че си без пукната пара!

— Никога не съм казвал, че съм без пукната пара — засмя се той, пускайки компютъра си. Веднага набра уебсайта на „Look“ в „Гугъл“. Междувременно Джени и Джеф най-сетне успяха да се измъкнат от асансьора и да се довлекат до нас, наваксвайки бързо изгубеното време.

— Очевидно е — промърморих. Всичко тук носеше характера на Алекс. По белите стени висяха ръкописите на песните на рок групата, поставени в скъпи рамки, навсякъде беше пълно със скъпи кожени канапета, огромна колекция компактдискове заемаше практически цялата стена срещу прозорците, а миниатюрната кухничка, извадена сякаш от кукленска къщичка, направо привличаше. — Тук е божествено, Алекс!

— Благодаря! — кимна той и усмихнато вдигна поглед от компютъра. — Брат ми е в бизнеса с недвижими имоти, така че мястото е всъщност негова находка. Купихме го преди няколко години, когато жилищата тук бяха на смешна цена. Страницата се зарежда! Ела да видиш!

Отпуснах се на канапето до него и надникнах над рамото му, наблюдавайки как отделните елементи от страницата постепенно се материализират. Логото на списанието, главното меню. И накрая — прозорчето!

— Джени! Ела да погледнеш! — изквичах, сграбчвайки ръката на Алекс. Зачетох се. Беше сюрреалистично! — Направо не мога да повярвам!

— „Приключенията на Анджела.“ Двайсет и шест годишната Анджела е най-новата придобивка на нашата бляскава група от блогъри! Четете за нейните приключения из Ню Йорк само на TheLook.com... — зачете на глас Алекс.

— Стига, престани! — развиках се аз, едновременно горда, смутена и уплашена. — Да не би да възнамеряваш да го четеш? То е само... Няма нужда да го четеш! Наистина!

— Двайсет и шест, а? Не бих ти дал повече от дваайсет и пет! — отсече той и се усмихна. — Звучи страхотно! И така, мога ли да го чета или не?

— Не! — замигах като мишка в трици аз, но той междуременно беше започнал да чете.

Джени благоволи да се отдели от Джеф само толкова, колкото двамата да дойдат и да надникнат в монитора.

— Много съм горда с теб, кукличке! — отбеляза тя и пак ме прегърна. Не можех да не забележа, че последните остатъци от парфюма ѝ вече бяха изчезнали, заменени от купонджийския „блясък“ на Джеф. — Не се срамувай! Това е страхотно!

— Нямах да го постигна без теб и Ерин! — промърморих аз и я прегърнах в отговор. — Знам, че не би трябвало да се притеснявам, но просто всичко вече е там!... През главата ми вече минават всички неща, които съм написала в дневника си, а след това и мисълта, че всички тези неща ще бъдат в уебсайта, пред очите на хората! — Имах предвид нещата за Тайлър и Алекс, но не го озвучих.

— Всички са наясно, че не трябва да приемат на сериозно тези неща — махна с ръка Джени и се насочи обратно към канапето, където Джеф я очакваше вече с отворени обятия и — о, изненада! — ерекция. — Хората ги смятат за пълна измислица!

— И ти ли смяташ така? — обърнах се към Алекс и загризах нокътя на кутрето си. Не бях гризала ноктите си, откакто Луиза ме накара да използвам някакво отвратително мазило, при това само месец преди сватбата ѝ.

— Да, разбира се. Тя е права — кимна той и леко погали гърба ми със свободната си ръка. — Освен това какво значение има, когато го четат непознати?

— Непознати, учителите ми, майка ми — изброих на глас, но ръката му по моя гръбнак ми припомни думите на Джени за китаристите и как умеели да свирят на няколко струни. Ще го караме полека! Да, ще го караме полека! — Не са само непознати, разбираш ли?

— Вероятно да, но смятам, че всеки, който те познава, ще разбере кое е истинско и кое — не — отговори той, като най-сетне се обърна изцяло към мен. — Искаш ли да ти го извадя на принтер?

— О, я стига! Прекалено мелодраматично! — махнах с ръка и направих героичен опит да се отскубна от екрана. — Впрочем защо не! В случай че утре сутрин решат да го свалят!

Алекс се засмя, натисна бутона за принтиране и постави лаптопа на ниската масичка пред нас.

— Смяташ ли, че ще успеят да стигнат до жилището на Джеф? — попита, като кимна по посока на влюбените птички. Които, междувременно, се целуваха като обезумели. От преплетените им крака беше невъзможно да се разбере кой облечен в дънки крак на кого принадлежеше.

— Нямам представа. — Ситуацията приличаше на пътна катастрофа, не можех да откъсна очи от тях, макар да знаех, че трябва.

— Къде живее той?

— Точно срещу мен — отговори Алекс, изправи се и намали осветлението. Не бях много сигурна дали това ще оправи нещата. — Надявам се все пак да успеят, защото тази кушетка не е от особено издръжливите.

И подаде ръка, която аз с радост приех. Положението беше такова, че или трябваше да излезем от стаята, или да се настаним срещу тях с купа пуканки, за да наблюдаваме живота порно. Така де, хората плащат луди пари, за да гледат нещо, на което ние можехме да се наслаждаваме безплатно! Независимо дали ни харесва или не.

— Гласувам да ги оставим на спокойствие — прошепна Алекс и ме дръпна нежно към една врата, която попадеше в сянка от лампите. — Не ми се гледат среднощни забранени филми.

Оказа се, че тъмната врата води към неговата спалня. Централно място заемаше голямото и, за моя изненада, оправено легло. Допълнителната мебелировка се състоеше от акустична китара, още едно стерео и отворен гардероб, натъпкан с избелели тениски и изтъркани кожени якета. Някак не на място в дъното се мъдреше един костюм. Предполагам, че всеки мъж трябва да има поне по един костюм. Върху ниския перваз на прозореца бяха подредени множество свещи, които, както не пропуснах да забележа, бяха съвсем нови — значи Алекс или употребява много свещи, или са били сложени заради мен. Не бях сигурна как да възприемам този знак — като романтичен или като отработен, спомен за наскоро приключилите му дни на необуздан секс. Той включи стереото, а аз още си стоях до вратата.

— Тук може и да не ги виждаме, но не ми се ще и да ги чуваме — обясни той. После взе кутия кибрит от високия тесен скрин до леглото и започна да пали свещите. А аз започнах да възприемам този знак като отработен, добре обигран жест при посрещане на жена в спалнята.

— Прав си — отвърнах, но очите ми продължаваха да кръжат към региона на леглото. От страната, която очевидно бе на Алекс, имаше висока купчина книги, на които им личеше, че са често отваряни — биографии, класически романи, по-нови, на окултна тематика. Наистина ли ги чете или това просто е поредната част от декора?

— Анджела, не те доведох тук, за да... — започна той, но не довърши и се обърна сконфузено към прозореца. Едва тогава си дадох сметка, че съм се хванала за вратата, като че ли животът ми зависи от това. — Можеш да влезеш. Не възнамерявам да те нападам!

Засмях се тихо, но по-скоро на себе си, и се приближих до леглото. Приседнах на ръба и промърморих:

— Извинявай, не че съм се съмнявала в теб. Знам, че вече трябваше да сме се прибрали вкъщи. — Загледах се в обувките си. Бяха целите изцапани с кал от дансинга в клуба. И сега единственото, за което можех да мисля, бе дали не съм изцапала превъзходния апартамент на Алекс. — Но сега поне Джени е в безопасност.

— Не искам да си ходиш вкъщи — каза Алекс и се приближи до леглото, — но ако ти държиш да ти извикам такси, ще го направя. От друга страна, ако искаш да останеш, можем да си поговорим малко, а аз обещавам, че ще си държа ръцете така, че да ги виждаш!

Той изглеждаше толкова сладък и толкова искрен и вдигна ръце с дланите към мен. Как е възможно човек, който само допреди малко бе дивял по сцената, гърчейки се около една китара и удряйки микрофона в тялото си толкова много пъти, че се опасявам да не се е насинил целия, да се превърне в този нежен и романтичен тип, който сега стоеше пред мен? И дали всичко това не е част от добре обмисления му план за съблазняване? Казах си, че има само един начин да разбере, и поех една от ръцете му в своите.

— Обаче ти ще трябва да поемеш повечето от говоренето — промърморих, измъкнах се назад в леглото, излегнах се и се подпрях на лакът. — Аз съм напълно разбита!

— Няма проблеми — усмихна се той, стисна лекичко ръката ми, а после се претърколи в неговата страна. — Мога да продължавам цяла нощ!

Избухнах в смях, щипнах го по рамото и извиках:

— Ти чуваш ли се какво приказваш?!

— Е, знаеш какво имам предвид! — засмя се и той и започна да разтрива рамото си с обидено изражение. — Знаеш ли, че щипеш доста силно за момиче!

— Човек е принуден да усвои някои умения, с които да се защитава, особено когато му се налага да попада в спалните на

сладникави романтици и да слуша великите им остроумия! — срязах го аз, вече поуспокоена. — Това не беше особено умно май.

— Карай! — махна с ръка Алекс, а после сбърчи нос и промърмори: — Честно да ти призная, мисля, че воня. Имаш ли нещо против да си взема набързо един душ?

— Разбира се, че не — поклатих глава аз. — Но не очаквай да бъда будна, когато се върнеш.

— Няма да те будя — обеща той, претърколи се до мен и ме целуна нежно. — Освен ако ти не искаш, разбира се!

Преди да успея да измисля какво точно искам, той вече бе станал от леглото и изчезнал към вратата.

— Не гледам, приятели! — чух го да подвиква в мрака. — Спокойно продължавайте да обезчестявате моята кушетка!

Усмихнах се и паднах назад на възглавницата. Сега единственото, което ми оставаше да направя, е да измисля какво ще правя, когато Алекс се върне от банята чист, топъл и влажен, и... Затворих за миг очи и пламъците на свещите заиграха под клепачите ми.

— Някой трябва да изгаси тези свещи... — смотолевих на празната стая.

Когато отново отворих очи, някой ги беше изгасил. Почувствах върху себе си нечие тяло, което дишаше бавно и галеше косата ми.

— Алекс? — промърморих, но точно в този момент меките му горещи устни се впиха в голия ми врат, а влажната ръка се плъзна по гръбнака ми. Отворих широко очи, но в стаята се оказа тъмно като в рог — единствените светлини идваха отвън, от свят, отвъд прозорците.

— Извинявай — прошепна той. — Знам, че казах, че няма да те будя, но...

— Няма нищо — прошепнах сънливо и леко се поместих, за да поема тежестта на цялото му тяло. Той вдигна ръцете ми нагоре, преплете пръсти в моите и започна лениво да ме целува. Влажната му коса галеше лицето ми. Бавно, но сигурно започнах да се събуждам и също толкова бавно, но сигурно, целувките ми ставаха по-страстни и по-нетърпеливи. Измъкнах нагоре краката си и без да искам смъкнах хавлията около кръста му. Тогава почувствах меката му кожа в тялото си, все още топла от душа. В тъмното, без помощта на визуални сигнали, всичко ми изглеждаше напълно илюзорно. Усещах само

мускулите на гърба му как се движат под ръцете ми. И точно когато краката ни започнаха да се преплитат един около друг, а ръцете ми се изгубиха в гъстата му черна коса, вратата на стаята внезапно се отвори и ни заля със светлина.

— Мамка му! Извинявайте! — извика Джеф и учтиво извърна глава. — Алекс, човече, Джени повърна на твоя килим! Имаш ли някакви почистващи препарати?

Покрих лице с ръце, несигурна да плача или да се смея. Макар и да не го знаеше, Джени все пак бе изпълнила ролята си на придружителка точно навреме.

— Тя добре ли е? — беше първият въпрос на Алекс, когато се изправи и нави хавлията около кръста си. — В банята ли е сега?

Хареса ми, че попита как е тя, преди дори да си беше обул боксерките. Кое то, за мое нещастие, беше следващото му действие.

— Май и тази вечер няма да стане — прошепна той и ми се усмихна накриво от прага. Аз поклатих глава и му върнах усмивката. По дяволите, Джени, защо трябваше да ме принуждаваш да изпълнявам обещанието си?! Минах на пръсти покрай голямата, миризлива купчина в дневната и установих, че Джени вече бе потърсила убежище в банята. Заварих я с лице към тоалетната, клекнала върху потната тениска на Алекс.

— О, Джени! — въздъхнах и приклегнах до нея. После хванах косата ѝ и я дръпнах назад с един твърде неромантичен жест. — Ще се справиш ли?

Членоразделната реч все още ѝ се губеше, но все пак успя да кимне, преди отново да се наведе в тоалетната чиния и да започне да повръща. След като се бе успокоила до ниво на един фалшив повик на всеки три минути, аз станах, за да ѝ донеса вода и да намеря долната част на тоалета ѝ. Очевидно нещата с Джеф са били в твърде напреднала фаза, преди бирите в стомаха ѝ да решат да потърсят свободата, а при близостта, която имах точно сега с нея, ми се щеше да беше поне с гащи. Или с пликчета. Все тая.

А в дневната Алекс и Джеф — и двамата полуголи — търкаха усърдно огромното воднисто петно, оставено от Джени. Помагаха си с почистващи спрейове и импровизирани парцали. Знаех, че гръмогласният ми смях не би се възприел добре, затова се задоволих с тиха усмивка.

— Вие двамата добре ли сте? — подвикнах, грабвайки някаква относително чиста чаша от кухненския барплот.

— Ъхъ — изгрухтя Алекс откъм пода. Но не изглеждаше никак добре. Джеф пък изглеждаше така, сякаш допреди десетина минути си е бил съвсем добре, но тогава нещата внезапно са се объркали. Тениската му беше изцапана, а дънките му, подобно на тези на Джени, бяха хванали крачета нанякъде. Преминах с балетна стъпка покрай тях и за мой късмет открих поне долната част от тоалета на Джени. Огледах дънките и се зарадвах — добре, че са били събути преди великия момент! Грабнах ги и ги отнесох в банята. Заварих Джени да се опитва да се подпре на слушалката на душа, за да си измие лицето, но нещо не ѝ се отдаваше.

— Джени! — подвикнах ѝ аз и ѝ подадох водата. — По-добре ли се чувстваш вече?

— Толкова ме е срам! — простена тя, подаде ми обратно чашата и задържа ръце под студената струя вода, след което ги лепна върху лицето си. — Издрайфах се върху Джеф!

— Май не само това си направила отгоре му, а? — изгледах я аз, откъснах тоалетна хартия и изтрих едно петънце повръщано от рамото ѝ. — Какво става с вас?

Тя ми се усмихна безпомощно и промърмори:

— Смятаме да си дадем втори шанс. Той каза, че много съм му липсвала. — Разтри очи и размазаната очна линия усили още повече сексапилния ефект на пандата. — Каза, че никога не е имало друга след мен.

— Боже! — смотолевих, подадох ѝ обратно чашата и я накарах да пийне още малко вода. — Това е прекрасно! Радвам се за вас! Много!

— Представи си само! Ако не бяхме дошли в Бруклин, никога повече нямаше да го срещна! — въздъхна приятелката ми с гръб (най-сетне) към огледалото в банята. — А ако ти беше дошла сама и го беше видяла, просто нямаше да знаеш, че това е моят Джеф! Странни неща стават по земята! Мисля, че това е пръст на съдбата!

— Може би — усмихнах се слабовато, приседнах върху капака на тоалетната чиния и пак пузнах водата — просто за всеки случай. — И като стана въпрос за странни неща, мисля, че има нещо, което упорито не ми позволява да се сближа докрай с Алекс!

— Да бе! Мамка му! Извинявай, захарче! — увеси нос Джени.

— Няма проблеми — кимнах, но по-скоро на себе си. — Вероятно така трябва да стане. И без това си казахме, че ще го даваме полека. Освен това утре следобед имам среща с Тайлър и не мисля, че щях да издържа, ако с Алекс беше станало това, което исках да стане.

— Виждаш ли, тази работа въобще не звучи като забавление! А аз си мислех, че целта ти е просто да му отпуснеш края, да се позабавляваш! — простена приятелката ми. — Защо мъжете винаги трябва да правят нещата толкова сложни?!

— Хей, вие двете да не би да провеждате вътре някакво тайно съвещание? — подвижна от другата страна на вратата Алекс. — Защото искам да пишкам!

Помогнах на Джени да си стъпи на крака и двете се появихме, примигвайки под ярката светлина в дневната.

— Съжалявам — промърморих тихо, докато Алекс се намъкваше бързо в банята.

— Тази светлина е много гадна! — изфъфли Джени, заслонила очи с ръка. Погледнах първо нея, после Джеф и накрая Алекс. Почувствах се странно като единствения напълно облечен човек в стаята.

— Трябва да тръгваме! — отсякох, оглеждайки стаята за чантата си и предавайки Джени под опеката на Джеф, който с радост пое щафетата. Това сигурно е любов, щом е в състояние да ѝ се усмихва след всичко, на което го подложи. — Можем ли да си хванем такси оттук?

— По това време не е никак лесно! — провикна се Алекс от банята, на средата на пишкането си. — Освен това е доста студеничко. Ако искате, можете да останете да спите тук!

Погледнах към Джени, която храбро полагаше усилия да се задържи права до дивана, а Джеф я потупваше успокоително по рамото. Провикнах се, че съм съгласна. Господ ми е свидетел, че не умирах от нетърпение да се завра в едно такси с вонящата на повръщано Джени, а освен това вече минаваше два часът. Аз бях тотално разбита. Алекс се появи отново и ни връчи две тениски.

— Вие двете легнете на спалнята, а аз ще спя на кушетката — разпореди се той, целуна ме по бузата и направи знак на Джеф, че е време да напусне полесражението.

— Ама, разбира се — смотолеви сконфузено той и подаде Джени на мен. — Много съжалявам за килима, човече! Ще ти купя почистващ препарат или... ще видя какво ще направя. Чао! — на прага се обърна към Джени, изгледа я любовно и допълни: — Утре нали мога да ти се обадя?

Преди Джени да отговори каквото и да било, Алекс му затръшна вратата под носа.

— В такъв случай право в леглото! — отсякох аз. Джени бе преминала от пиянското замайване директно в състояние на тотална безчувственост. Поведох я към спалнята и съблякох черното ѝ потниче, заменяйки го с тениската на Алекс. Тя пропълзя в леглото и в мига, в който положи глава на възглавницата, заспа.

— Съжалявам — повторих пред Алекс. — Не така си бях представяла тази нощ!

— Е, нищо. Друг път — отбеляза великодушно той и измъкна една резервна възглавница от вътрешната част на кушетката. — Нали знаеш какво казва поговорката за плановете без кръчмаря?

Да, в случая бяхме свидетели на намесата именно на ръката на кръчмаря.

Който провали моето чукане.

— Ще се справиш ли там с нея? — подвижна той.

— Не знам. Но ако се опита да ми налети, ще викам!

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Джени се събуди с петлите, все още полупияна и умираща за нещо сладко. Опитах се да я убедя, че най-доброто нещо в подобни случаи е сандвич с бекон, обаче идеята нещо не ѝ се понрави. Дотолкова, че само при мисълта за подобна закуска ѝ се погади. Аз се измъкнах от леглото и се опитах да не забелязвам отражението си в огледалото, но съвсем случайно погледът ми попадна точно там и след това не можах да откъсна очи от гледката. Не беше никак приятна. След лудешката нощ косата ми бе като окъпана в мас и бухнала в двете посоки, напомняща за типичната прическа на клоун. Разтопеният ми грим бе сколасал да се намърда във всяка нещастна гънка на кожата ми — едва прохождаща или току-що придобита от възглавницата. Изглеждах най-малко с десет години по-стара, а за капак дъхът ми вонеше на умрели лисици. Крайно нежелателен вид за първата ми нощ с Алекс, през която всъщност нищо не стана.

— Поне не изглеждаш като мен — отбеляза тъжно Джени, заемайки позиция до мен пред огледалото. После внезапно направи опит да повърне, но за щастие позивната беше фалшива.

— Напълно вярно — кимнах и почти я отнесох до банята. — Напълно вярно!

— Много благодаря! — изгледа ме на кръв тя (което не беше особено трудно предвид кръвясалите ѝ очи). После приседна нещастно до любимото си място до тоалетната чиния, опитвайки се да вдигне назад косата си. Не че имаше смисъл.

* * *

Въпреки настояванията на Джени, че нямало смисъл, аз прецених, че не мога да се измъкна от апартамента на Алекс, без да му се обадя. Затова пристъпих на пръсти по все още влажния от нощните изпълнения килим и се изправих до кушетката. Той изглеждаше точно

така, както го бях оставила, с изключение на едно твърде забележимо допълнение в боксерките му.

— Готино! — подвикна тихичко Джени и едва успя да сдържи кикота си. Аз ѝ отговорих със среден пръст. Освен това бях на мнение, че тук няма нищо смешно.

— Алекс! — изрекох тихо, придържайки се на достатъчно разстояние от него, за да не усети гадния ми дъх. Бях отскочила до банята и бях пробвала номера с паста за зъби на пръста, но ефектът не беше особено голям.

— Ъ? — Той отвори едно око, тотално объркан. — Анджела?

— Вече ще тръгваме — прошепнах и сложих леко ръка на рамото му, като се стараех да държа очите си далече от областта под кръста. — Ние с Джени. Ще тръгваме.

— Окей — изфъфли той и се обърна по корем.

— Това определено ще боли! — подвикна Джени от другия край на стаята.

Още един среден пръст за нея и ние се изнизавме от апартамента.

* * *

При наличието на само два часа до срещата си с Тайлър в парка ми предстоеше доста работа по контрол над щетите. Хвърлих Джени в леглото, след като я натъпках с две таблетки „Адвил“, голяма бутилка вода и половината от сладкишите в близката сладкарница, а след това заех позиция в банята. За първи път, откакто се нанесох в тази квартира, аз започнах да пълня ваната и се подготвих за разкисване. Налагаше се да измия всички мисли за Алекс от главата си и всички остатъци от драйфането на Джени — от косата си. Ако разполагах с повече време, сигурно щях да се обадя на Тайлър, за да отменя срещата. Така си казах, докато влизах във ваната. После се отпуснах блажено назад. Никога не съм смятала, че съм от жените, които не могат да живеят без драми, но като се има предвид с колко досада бе пълен животът ми досега, може би малко драма няма да ми се отрази зле. И освен това тя ми даваше възможността за сътворяването на по-интересна колонка за блога, отколкото старият ми начин на живот. А

той се състоеше в следния режим: ставане, написване на книжка от трийсет и две страници за една говореща пчела, изяждане на точно определен брой оризови кексчета с ниска калоричност, чакане на годеника ми да се прибере вкъщи от чукане на тениспартньорката си, връщане в леглото със закопчана догоре бабешка пижама.

Най-накрая се насилих да се измъкна от ваната и буквално се изкъпах в лосион за тяло, защото имах чувството, че още усещам миризмата на драйфано по тялото си. Надявах се, че приятната разходка сред природата ще оправи нещата. После си облякох къси панталонки и хубава ризка и си сложих красивата огърлица от „Тифани“, която още не бях носила никъде. И оттам нататък започнах да копнея за чистия въздух и да се моля, че докато разговарям с Тайлър, няма да спомена случайно името на Алекс.

* * *

Както бе предсказал Тайлър, Сентръл парк бе пълен с народ, но освен това беше невероятно място.

— Как е възможно точно в средата на града да има подобно място! — дивях се аз.

С всяка наша следваща стъпка навътре в зеленината градът се отдалечаваше все повече и повече. Постепенно се озовахме в един приказен природен оазис, пълен с фенове на джогинга, семейства, двойки, приятелски групи. Всякакви хора от всякакви прослойки, потърсили убежище в парка.

— Урок по история ли искаш или просто това беше реторичен въпрос? — изгледа ме Тайлър. Той носеше огромна кошница, за която вътрешно се молах, да съдържа повечко храна. Посветих толкова много време на приготвянето си, на полагането на коректор и тел за скриване на сенките под очите и на систематични проверки дали Джени все още диша, че не успях да хапна нищо. — Да, действително е страхотно! Не случайно го наричат „белите дробове на града“!

— Да, вече разбирам защо — кимнах, докато следвах пътеката, която ни отведе до едно слънчево и относително спокойно място край красиво езеро. — Но просто не мога да повярвам, че всичко това е дело на човешката ръка!

— В Лондон нямате ли такива паркове? — изненада се той и се приведе да разстели одеялото на тревата.

— За паркове, имаме си много, но този е буквално впечатляващ. Лондон е много пъстър, нахвърлян напосоки град, което го прави уникален, разбира се. Но самата мисъл, че някой някога просто е седнал и си е казал: „В средата на този идеално планиран и отлично организиран град трябва да има грамаден парк!“, е още по-уникална! Мястото е още по-невероятно и поради факта, че строителството на негова територия е абсолютно забранено, което ще рече, че никой не може да си отчуждава парцели и да си строи тук каквото му хрумне! За разлика от Лондон, за съжаление.

— Извинявай, но изгубих мисълта ти някъде към „пъстър, нахвърлян напосоки“ — усмихна се Тайлър и измъкна от кошницата бутилка червено вино.

— Ха-ха-ха! — опитах се да му простя аз, приех с прискърбие чашата и му позволих да ми налее. Моля те, Господи, нека в тази кошница да има и храна! — Караш ме да се чувствам като типична англичанка!

— Че това лошо ли е? — Той наля и на себе си и натисна корковата тапа в гърлото на бутилката. — Обичам, когато говориш така!

— Не, разбира се, че не е. — Но защо още не се появява храна? — Но това само ми напомня, че не мога да остана тук завинаги. Което е гадно.

— Няма да те приемат обратно в Англия, ако започнеш да употребяваш думи като „гадно“! — порица ме през смях той.

— Извинявай! — усмихнах се и вдигнах ръка, за да закрия очите си от слънцето. — Би било непростим срам на онези неприятни строители да им бъде позволено да строят върху такава великолепна зеленина!

— Точно така! На това му се вика английско изразяване! — ухили се Тайлър и леко целуна връхчето на носа ми.

Излегнах се на одеялото и зарях поглед към безоблачното небе над нас. Това сигурно бе единственото място в целия Манхатън, където, вдигайки очи, човек не можеше да види небостъргачи. Изглеждаше някак си нереално, все едно си в съвсем друг свят.

— И освен това човек никога не знае какво ще се случи в бъдеще. — Усетих, че Тайлър приляга до мен. Чувството беше много успокояващо. — Кой може да каже къде ще бъдеш след шест месеца!

— Странно, но ти не си първият, който ми казва това — усмихнах се, спомняйки си думите на Алекс, когато се намирахме на стотици метри над земята. Тайлър се приведе и нежно ме целуна, връщайки ме автоматично на земята.

— Е, вероятно все някой ден ще трябва да се върнеш в Англия — отбеляза той и извади от кошницата пакетче чипс. Това ли е неговата идея за храна? — „Чийтос“?

— Благодаря. — Честно да си призная, бях толкова гладна, че бих хапнала каквото и да е, но от него очаквах нещо по-квалитетно. Нали беше голям тузар, все пак. Претърколих се по корем, погледнах го в очите и попитах: — Тайлър, случвало ли ти се е някога да ти разбият сърцето?

— Нищо на този свят не може да се сравни с чувството, което те изпълва, когато се скриеш в парка с пакетче чипс в ръка! — отговори той. — Смяташ ли, че е лошо?

— Не, разбира се. Но не отговори на въпроса ми! — усмихнах се аз и метнах към него няколко парченца чипс. — Е, случвало ли ти се е?

— Случвало ми се е момичета да скъсват с мен — отговори той замислено, отпивайки от виното си. — Но ако трябва да бъда честен, не мисля, че ми се е случвало да ми разбиват сърцето.

— Сериозно?! — Пийнах от виното си, но то като че ли не вървеше много добре с чипса. Този факт сякаш отне известна част от блясъка на Тайлър, но същевременно доказа, че и той е човек като всички хора. — Е, някои хора имат голям късмет.

— Може би. — Тайлър се присегна отново към кошницата и измъкна оттам красиво опакована златиста кутия, която ми подаде. — А може би е точно обратното — не съм имал късмет. Трудно е да ти разбият сърцето, когато сърцето ти изобщо не е било във връзката!

Аз поех кутията и развързах панделката. Слава богу! Шоколад! Луксозни, ръчно направени трюфели. При това в голямо количество. Блясък — възврънат. Свръхчовешки статус — възстановен.

— Никога ли не си бил влюбен? — попитах небрежно, поех с благодарност един бонбон и го сложих в устата си. — Направо не мога да повярвам, че не си обичал досега!

— Ами, не знам. Може би — отговори той, хвана ръката ми и целуна връхчетата на пръстите ми. — Но не мога да твърдя, че съм страдал след приключването на някоя от връзките си. Нито пък, че съм напуснал страната.

— Напълно логично. Щом не си сигурен дали си бил влюбен, естествено че няма да предприемеш подобен ход — отбелязах и със задоволство приех бонбона, който той ми поднесе, като гризнах леко пръстите му. — Но пък не мога да повярвам, че не е имало жени, които да са били влюбени в теб!

— Може и да са били влюбени в мен — сви рамене той. — Просто не съм срещал такава, към която аз да изпитам нещо силно.

— Значи разбивачът на сърца си ти! — засмях се аз. Не че ми изглеждаше вероятно, защото той беше толкова мил. — Горките момичета!

— А може би просто чакам подходящото момиче!

— И кое ли ще да е то? — изгледах го закачливо и се върнах към виното си. С шоколадовите бонбони вървеше къде-къде по-добре, отколкото с чипса. Дотолкова, че вече почти забравих колко бях гладна допреди малко. Пак се претърколих и този път се облегнах на широките рамене на Тайлър.

— Все още не знам — отвърна той и започна да гали косата ми. — Но смятам, че ще бъде умна и интересна, така че да можем да разговаряме на всякакви теми. Надявам се, че няма да ти се сторя повърхностен, но мисля, че трябва да бъде и хубава. И непрекъснато да ме кара да се усмихвам.

Аз наклоних глава назад и му се усмигнах.

— Звучи като приятно момиче — отбелязах.

И едва тогава осъзнах, че съм пресушила чашата си. Тайлър ми доля вино и продължи:

— И да ми се иска да я целуна всеки път, когато я видя. — Приведе се, целуна ме и добави: — Ето така!

— Мисля, че критериите ти са похвални — изкисках се аз и се върнах обратно на одеялото, за да избегна следващи целувки.

След лудата нощ, която изкарах — на дансинга в нощния клуб, проблемите с Джени, фактът, че с Алекс бяхме толкова близо и едновременно толкова далеч, — сега усещах около себе си невероятен покой. Прекрасно време, ухание на свежа трева и грижовен, приятен

мъж, който ме храни с шоколад и топли целувки. Обичах начина, по който той ме караше да се чувствам — като нещо крехко, което трябва да се защитава и пази. Дотолкова, че самата аз започвах да вярвам, че съм такава. Лежахме един до друг, разказвахме си как е минала седмицата ни, пиехме вино, аз похапвах шоколадови бонбони, а Тайлър предъвкваше своя любим чипс. Докато накрая виното свърши.

— Знаех си, че трябваше да взема две бутилки — въздъхна той, изливайки последните капки в чашата ми. — Сякаш вече не знам каква дърта пияница си!

— Аз почти не пия! — издигнах глас в протест, макар че не си вярвах особено. — Честна дума! Можех да не сложа капка в уста месеци наред, без да ми направи впечатление. И със сигурност никога не би ми хрумвало да пия преди три следобед. Сигурно затова сега се чувствам леко замаяна.

И това бе напълно вярно. Главата ми беше олекнала, а душата — пълна с мекия пух, в който Тайлър очевидно държеше да ме загърне.

— Значи сега просто наваксваш изгубеното време! — ухили се той и започна да връща в кошницата празната бутилка, чашите и празните пакетчета. Никакъв боклук в природата — браво на него!

— О, не! Просто съм уморена — измърках и се прозях за ефект. — Снощи малко поокъсняхме.

— Тежка вечер, а? — изглежда ме въпросително Тайлър.

— Ами, да. Групата на Алекс пъ на живо в един нощен клуб в Бруклин — изрекох, без да мисля.

— Алекс ли? — Тонът не беше обвинителен, но въпросът със сигурност бе настоятелен.

— О, това е един приятел на приятеля на Джени — побързах да замажа положението. Е, не беше далече от истината. — А после мина много време, докато се приберем къщи.

— Не мога да я разбера тази мания по Бруклин — отбеляза Тайлър, като поклати глава. Очевидно изобщо не му беше направило впечатление името на Алекс. Слава богу! — Вярно, Парк Слоуп е приятно местенце, „Питър Лугер“^[1] е страхотно, но какво му е толкова хубавото да пропътуваш целия този път до Уилямсбърг само за една бира?! Не, благодаря!

— Там е много приятно — изрекох, чувствайки, че най-малкото, което можех да направя, е да защита квартал. Ала това червено вино

като че ли започна да отслабва мисловните ми умения. — И хората също са готини.

— Именно! — сбърчи чело Тайлър. — Някой трябва да напомни на тези прошляци, че годините им в колежа са отдавна в миналото! И е крайно време да съблекат тениските с ироничните текстове и да престанат да се дрогират! Ами тесните дънки? Тези хора дават ли си сметка, че никога няма да имат деца?!

Това ме накара да си представя Алекс в тесните му дънки и изтърканите тениски и не можах да се сдържа да не се усмихна. Или може би беше от червеното вино — кой да ти каже. Както и да го погледнех обаче, бях си пияна.

— Ти да не би да си от тези хора? Не си спомням да съм забелязал някакъв пиърсинг по теб! — обади се Тайлър.

— О, не! Аз си падам повече по татуировките! — засмях се аз, а той веднага се опита да дръпне нагоре тениската ми. — Престани! Всички ще ни видят!

— Налага се веднага да открия тези татуировки! — отсече той, с една ръка вдигна моите над главата ми и започна да претърсва с другата. — Не мога да повярвам, че онази нощ не съм ги забелязал!

— Ама аз нямам никакви татуировки! — изкисках се аз, останала без дъх — отчасти от смях, отчасти от начина, по който той ме беше приковал към земята. В корема ми започна да се надига едно твърде познато чувство и да пълзи нагоре по тялото ми.

— О, не съм сигурен! — промърмори той и ме прикова и с поглед. — Сигурно онази нощ не съм ги видял, защото беше тъмно!

— Сигурно — прошепнах аз и мислено си пожелах той да ме грабне в обятията си и да ме отведе у дома си. Защото разполагаше с не повече от десет секунди, преди да съм се превърнала в център на внимание. А след това — и в задача на полицията.

— Какво ще кажеш вече да тръгваме? — прошепна той с блеснали очи.

Аз кимнах и му позволих да ме издърпа на крака. Докато вървахме към изхода на парка, усещах как ръката му буквално изгаря тила ми. Не ми се искаше да го влача след себе си, но не можех да се отърва от усещането, че той се движи прекалено бавно, нарочно принуждавайки ме да чакам. Обаче аз не можех да чакам! Стиснах

лекичко ръката му, но той само стисна в отговор моята и ми се усмихна обещаващо.

— Да не би да бързаш за някъде? — подвижна ми той, едва удържайки ме, докато аз се понесох напред в нещо средно между тръс и галоп.

Не разполагах с отговор, който да не ме обрисова като същинска мръсница, затова избрах истината:

— А ти не бързаш ли?

— Като че ли имаш право! — кимна той, вдигна брадичката ми и ме целуна страстно по устата.

Усетих, че краката ми се разтреперват. И изведнъж наоколо не остана никой друг освен Тайлър и мен и — за наш късмет — апартаментът му, който беше на по-малко от десет минути път оттук.

* * *

Второто ми гостуване у Тайлър беше точно толкова образователно, колкото и първото. Докато лежах на огромното му легло, а той дремеше задоволено до мен, изведнъж си дадох сметка, че връзката ни с Марк всъщност е била мъртва от много, много отдавна. Не си спомнях кога за последен път бяхме правили секс през деня, но това наистина се оказа като карането на колело. Не че умеех да карам колело. Осъзнах също така колко гъвкаво може да бъде едно тяло и колко изобретателен умът, когато действително искаш нещо да стане добре. Измъкнах се тихичко от спалнята, открих дрехите си и се запътих към банята. След задължителния ремонт на грима и успокояването на протритата си от брадата му кожа на брадичката и бузите си със студена, влажна кърпа се заех с обичайната „проверка на шкафчето в банята“.

Първото нещо, което ми направи впечатление, беше, че за мъж той разполага с много неща. С Марк ми беше отнело месеци наред намеци и уж случайно подхвърлени рекламни брошури, за да го накарам да започне да използва афтършейв-балсам „Нивеа“, но сега виждах, че Тайлър разполага с повече козметични продукти и от мен. Шампоан, балсам, маска за коса, гел, мус, восък, крем за бръчките около очите, скраб, течен сапун за лице, овлажнител със

слънцезащитен фактор, нощен крем с ретинол. Не бях сигурна дали трябва да се чувствам засрамена или впечатлена, но след като си спомних колко страхотно изглежда той винаги, избрах да се впечатля. После продължих да оглеждам останалите налични запаси в шкафчето му. Освен кремове, телове, лосионите и отварите той разполагаше с няколко шишенца болкоуспокояващи — част от тях без рецепта, друга част — с рецепта. Казах си, че всеки човек се нуждае от болкоуспокояващи — лично аз все още разполагах с тонове „Кодамол“ от времето, когато ми извадиха един мъдрец. А най-отзад в шкафчето зърнах черна тоалетна чантичка за пътуване. Надникнах бързо през вратата на банята, за да се уверя, че той още спи, грабнах я и я отворих. Реших, че ако намеря вътре от онези дребни тоалетни принадлежности, дето ги свиват от хотелите, веднага се местя при него. Оказа се обаче, че в чантичката няма нищо мъжко. Беше комплект принадлежности за жена. Дезодорант, нова четка за зъби, тоалетно мляко за изтриване на грим и — божичко! — даже тампони!

Върнах чантичката на мястото и приседнах на ръба на ваната. Така. Значи той действително е излизал с много жени. Окей. На този фронт нямах никакво право да се оплаквам — нали и аз излизах и с друг мъж и се стараех да си трая по този въпрос, затова не би имало нищо чудно и той да излиза и с други жени. Но нещо в цялата тази работа не ми даваше мира. Представата да излизаш едновременно с двама души, че и да спиш с тях, ми изглеждаше кошунствена. Сигурно, ако бях спала и с Алекс, нещата щяха да изглеждат по различен начин.

Пуснах студената вода и пъхнах ръцете си под нея, за да се успокоя. В тази теория имаше само един, адски дребничък, проблем — аз не бях спала с Алекс и ако трябва да бъда честна, години наред не бях правила никакъв секс. Но с Тайлър всичко беше... Господи, просто нямах с какво да го сравня! Дори и когато с Марк беше хубаво, той никога, ама нито веднъж през цялата ни връзка не ме е карал да се треса от глава до пети — неспособна да си поема дъх, но и неспособна да спра. А в мига, в който се озовавах в обятията на Тайлър, светът около мен преставаше да има значение. Беше пристрастяващо, ала някъде дълбоко в мен някак си не ми изглеждаше реално, не ми изглеждаше вечно. Опитах се да си представя какво би ми казала Джени по този въпрос — сигурно, че саботирам собственото си

щастие и че се опитвам да намеря причина, поради която да не се наслажда на удоволствието, с което ме дарява тази връзка.

— Анджела? — Тайлър почука леко на вратата на банята. — Добре ли си?

— О, да! — Огледах се в опит да измисля с какво да замажа положението, но не открих нищо. — Мисля, че слънцето ме е хванало, та реших да се поохладя.

— Там вътре трябва да има някакъв лосион — изрече той и надникна в банята. — Искаш ли да го извадя?

— О, с удоволствие! — кимнах. Той беше толкова съобразителен! Какво от това, че излиза и с други момичета?! Важното е, че когато е с мен, е единствено и само с мен!

— Дай да видя! — Той извади от шкафчето си огромно шише успокояващ лосион и изстиска малко в ръката си. — Къде е това изгаряне? Не ми изглеждаш червена.

— Ами... на гърба ми — измънках и смъкнах ръкава на тениската си надолу. Не беше зачервено, разбира се, защото изобщо не бях изгоряла, но това беше най-добрата лъжа, която успях да измисля на момента. — Засега просто ме дразни. Но сигурно още не се е зачервило.

— Не е желателно лосионът да отива и по дрехите ти! — изрече той, вдигна покритите си с крем ръце и кимна по посока на тениската ми. — По-добре я свали!

— Е, щом трябва — усмихнах се хилаво, като се опитвах да не мисля за онова, което бях открила в шкафчето му. А немисленето става особено лесно, когато той плъзна хладната си ръка по горещата ми кожа и започна да масажира „изгореното“ ми място.

— Така по-добре ли е вече? — попита, докато разнасяше леко лосиона по ръката и гърба ми.

— Да, по-добре — промърморих, усещайки как ръцете му се спускат нежно към ръба на гащите ми. А после палците му влязоха под ластика и той ги смъкна.

— Мислех си — прошепна той в ухото ми, прилепил голите си гърди до голия ми гръб. — Щом гърбът ти е изгорял, по-добре да си отгоре.

Да, невероятно съобразителен мъж!

* * *

Следобедът се преля във вечерта, а вечерта се превърна в нощ и ние бяхме все така отдадени един на друг. След като приключихме с опорочаването на пода в банята, се насочихме обратно към спалнята за малко дрямка и невинно опипване, а накрая посетихме и кухнята за първото кръщение на гранитната повърхност на барплота. Късната вечер ме завари свита на кълбо на дивана, облечена с маркова тениска на „Янките“ и нагъваща лакомо китайска храна. Той ме наблюдаваше как се храня, изтъквайки, че съм го правела много готино. Ако всичко, което правя, му се вижда толкова готино, то тогава няма да имам никакви проблеми да му се харесам.

— Ти откога живееш тук? — попитах по едно време, оглеждайки безупречно подредения апартамент. Всичко наоколо беше от неръждаема стомана и стъкло, блестящо и новичко.

— Ами... някъде от две години — замислено отговори той, а после се насочи към кухнята и започна да рови в някакво чекмедже. — Защо? Не ти харесва ли?

— Напротив! Възхитена съм! — отвърнах и мислено си пожелах да не търси отварачка за вино. — Сам ли го подрежда?

— Изглеждам ли ти като човек, който има време за такива неща? — поклати глава той и се появи с отварачка за вино. — Беше си вече подреден, когато го наех.

— О! — смръщих се аз, подпирайки брадичка на дръжката на дивана. Апартаментът беше разкошен, абсолютен лукс, но сега ми се стори напълно безличен. Запитах се дали и другите апартаменти в тази кооперация нямат същите картини по стените.

— Какво ще кажеш да преспиш тук? — предложи Тайлър, появявайки се с бутилка вино. — Утре и без това няма да се налага да ставам за работа.

— Ами... късничко е... — проточих замислено, отказвайки виното. За днес ми беше достатъчно. Всъщност за цяла седмица. — Само че не си нося нищо!

Думите се изплъзнаха от устата ми, преди да успея да ги спра. А после го зачаках да ми предложи тайните си запаси от дамски тоалетни принадлежности.

— Не ми се смей, но всъщност разполагам с разни женски неща — изрече притеснено той, настани се до мен на дивана и пое контрола над дистанционното управление. Нямах нищо против, защото и без това нищо не му разбирах. — Нямам представа какви точно — донесе ги майка ми последния път, когато ми идва на гости.

— Майка ти ли? — усмихнах се аз на изчервяването му. — Това е много хубаво!

— Ами... тя живее във Флорида — обясни той и кимна по посока на някаква семейна снимка, скрита високо на един от рафтовете. Аха, цялата фамилия! — Но откакто баща ми почина, тя започна доста често да ми идва на гости.

— Браво на нея! — промърморих и се наместих до него. — Мисля, че е страхотно да бъдеш близък с родителите си.

— Ти близка ли си с твоите? — попита той, докато се разхождаше по каналите.

— Ако трябва да бъда честна, не особено, но нали знаеш... все пак са мои родители и аз ги обичам. Дори и майка ми.

— Да, чувал съм, че тази работа между момичетата и техните майки е много особена — измърка той и потри брадичка в косата ми. — Сигурно си била много непослушно дете!

— Нищо подобно! Точно обратното! — отговорих и се засмях при мисълта какво ли щеше да бъде, ако бях непослушна. — Винаги се прибирах до девет вечерта, никакви гаджета до шестнайсетгодишна, отлични оценки в училище. Мисля, че по едно време майка ми започна да се притеснява, че накрая ще завърша като библиотекарка стара мома или нещо подобно.

— Искаш ли да ѝ звънна и да ѝ кажа, че няма никакви основания да се тревожи по този въпрос? — подкачи ме той и се облегна доволно, избирайки някакъв спортен канал. Ако това беше Марк с неговия футбол, сигурно щях да надигна глас за протест, но, от друга страна, ако и Марк бе посветил следобеда си на даряването ми с многобройни оргазми, сигурно и аз щях да проявя известно състрадание относно участието на „Нотингам форест“.

— Не мисля, че подробностите ще ѝ се отразят добре — отговорих аз, целунах го и скочих от мястото си. — Но като стана въпрос за обаждания, ще трябва да се обадя на Джени, за да ѝ кажа, че тази нощ няма да се прибера у дома.

Върнах се обратно в спалнята, за да открия чантата си, и я намерих на безопасно място в края на леглото, точно под панталонките ми.

— Здравсти, Джени! — започнах в мига, в който телефонният секретар се включи. — Аз съм. Обаждам се, за да ти кажа, че тази нощ няма да се прибера и... — Хей, здравей! — Джени, останала без дъх. — Тук съм!

— О, здрасти! — продължих. — Знам, че ще се гордееш с мен! Ще остана да преспя у Тайлър! Виждаш ли?! И аз мога да въртя няколко мъже едновременно!

— Аха. Е, браво на теб.

— Да не би да искаш да се прибера у дома? — запитах предпазливо, надявайки се тя да не се чувства самотна. Все още бях новак в съжителството със съквартирантка.

— О, не, не! — побърза да ме опровергае тя, но вече по-тихо. — Джеф е при мен! Просто се сетих, че... Без да иска, може да спомене пред Алекс, че теб те е нямало вкъщи, така че... Не знам дали той знае, че вие с Тайлър сте...

— Мамка му! — Напълно бях забравила за това. — Не, не знае нищо! И не искам да знае! Моля те, не му казвайте нищо!

— Разбира се, че няма! — отпусна се тя. — Ще кажа на Джеф, че си у Ерин. Нещо такова. Че си искала да ни оставиш сами. А, между другото, утре вечер той ни кани на вечеря! За да се извини за петък вечер!

— Да се извини, задето ти повърна върху килима на Алекс ли? — подхвърлих насмешливо, но вътрешно започнах да се тревожа от това познанство между Джеф и Алекс. Това със сигурност ще усложни нещата.

— Да, мамо! — изръмжа недоволно Джени. — Извинявай, но трябва да вървя! Пицата пристигна! Алекс вече е дал съгласието си на Джеф, така че утре в седем! Разбра ли? Гледай дотогава да си obuеш гащите! Чао!

Затворих телефона и се върнах обратно в дневната. Отпуснах се отново до Тайлър и въздъхнах.

— Всичко наред ли е? — обади се той и ме придърпа автоматично към себе си.

— Аха — кимнах и се наместих на любимото си място под ръката му. — Просто съм уморена.

— Искаш ли да си лягаме? — промърмори той, галейки разсеяно косата ми.

— Няма проблеми. Добре съм си и така — отговорих и секунда по-късно очите ми сами се затвориха. Заспах си така, на дивана, в обятията му, под приспивните викове на бейзболния мач, който той следеше по телевизора.

[1] Популярен ресторант в Бруклин, известен най-вече с телешките си пържоли. — Б.р. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Приключенията на Анджела — Любов в Сентръл парк

Като новак в Ню Йорк, аз нямам никаква представа какво ниво на приличие е... ами, прилично, в най-разкошния парк на вашия град. Току-що се прибирам от поредната си страхотна среща с Уолстрийт — невероятно романтичен пикник с вино, скъпарски трюфели „Годайва“ и „Чийтос“ (никой не е твърдял, че човекът е идеален!), и се чудя дали да не се подготвя за появата на някой полицай (хम्म, да се надяваме, че ще го бива!) на прага ми. Защото, макар че по време на природното ни мероприятие никой от нас не свали нищо от себе си, степента на опипване и галене — мम्म, готино! — беше такава, че не знам как горкичките хорица около нас са издържали! Ако питате мен, картинката си беше достойна за хубаво порно — или поне началото на такова! Преди това свое лудешко излизане на срещи в Ню Йорк сигурно бих забила отварачката за вино право в челото на нещастния Уолстрийт, ако усетех, че има подобни намерения за разюзданост на публично място, обаче засега не ми се ще да го убивам. Не ми се ще също така да престане да ме опипва — било в парка, било където и да е.

Хмммм. Май ми стана горещичко!

И тук блокирах. След като в продължение на двайсетина минути се опитвах да се съсредоточа, за да измисля какви глупости да пиша по-нататък, се отказах и реших да се разнообразя с нещо. И предприех нещо драстично.

— Ало?

— Мамо? Здравей, Анджела е!

— Скъпа, как си? — извика тя, безсъмнено с облекчение, като че ли беше очаквала да чуе нахалната представителка на „Ейвън“ от номер петдесет и четири на нашата улица. — Връщаш ли се вече?

— Не още — отговорих и започнах да крача из апартамента. — Иначе съм добре. Още живея у моята приятелка и вече работя за едно списание. Нещата наистина тръгват добре.

— Но ще се връщаш ли скоро, скъпа? — повтори тя. Вече я виждах как се мръщи в огледалото над телефона, вероятно започва да върти на пръста си кичур от косата си, после поглежда през прозореца към безупречно поддържаната си градина и към котарака на съседите си, който рови трапче в нейните цветни лехи.

— Още не знам, мамо — отговорих и се заковах пред прозореца. — Тук си прекарвам много хубаво. А работата с писането е много вълнуваща! Правя един онлайн дневник за уебсайта на едно списание!

— Много хубаво, скъпа! Гордея се с теб! — Същият пренебрежителен тон, който тя използва и за завършването ми на гимназията с отличен успех, и за бакалавърската ми степен, и за докторската. Брррр! — Но виж какво, скъпа, много държа да ме уведомиш кога се прибиращ вкъщи! Не може вече да нямаш дата за обратния си полет, нали? И този хотел сигурно ти струва цяло състояние!

— Мамо, колко пъти да ти казвам, че отдавна не живея в хотел, а у приятелка?! А за връщането, нямам представа кога ще се връщам! Както и да е! Няма значение. Между другото, какво правеше Марк при теб, когато ти се обаждах миналата седмица?

— Просто не мога да разбера защо отказваш да ми кажеш кога е полетът ти! — продължи да повтаря тя като развален грамофон и да ми лази по нервите. Вече започвах да съжалявам, че въобще съм се обадила.

— Отвори си ушите, когато ти казвам: все още нямам резервиран полет, така че не мога да ти кажа кога ще летя! — повторих вбесено. Но междувременно съпоставих гледките, които двете в момента виждахме през прозорците си. Аз виждах жълти таксита, Крайслер Билдинг и хиляди нюйоркчани, забързани всеки по своите си дела, а тя най-вероятно вижда реното си на алеята пред къщата, най-много пощата отсреща и вероятно съседа — господин Тъкър, който отново

всява брожение из квартала, като работи в градината си гол до кръста. Беше само на петдесет и две — направо младеж за онзи квартал. — Та откъде накъде Марк ще вдига телефона ти?

— Просто се беше отбил да остави някои неща, Анджела! — Усецах, че на нея започваше да ѝ писва от мен точно толкова, колкото и на мен от нея. — Знам, че той постъпи ужасно с теб, но все пак аз познавам това момче от толкова години и не мога да се преструвам, че не съществува!

— Напротив, можеш! — Ама тя сериозно ли ми ги говори тия?! — Много лесно можеш да се престориш, че не съществува! Защото е точно така или поне що се отнася до нашето семейство!

— Само защото ти предпочете да избягаш от проблемите си, вместо да се изправиш очи в очи с тях, не означава, че и аз мога да го направя! — продължи да тънтони мама. — Освен това виждам майката на Марк всяка седмица!

— Не съм избягала от проблемите си! — Това ли е подкрепата, която една майка може да даде на дъщеря си?! — Просто продължавам живота си! Продължавам напред!

— А може би ако беше останала тук и беше поговорила с Марк, щеше да осъзнаеш колко ужасно се чувства горкото момче за всичко! — продължи да мели майка ми, без въобще да обръща внимание на думите ми. — Може би двамата щяхте да можете да оправите нещата между вас! Не че казвам, че трябва, все пак той ти изневери, но...

— Той ли иска да оправим нещата между нас? — изумих се аз. Никога не ми беше хрумвало, че подобно нещо е възможно.

— Е, сигурно щеше да поиска, ако ти не беше избягала толкова позорно! Не знам. — Майка ми очевидно продължаваше да си живее в своя свят. — Обаче вече покани онази Кейти да живее при него, така че не вярвам, че вие двамата ще можете да постигнете каквото и да било. Но ако ти му се беше обадила...

— Той я е приел да живее... да живее при него?! — прекъснах безцеремонно майка си. — В нашата къща?!

— Ами ти изчезна, скъпа! — Очевидно тя отново се заслуша в думите ми. — Какво можеше да стори той? Не че се опитвам да му търся извинения, в никакъв случай! Той никога не трябваше да прави онова, което направи, но все пак обясни...

— Мамо, трябва да затварям! Имам делова среща! — Не издържах. Трябваше да измисля нещо, за да прекъсна тези бръщолевичи. — Ще ти се обадя, когато имам повече информация за датата, на която ще се прибера.

— Окей, скъпа! До скоро тогава! — И затвори под носа ми.

Мисълта, че Марк беше взел онова момиче в моята къща, беше прекалено трудна за обработване от нещастния ми мозък. Но пък успя да ме дари с вдъхновение за моя блог. Седнах пред лаптопа си, блокирах представата как онази смотана крава си слага моята любима престилка на Кат Кидстън и готви любимото ми блюдо с лайм и не след дълго изпратих ежедневната си колонка на Мери. Марк чий беше?

След като Джени се върна от неделния си час в спа центъра „Възторг“ подсигурена, че всичко по тялото ѝ е ексфолирано, обезкосмено и овлажнено съобразно собствените ѝ и тези на Джеф високи стандарти, двете поехме пътя към Бруклин. Аз бях оправдано нервна, тъй като не бях разговаряла с Алекс за нашата „двойна среща“ и не бях прекарала повече от петнайсет минути в оправянето на косата си, светкавичното нанасяне на моята чудодейна спирала и мацването на малко гланц за устни. Но моята (все така разкошна) чанта на Марк Джейкъбс компенсираше и оправяше всичко. Запитах се дали ако изляза дори по пижама, няма да продължавам да се чувствам добре, стига да съм си пак с чантата. А Джени взе буквално на тръс разстоянието до метрото, като от устата ѝ не излезе абсолютно нищо, което да няма връзка с Джеф.

— Е, значи тази вечер с Алекс ще стигнеш докрай, така ли? — попита, хванала ръката ми и леко подскачайки, докато пресичахме улицата към спирката на метрото.

— Все още не знам — изрекох откровено. — Предвид факта, че сутринта съм била с Тайлър, смяташ ли, че няма да бъде малко мръснишко, ако вечерта пък спя с Алекс? — Ала само изричането на тези думи бе достатъчно, за да ме накара да се разтреперя.

— Знаех си, че някой ден ще се стигне и до това — поклати глава Джени, развявайки метрочартата си. — Ако не се чувстваш в свои води, срещайки се с двама мъже наведнъж, никога няма да легнеш и с двамата! Нито веднъж!

— За бога, Джени, да не би да искаш да направя тройка с тях?! — извиках възмутено, следвайки я по стълбите. — Не можеш ли да

разбереш, че за мен няма проблеми, че се срещам и с двамата? Харесвам и двамата, макар и по различен начин. Тайлър е много съобразителен и забавен, а Алекс... ами... той е просто различен.

— Но го харесваш повече от Тайлър, нали? — изгледа ме тя.

— С Алекс просто е различно. Трудно ми е да ти го обясня. Сигурно има връзка с начина, по който ме кара да гледам на себе си. А при Тайлър по-важен е начинът, по който ме кара да се чувствам — опитах се да й обясня аз, без да се изчервявам. — Когато си била ученичка, правили ли сте онзи опит, дето вземаш три бели цветя и слагаш едното в празна ваза, второто във ваза с вода, а третото във ваза с боя за сладки?

— Разбира се — кимна Джени. — Но все така не мога да разбера какво общо има това с факта, че си правиш хубавото с един готин банкер!

— Затваряй си устата! — усмигнах се накриво аз и скочих в мотрисата в мига, в който вратите се отвориха. — А ето и защо ти разказах за онези цветя. Както знаеш, цветето без вода просто изсъхва и клюмва, нали така? А цветето с вода разцъфва и макар и обикновено, става красиво. Но когато се обърнеш към цветето, поставено в боя за сладки...

— ... виждаш, че то е поело цвета на боята! — довърши Джени. — Господи, ти си супер! Първата ти аналогия! Страхотна си! Адски се гордея с теб!

— Благодаря! — Почувствах се оправдана. — Знам, че прозвуча малко мелодраматично, обаче беше най-доброто, което успях да измисля. Преди просто се задушавях. С Тайлър получавам класическата романтична връзка и се чувствам спокойна, защото неговият начин на живот ми е отлично познат. С Алекс обаче е различно, с него е забавно и вълнуващо. Никога нямам представа какво следва — всичко е толкова ново!

— Новото и вълнуващото са хубави работи — отбеляза замислено Джени. — Но когато една жена се намира в деликатно емоционално състояние — както теб, кукло, или когато просто има нужда да излезе и да грабне една хубава порция секс, защото до този момент е спала само с един мъж — отново като теб, миличка, вероятно класическото и романтичното е най-доброто за нея!

— Може би. Засега не мога да преценя. И нямам представа колко дълго ще мога да продължа да се срещам и с двамата. Каквото и да си мислиш по този въпрос, на мен ми изглежда странно. Иначе засега срещите ми с Тайлър отнемат напрежението от онова, което се случва с Алекс. Не че на този етап се случва нещо, де.

— Добре де, какво ще кажеш тази вечер да дадеш шанс на горкото момче да ти се докаже в леглото, а утре да вземеш решение? — подхвърли Джени и ме изгледа ухилено. Мотрисата намали, подготвяйки се да навлезе в нашата станция. — Защото ако трябва да бъде честна, държа вие двамата да се ометете от Джеф веднага щом... щом влезем у тях например?

— Значи нещата между вас вървят добре, така ли? — усмихнах се аз. — Много се радвам за вас двамата! Няма да кажа нищо друго, освен че съм доволна от обратата, който напоследък взема животът ти!

— Както вече казах — извика Джени, изскачайки като стрела от влака, — това е пръст на съдбата! Понякога човек трябва да загърби всичките тъпи психоанализи и да послуша повика на сърцето си!

— Олеле! — подвикнах, хващайки я под ръка. — Изгубих всичкото си уважение към теб!

— Нямам нищо против! — усмихна се щастливо тя. — Не е ли възхитително?!

* * *

Първото нещо, което трябваше да знам, преди да се съглася да отида на вечеря у Джеф, е, че той е ужасен готвач! Кое и показа. Второто нещо, което би било полезно като информация при подготовката за тази вечер, е, че в света на Джени и Джеф думата „вечеря“ очевидно е евфемистичен термин за упражняване на уменията по орален секс върху вилиците и лъжиците на другарчето, а ако може — и върху пръстите му. Опитвах се да не ги гледам, докато се стараех да натъпча в устата си учтиво количество спагети, поставени пред нас в мига, в който прекрачихме вратата на апартамента на нашия домакин. Не бяха изминали и петнайсет минути, откакто бяхме пристигнали, и вече беше повече от ясно, че ние с Алекс пречим. Алекс си ги зяпаше най-безсрамно, като от време на време ме

сръгваше под масата. Аз пък не смеех да вдигна очи към него. Като изключим сконфузеното „здравей“ и половинчатите целувки, които си разменихме на влизане, преди да бъдем буквално натъпкани в трапезарията, ние почти не бяхме говорили. Живото изпълнение на Джени и Джеф нажежаваше атмосферата до такава степен, че направо не знаех къде да се дяна. Чувствах се като дърта стара мома на оргия.

— Е, как мина уикендът? — обърна се Алекс към мен и Джени, нарушавайки напрегнатата тишина, и започна да навива отворотелните спагети на вилицата си. Забелязах, че нито една чиния на масата не се повтаряше. Апартаментът беше супертузарски от ранга на Тайлър, но както изглеждаше, напоследък Джеф не беше полагал никакви усилия по неговото поддържане. Очевидно си има други грижи на главата. И най-вероятно не само на горната.

Джени отговори на Алекс с гърлено стенание, защото точно в този момент ръката на Джеф изчезна под масата. Затова аз поех отговорността за отговора на собствен гръб, за да разсея Алекс от невероятно неприличното поведение на двойката в другия край на масата.

— Мина добре. Аз писах в блога си. — Това не беше лъжа — наистина писах. — А за теб?

— Аз също писах — отговори той, вторачен в домакините. — И мисля, че стана доста добре. Сигурно ще излезе нещо.

Усмихнах се и кимнах учтиво, опитвайки се да измисля нещо, което да не звучи като: „Дръжте ръцете си на масата! Дръжте се прилично, за бога! Големи хора сте!“ Обаче домакините ни ме изпревариха, като изпуснаха приборите си и в общи линии се отказаха да се преструват, че ядат, заемайки се с главното меню — себе си. Идваше ми да убия Джени.

— Хей, Джеф! — подвикна Алекс. Колко храбро от негова страна да се опита да привлече вниманието му! — Храната ти е пълен боклук! Какво би трябвало да се нарича това?

— Спагети — отговори Джеф, едва успял да се откъсне от умело масажиращите раменете му ръце на Джени. Умът ми не го побираше каква ли ще да е тази усилна работа, която е извършил и която да изисква незабавен масаж. На бас, че не е готвенето. — Просто спагети.

— Превъзходни са! — изписка Джени и опита някаква еротична маневра с вилицата и разводнените спагети, но нещо не ѝ се получи.

Всъщност получи се, но друго — спагетите плюснаха в скута ѝ.

— Окей — кимна Алекс и ми намигна съзаклятнически. — Бива. Значи това напълно компенсира факта, че твоето гадже се издрайфа в апартамента ми!

— Искам да знам какъв е десертът! — изписка Джени и този път буквално скочи на крака и се настани в скута на Джеф. Господи, какви безсрамници!

— Купил съм сладолед — простена домакинът. — Любимият ти!

— Не съм много в настроение за сладолед — отбеляза Алекс, бутна назад стола си и се изправи да си тръгва. — Но вкъщи имам малко пица от вчера, която плаче да бъде изядена. Анджела, бих ли могъл да те съблазня с парче пица „Пеперони“?

— И още как! — извиках и с благодарност поех след него. — Благодаря за вечерята, Джеф! Чао, Джени!

— Вече тръгвате ли?

Джени започна да квичи да сме останели за кафе, но каквото и да беше онова, което Джеф ѝ прошепна в ухото, превърна квиченето ѝ в писъци на задоволство, които завършиха с кратко и нетърпеливо „чао“.

* * *

— Какви бяха тези изпълнения, а?! — засмя се Алекс, затръшвайки вратата на апартамента си. — Да не би приятелката ти да обича да го прави пред хора?

— Искан ми се да можех да ти кажа „не“, но най-доброто, което мога да ти отговаря, е: надявам се да не е така — отговорих и се насочих към региона около дивана. Не забелязах никакви петна от повръщано, така че предпазливо се отпуснах на него.

— Бира? — подвикна той и отвори огромния си хладилник.

Веднага след това се появи с кутия за пица и стечке бири.

— Благодаря! — Поех една бутилка и се настаних мълчаливо на мястото си. Не бях много сигурна какъв би трябвало да бъде следващият ми ход. Апартаментът на Алекс беше пълна противоположност на този на Тайлър. Всеки сантиметър от пространството наоколо излъчваше характера му. Всички повърхности бяха заети от компактдискове, по масичката се въргаляха купчини

тетрадки и накъдето и да се обърнех, погледът ми непрекъснато попадеше на молив или химикалка.

— Не знам, но, от друга страна, може би е гот, че са толкова хлътнали един по друг — отбеляза Алекс, настани се до мен и отвори кутията за пица. Да, в нея действително имаше пица най-малко от един ден. — Но когато Джеф ме покани на вечеря, предположих, че става въпрос за истинска вечеря.

— Аз също — кимнах и въпреки здравия си разум приех пицата. Оказа се изненадващо хубава. — Но ако не друго, поне случката ми показва кулинарните умения на нашия домакин, така че вече не се притеснявам, ако се наложи да му връщам жеста. Защото в сравнение с Джеф аз съм богиня на гастрономията.

— Така ли? — Алекс се облегна назад и ме изгледа. — Да, може би наистина си!

— Какво би трябвало да значи това? — погледнах косо към него аз. Да не би това да е поредният чудат нюйоркски начин да кажеш на някого, че е пияница?

— О, нищо особено! — размаха парчето си пица той. — Просто съм на мнение, че човек може да разбере много неща за другите от начина, по който те готвят. Не че Джеф се е крил особено, но от скапаната му храна става ясно, че не се притеснява особено много за подготовката на нещата. Стига автоматично до същината.

— Може би си прав — усмихнах се аз. Очевидно отново бях далече от истината. — Джени също не може да готви, ако ще животът ѝ да зависи от това. Всичко при нея е храна за вкъщи и „Старбъкс“. Мисля, че двамата са просто създадени един за друг!

— Какво е любимото ти блюдо за приготвяне? — попита той и се облакът небрежно на подръчката на дивана.

— Хмммм — проточих замислено. Кулинарният ми репертоар не беше кой знае колко богат, но имах усещането, че от отговора ми зависят много неща. — Правя едно много хубаво пиле по рецепта от остров Бали. Приготвяш смес от настъргана кора от лимон и люти чушлета, нарязани на дребно, натъркваш с нея пилето, а след това го печеш на много слаба фурна, увито в кора от банани. Става божествено!

— Виждаш ли? Ето това имах предвид! — отсече той, притвори очи и се усмихна със задоволство. — Пикантно, авантюристично,

продължително и бавно! Това говори много за един човек!

— Ами ти? — Бях наясно, че вече съм се изчервила като домати. Вярно, че това, което му казах, бе най-впечатляващото ми блюдо, но искрено се надявах да не ме накара да го приготвям, защото без тетрадката си бях за никъде. За нищо на света не можех да помня рецепти.

— Ако трябва да бъда честен, не съм никак добър готвач — призна той, грабна бирата от ръката ми и се приведе над мен. — Повече ме бива в други неща.

— Този факт не противоречи ли на метафората ти? — прошепнах, докато той пълзеше по дивана и накрая обгърна с ръце лицето ми.

— Просто исках да те видя как се изчервяваш.

Устните му бяха меки и нежни, но целувките му бяха твърди и безкомпромисни. Само след броени секунди двамата бяхме спретнали такова шоу, че спокойно можехме да сложим в малкия си джоб Джени и Джеф. Грубата материя на дънките му се търкаше в бедрата ми, с които бях обгърнала кръста му, придърпвайки го плътно към себе си. Нервното гъделичкане, което се зараждаше в корема ми, бързо изтлея, когато пръстите ми потънаха в косата му. Устните ми бяха върху врата му, мозъкът ми — заминал в отпуска. Алекс ме грабна на ръце и ме понесе към стаята си. Нямаше време нито за свещи, нито за тиха музика — само градските светлини, намигващи ни през прозореца, докато той измъкваше тениската си през глава и я захвърляше на пода. Стояхме пред прозореца и се целувахме като обезумели. Ръцете ни несръчно се опитваха да разкопчат колани, ципове и копчета, за да може между нас да не остане нищо друго освен бельото ни. Аз мислено благодарих на Джени, че ме беше накарала да започна да си слагам сутиен и бикини в еднакви цветове — особено когато Алекс въздъхна одобрително, зървайки моя изящен сутиен и френски пликчета.

— Защо имам чувството, че чакаме този момент от доста дълго време? — прошепна той, смъквайки една от презрамките на сутиена ми и обсипвайки мястото с целувки.

— Абсолютно си прав — прошепнах в отговор.

Прегърнах го с едната си ръка, напълно вманиачена по дългата му, гъста черна коса, а другата се плъзна някъде под кръста му, към

корема му и към стегнатите му боксерки. Краката ми се разтрепериха и единственото, за което бях в състояние да мисля, бе по-скоро да скочим в леглото. Значи това са имали предвид хората, когато разказват за подкосяване на краката.

— Хей! — изрече нежно той, като върна презрамката на сутиена ми на мястото ѝ и хвана лицето ми. — Искам да го караме по-бавно, става ли?

— Не искаш да... — започнах объркано. — А аз си мислех, че... — Трябваше ли да чака да остана по бельо и да пъкна ръка в гащите му, за да ми каже това?!

— О, не, не! — поклати той глава и се усмихна. — Искам да кажа с това, сега! Искам после да мога да си спомням всяка секунда от този миг!

— О, ясно — усмихнах се сконфузено и прехапах долната си устна. Закъде съм се разбързала толкова, че да откажа да усетя и романтиката?! — Извинявай! Помислих си, че искаш да кажеш...

— Не се извинявай! — Алекс дръпна косата ми назад и нежно ме целуна. Кожата му блестеше на фона на светлината от прозореца. Очите му потънаха в моите. — И престани да мислиш!

Хвана ме за ръка и ме поведе към леглото. После ме постави да легна и обсипа с целувки лицето, врата ми, раменете ми. Желаех го толкова отчаяно, че всяка секунда, в която той не беше в мен, имах чувството, че ще избухна. Целувките му се плъзнаха надолу по ключицата ми, после минаха над сутиена ми и накрая стигнаха до корема ми.

— Нали каза, че искаш да го караме бавно, а? — промърморих, докато устните му захапваха ластика на бикините ми.

— Очевидно не съм се изяснил — отбеляза той и с един замах свали бельото ми. — Като казах бавно, имах предвид себе си. Но така, като гледам, това ще се отрази добре и на теб!

— Радвам се, че изяснихме нещата — прошепнах, затворих очи и му се отдадох изцяло.

* * *

И ако преживяването с Тайлър беше образователно, то сексът с Алекс беше като пробуждане. От мига, в който се претърколихме на леглото, през дългите потни часове до утрото той подложи тялото ми на всичките му фази, довеждайки ме точно до ръба, а после рязко отдръпвайки ме назад. Когато се събудих, се озовах насред увити около преплетените ни крайници чаршафи. Намирах се с главата надолу на леглото и бях толкова изтощена, че не знаех дали съм на небето или на земята. Но иначе бях напълно сигурна, че най-малко три пъти през последните няколко часа съм била на небето. Протегнах крак, опипвайки пода с пръстите си и чудейки се как да се измъкна от железния захват на Алекс, без да го събудя. Но очевидно нямаше да стане. Когато ме усети да се раздвижвам, той отвори едно око и без нито думица, без какъвто и да било опит за вербална комуникация ме придърпа обратно към себе си и ние започнахме точно оттам, където бяхме свършили.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше понеделник сутрин, но за мое щастие Алекс не беше длъжен да ходи където и да било, освен в леглото с мен. Не му се налагаше да пуска домашната си помощница, не му се налагаше да изпълнява каквито и да било задачи и със сигурност не му се налагаше да ходи в какъвто и да било офис. Така цяла сутрин ту задрямвахме, ту се събуждахме — но само за да протегнем ръце и да проверим дали другият е тук. Накрая обаче на мен ми се наложи да отскоча до банята. Измъкнах се някак си от обятията на Алекс и затепах с боси крака през апартамента. Седнах върху тоалетната с пълното съзнание за глупавата усмивка, разляла се по лицето ми. Нямах представа какво да правя със себе си. В сравнение с единствения секс, който доскоро познавах, Тайлър се беше оказал страхотен в леглото. Технически погледнато, можеше да се определи дори като бог. Знаеше кои бутони да натисне, в какъв ред и — което беше най-важното — точно кога да го направи. Обаче Алекс... Всичко беше неописуемо. Приказно. Напрегнато. Чувствах се така, сякаш Алекс ме е разглобил и после отново сглобил, но този път ме е направил по-друга, подобрена, чисто нова. Неземно усещане! След едно скорострелно изплакване на устата, наплискване на лицето и премахване на грима с подръчни материали и средства аз се върнах на пръсти в дневната. Реших по пътя да проверя мобилния си телефон. Намерих съобщение от Джени, в което тя ме питаше дали съм добре, от Ерин, за да ми каже, че вече е видяла блога (Божичко, блогът! Напълно бях забравила, че вече имам блог), и едно от Тайлър, за да ме пита дали утре вечер искам да излезем на вечеря заедно. Поспях за момент, отпусната на подръчката на дивана. Искам ли утре да изляза на вечеря с него? Харесвах Тайлър, той беше страхотен мъж, но Алекс беше нещо съвсем различно. Без да се помайвам, изпратих бърз отговор — утвърдителен. И без това се налагаше да се срещна с Тайлър — независимо дали е среща или слагане на край на връзката. А освен това се налагаше да се погрижа и за своя блог. Изпратих

отговори и на Джени, и на Ерин, след което побързах да се върна в спалнята, в обятията на Алекс.

* * *

Няколко сладострастни часа по-късно, макар и с огромна неохота, аз се насочих към душа. Налагаше се да се прибера вкъщи и да напиша редовната си колонка за блога. Докато се сапунисвах, чувах как Алекс пее в кухнята. Усмихнах се. Това беше свят, напълно различен от онзи, с който бях свикнала. И ми харесваше. Без нито капчица чувство на угризение или срам аз направих каквото можах за себе си — подсуших влажната си коса, мацнах си малко гланц за устни и спирала, а от руж изобщо нямах нужда. Връщането обратно в роклята като че ли сложи точката в края на изречението. Наистина нямах избор — бях принудена да изляза и толкова. Що се отнася до бикините, нямах резервен чифт — единствените други бяха у дома.

Когато се появих, Алекс приготвяше кафе — истинско кафе. Беше само по тениска. Не беше справедливо аз да прекарвам цели двайсет минути в оправяне и приготвяне, а той да си изглежда все така сладък и секси, въпреки отпечатъците от възглавницата по бузите му и всичко останало.

— Значи все пак имаш представа как да използваш кухнята си — усмихна се аз, поех димящата чаша кафе и се отпуснах на дивана. Знаех, че трябва да тръгвам, но краката ми бяха твърдо решени да усложнят живота ми, отказвайки да се задвижат.

— Когато започваме да записваме, живея само на кафе — каза той, като приседна до мен. — Извинявай, ако ти е малко силничко. С кафето ме бива, но като че ли никога нямам мляко.

— Не се притеснявай, и така е хубаво — излъгах аз. Беше като катран. — Какво смяташ да правиш днес?

Той сви рамене и отвърна:

— Вероятно ще се опитам да попиша още мъничко. Вчера събрах няколко много добри неща.

— Тук ли пишеш по принцип? — попитах, като завъртях чашата си. „Кафето“ почти отказваше да се помръдне.

— Да, но най-вече музиката — кимна той по посока на акустичната китара, облежната на стената. — Обикновено пиша музиката с китарата, после отнасям песента на момчетата и я аранжирам. А думите ги пиша навсякъде. Където ме споходят.

— Сигурно е много готино да можеш да правиш всичко това — промърморих с благоговение. — Направо не мога да си представя да седна с китара в ръка и да започна да извличам музика сякаш от въздуха!

— Напротив! Точно това правиш и ти, когато пишеш! — отбеляза той усмихнато и постави един непокорен кичур от косата ми зад ухото. Обедът преваляше и вече беше толкова топло, че косата ми беше почти суха. — Мислиш само за писането и толкова.

— Вероятно си прав — отвърнах и положих буза върху топлата му ръка. Би било толкова лесно просто да остана при него!

— Сигурна ли си, че трябва да тръгваш? — прошепна той. Очите му блестяха, гласът му звучеше доста по-басово.

Не, не, не и не!

— Да — въздъгнах аз. Отдадох се на последната, пълна с много обещание целувка, след което се насилих да се отдръпна от него. — Вече наистина нямам време. До четири трябва да съм изпратила колонката за блага си!

— Направо не мога да си представя за какво толкова ще пишеш! — подметна дяволито той. — Ами ако мама го прочете?!

— Стига! — изчервих се и се изправих. — Аз не пиша порно литература! Това е просто дневник за моите преживявания. И освен това онлайн върви с четири дена назад.

— Само не ми казвай, че това тук не беше преживяване! — ухили се той и побутна крайчеца на роклята ми с крака си. — И защо, впрочем, изостава толкова много? За да могат да изрежат най-хубавото, така ли?

— Нищо подобно. Просто това е политиката им — в случай че се разболея или нещо подобно. — Вдигнах чантата си. Единственото, за което си мечтаех сега, бе да се излетна на този диван до него и да не мръдна повече. — Затова ще се наложи да изчакаш чак до другата седмица, за да прочетеш какво ще напиша днес!

— Въобще не се притеснявам! — махна с ръка той, надигна се от дивана и се довлече до вратата — Пък и не мисля, че някой от нас има

причина да се оплаква.

Придърпа ме плътно към себе си за дълга, страстна целувка за довиждане, която ме принуди да хвърля на земята красивата си, божествена чанта. Лошо момче!

— Да ти се обадя ли по-късно? — попита, докато ми отваряше вратата, а аз неохотно излизах.

— Окей — кимнах и излязох в коридора на етаж. Брей, трудна работа! — В такъв случай до по-късно, а?

— Аха! — И се приведе, за да ме целуне още веднъж, и асансьорът пристигна.

Качвай се в асансьора! Качвай се в асансьора!

Погледнах скришом назад. Алекс продължаваше да стои облегат на прага си. Поклатих глава и се усилих да мина през разтворените врати на асансьора. Натиснах бутона за партера. Определено заслужавах награда за тръгването си оттук. При това първа награда!

* * *

Бях дотолкова обсебена от мисли за Алекс, че въобще не ми хрумна да изпитам гордост, когато, без да мисля, слязох в метростанцията, хвърлих се на влака, смених на Юниън Скуеър и се насочих на север към Гранд Централ. Това беше първото ми не планирано пътешествие с метрото и нито веднъж не погледнах към картата!

Джени си беше вече у дома, когато се втурнах през прага — с кафе, което става за пиене, в едната ръка и ключовете в другата.

— Хей, здрасти! — извика тя, надигайки се от дивана, когато влетях в дневната. — Какво става?

— Налага се спешно да изпратя блога си по имейла! — подвикнах ѝ, вече от моята стая. Защото въпреки че вечерта и нощта ми бяха минали прекрасно, все още не ѝ бях простила напълно за шоуто, на което ни подложиха тя и Джеф. — Дай ми половин час и ще поговорим!

— Окей, но държа на всички подробности! — провикна се в отговор тя от дневната.

Погледнах екрана на лаптопа си. Той блестеше нетърпеливо, очаквайки ме да излея върху него всеки отделен детайл — точно като Джени. Обаче аз не можех да го направя. Писането за Тайлър беше адски лесно, почти като катарзис. Докато това сега беше напълно различно. Искях да го запазя само за себе си. И вместо да започна да описвам всяка нова поза и всяко ново усещане от сливането си с Алекс, аз осъзнах, че пиша днешните си двеста думи със следното заглавие: „Приключенията на Анджели — Кога си струва да нарушим Великите правила“. Разказах за събирането на Джени и Джеф, за това, как можем да приемаме уговорка за срещи и по-малко от два дена предварително и най-вече — за това, колко е трудно да се придържаме към тъпите, шибани правила. И кой изобщо ги е измислил, моля ви се?! Ясно е, че изобщо не действат — поне при никоя от познатите ми. Ерин беше препускала през съпрузите си като състезателен кон, а Джени беше измамила бившия си, но ето, че си го получи обратно. А това не го пише в Правилата!

Спрях и се замислих. Имаше толкова много неща, които можех да разкажа за Алекс, но те като че ли отказваха да се материализират в думи. Не че се опитвах да отрека съществуването на Алекс — просто не желяех да се впускам в подробности. Или дори да споменавам, че съм останала да спя при него. Или, че съм преживяла най-жестокия секс на света. Искях да запазя тази информация само за себе си. Или поне още мъничко.

Е, иначе нямах нищо против да я споделя с Джени. И с Ерин. И с управителя на ресторант „Скоти“.

* * *

— И какво стана с великия житейски план на Джени? Нали именно тя вземаше всички големи решения вместо теб? — отбеляза Ерин, отпивайки от водата си с лед. — Така, както прави и с всички останали, независимо дали им харесва или не.

— Откакто отново се събра с Джеф, не е толкова отзивчива — отвърнах аз и поклатих глава на глупашката усмивка, разляла се по физиономията на Джени. — И от нея няма почти никаква полза, освен непрекъснато да нарежда колко бил готин.

— Е, и?! — тросна се с престорена обида Джени. — И какво да правя, като мозъкът ми е все там?! Иначе не си мисли, че нямам мнение! Например, колкото и да харесвам Алекс, и ти го знаеш, реалистично погледнато, смятам, че препускаш твърде бързо! А нали трябваше само да се забавляваш? Сама си от колко? От две седмици, нали?

— Боже, само две седмици ли са минали? — Сигурно е така. Обаче аз имах чувството, че откакто се помня, живея в Ню Йорк. — Имам чувството, че е цяла вечност.

— Още една причина да продължаваш да се виждаш с този тип Тайлър — намеси се Ерин, предпазливо опитвайки едно пържено картофче. — Ако смяташ да се влюбваш до уши в Алекс, който, както знаем, е изучава кажи-речи целия Долен Манхатън, ще се наложи да оставиш поне една част от себе си разумна. А срещите с Тайлър вероятно ще ти помогнат да снижиш напрежението от Алекс.

— Е, както виждам, Джени вече те е уведомила за развоя на нещата — отбелязах и изгледах приятелката си на кръв. — Обаче той не трябваше да ми казва толкова рано за миналото си. Можеше просто... нали се сецате...

— Да те използва? Да се прави на адвокат на дявола? — подсказа иронично Джени. — Точно това правя и аз, но ти откъде знаеш, че той не ме копира? И Тайлър, и Алекс са наясно, че рано или късно ти трябва да се върнеш у дома, така че откъде можеш да си сигурна, че и за двамата това не е просто безобиден флирт и едновременно с теб не се срещат с поне още седемнайсет жени?! Пак настоявам, че за теб сега е най-добре просто да се забавляваш, а не отново да се връзваш за някого.

— Тя е права — намеси се Ерин. — И колкото и да ми е неприятно да го кажа, но какво ще стане, според теб, ако си позволиш да хлътнеш по Алекс, а след това се наложи да се върнеш в Англия и никога повече да не го видиш?

— Наясно съм с всичко това и наистина само се забавлявам — опитах се да излъжа аз, но като че ли не се получи особено. Не исках да допускам, че Алекс ме използва, а още по-малко ми се мислеше за това, че някой ден наистина ще трябва да се прибера у дома. — Освен това те биха могли да кажат същото за мен — че аз ги използвам!

— Колкото и да не ти се вярва, скъпа, всъщност в известен смисъл правиш точно това!

— Не, аз... Добре де, но не е вярно!

По сценарий — неловка тишина.

— Добре де, може би само Тайлър.

— Окей — кимна Ерин и изтри устни със салфетката си. — Разполагаш с още два месеца и половина, освен ако не си подадеш молба за работна виза още сега! Дойде тук, за да избягаш от бившия си и да си избистриш нещата, така че смятам, че е крайно време да решиш какво ще правиш със себе си. Или вече си го направила?

— Не съм много сигурна — изгледах я смутено аз. — Толкова ли е лошо това?

— Не, разбира се — усмихна се Ерин. — Но не би трябвало да се притесняваш за връзката си с когото и да било от тези двама мъже, докато не си отговориш на този важен въпрос.

— Да, знам. Просто намирането на отговора е много по-трудно, отколкото си мислех, че ще бъде. Когато съм с вас двете, няма нищо по-лесно от това да се чувствам добре. Казвам си да, това може и да съм аз, ако ще и да съм в известен смисъл сълзлива крава. Тайлър също прави нещата лесни за мен, но по друг начин — в смисъл, че дори не ми се налага да мисля за каквото и да било, защото той вече го е направил. Не ми се налага да се притеснявам за каквото и да било, така че в известен смисъл съм си същата, каквато бях. Разликата е единствено в по-добрия секс и подаръците.

— Ами с Алекс? — попита Джени, направи сигнал на сервитьорката и поръча долу-горе цялото меню с десертите.

— Ужасно харесвам начина, по който се чувствам, когато съм с него, но реалистично погледнато, не съм убедена, че ще мога да поддържам този пламък завинаги. Адски е трудно да бъдеш винаги на педал — казах аз и изненадах и себе си с този отговор. — Но може би просто ме мързи. Трудно е, но е и удивително. Той ме кара да се чувствам удивителна! Ужас! На вас двете сигурно вече ви писна от мен!

Те побързаха да отрекат, но дори и на мен вече ми беше писнало да се слушам как хленча.

— Знаете ли какво? — извиках. — Хайде да забравим за това! Искам да чуя всичко за Джеф и Джени!

Джени не закъсня да поеме щафетата. За нещастие разказът ѝ се оказа твърде дълъг и насочен предимно към детайли около щафетата на Джеф, което превърна храненето ни в непосилно занимание.

— Защо изобщо я попита?! — изкиска се Ерин, реши да изостави диетата си и забодде вилицата си в чийзкейка, който скоро се присъедини към сладоледа на нашата маса. — Честно да ви кажа, писна ми да ви слушам как разказвате за страхотния си сексуален живот! От днес и аз слагам точка на съобразяването с Великите правила!

— Ама аз едва сега започвам! — засмя се Джени и посочи към мен с лъжицата си. — А ти, захарче, не забравяй, че между спалните на Джеф и Алекс има само една стена, дебела само някакви си трийсетина сантиметра, преди да започнеш да ми се присмиваш заради крясъците!

Изчервих се, ужасена от себе си.

— Така ли? Господи, адски неловка работа!

— Всъщност адски вдъхновяваща, ако питаш мен! — ухили се Джени, очевидно наслаждавайки се на агонията ми. — Нямам представа какво ще се случи в бъдеще с теб, кукличке, но в едно нещо съм напълно сигурна — че тази нощ се нуждаеш от един здрав сън!

И беше напълно права. След като приключихме вечерята си, трите заедно се отправихме към нашия апартамент за един маратон от „Приятели“ с надеждата да получим някой и друг мъдър съвет от трийсет и пет годишните двайсетгодишни. И преди да разбере какво става, вече бях отмъркала.

* * *

След като вечерта изпаднах в чийзкейкова кома още с кокошките, във вторник сутринта се събудих с петлите, твърдо решена да открива някои отговори. Ерин и Джени бяха прави — бях пристигнала в Ню Йорк, за да търся отговори, а те определено не включваха нови мъже. Излязох рано, минавайки покрай заспалата на дивана в дневната Ерин и хъркащата в стаята си Джени, която най-сетне беше на седмото небе, че е успяла да си намери сродни души в омразата на твърдото работно време от девет до пет. Бях си обещала, че ще продължа да вървя,

докато не ме осени някой мисъл, затова взех метрото до точката, която прецених като най-отдалечена от квартирата си, но не толкова, че да напускам пределите на Манхатън. Слязох на Батери парк. Стори ми се добро място като за начало на пътешествието ми. Облегнах се на перилата, на които се бях подпряла и преди две седмици, доведена от Джени, и се замислих колко много се е променил животът ми оттогава насам. Дори ако не включваме в уравнението мъжете. Да, имах нова коса, нови дрехи (и приказна чанта), но най-важното бе, че разполагах с възвърнатата си (почти) самоувереност. Защото сега вече наистина живеех, поемах живота с пълни гърди. И нямаше никакво значение, че бях длъжна да се подчиня на законово установения срок за пребиваване в страната, наложен от американските имиграционни власти. През последните две седмици бях живяла много по-интензивно и от последните си две години, взети заедно. Усмихнах се с благодарност на Статуята на свободата и се насочих обратно на север, замислена и за другите неща, за които трябваше да бъде благодарна. Въпреки леко шизофреничния си статус относно нещата, свързани с Джеф, Джени се оказа една невероятно добра приятелка. А Ерин пък беше душица. Аз пък вече пишех, при това наистина, от собствено име. Пишех със собствени думи за уебсайта на прочуто международно списание, а не преповтарях думите на костенурки мутанти или мишки разбойници.

Когато вдигнах очи, осъзнах, че съм тръгнала към мястото на бившия Търговски център — Кота Нула. Докато минавах покрай него, не можах да повярвам, че около този център на унищожението кипи толкова много живот. Магазини, хотели, ресторанти, офиси — всичко. Сякаш едва вчера наблюдавах по телевизията сриването на двете кули. Ала ето че градът се беше вдигнал отново на крака и бе продължил, оздравявайки бързо около тази своя грозна рана. И ето че най-сетне ми просветна! Дотолкова, че едва не се зашлевих сама наред улицата. Щом хората в този град бяха в състояние да се хванат в ръце и да се отърсят от миналото си, тогава аз за какво съм тръгнала да се оплаквам?! Да, Джени се оказа абсолютно права — Ню Йорк не е място, където човек идва, за да намери себе си. Ню Йорк е град, където човек пристига, за да стане нов човек.

* * *

Влязох в един „Старбъкс“ с безжичен интернет и включих лаптопа си. Блогът ми беше ясен и кратък: *Приключенията на Анджела — Крачка напред от крачката напред*. Да, имах си много неща за преглъщане и ако реша, мога да продължавам да се самосъжалявам поне още пет години, но освен това разполагах и с много други неща, за които да се радвам. И оттук нататък точно на това ще бъде посветен моят дневник! Изпратих текста си на Мери и се вторачих невидждащо във витрината. От време на време, когато преминаваше кола или човек, улавях отражението си. Вече не изглеждах различна. Вече изглеждаш себе си. Още една спечелена битка!

— Извинете! — До мен стоеше високо, кльощаво момиче в ръка с чаша кафе. Вие не сте ли онова момиче от уебсайта на „Look“?

— О! — изчервих се аз. — Всъщност аз съм.

Тя приседна на масата ми с блеснали очи и отметна червените си къдрици от намазаните си обилно с гланц устни.

— Веднага разбрах, че сте вие! Всъщност веднага щом видях чантата на Марк Джейкъбс! Точно преди малко прочетох последната ви колонка. Приятелката ми е като... вманиачена на тема блогове, та ми препрати вашия. Приятно ми е, аз съм Ребека!

— О! — повторих по английски аз. Изобщо не ми беше хрумвало, че хората ще ме разпознават по улицата. — Мммм, извинете. Аз съм Анджела. Хареса ли ви? Имам предвид моя блог?

— По дяволите, жесток е! — ухили се тя. — Сякаш... живеете всичко, което пишете! И моят приятел ми изневери, ама той се оказа пълен кретен! Вашият живот обаче е много по-смешен. Освен това аз никога не съм имала щастието да вържа едновременно двама мъже, при това и двамата готини!

— О! — Пак не знаех какво да кажа. Не бях поглеждала уебсайта си, откакто излезе на живо — не бях в състояние да погледна онази моя предишна снимка. — Не е точно така. Искам да кажа... аз не... знаете...

— Значи не е истинско? — смръщи се тя. — Измисляте си го?

— О, не! — Този път бях по-бърза в реакцията си аз. — Съвсем истинско си е, но просто ми е малко странно да говоря за това. Вие просто сте първият почитател, когото срещам. — Тук успях дори да се усмихна. — Съжалявам, ако съм ви обидила с нещо!

— О, споко! — ухили се отново момичето. — Вие сте моят герой! Ще ми се и аз да бях направила нещо толкова удивително, когато открих истината за бившия ми! Във всеки случай всичко друго щеше да е по-добре, отколкото да си седя вкъщи, да се жалвам и да повръщам, а накрая да изгоря всичките му неща!

— И аз не бих имала нищо против да изгоря нещата на бившия си. — отбелязах аз, вече по-спокойна. — Между нас да си остане, но мисля, че може би дори бих се изпикала в тоалетната му чантичка! Да, знам, отвратително е!

— Боже мой! — изпищя Ребека. — Ама това е жестоко! Изобщо не съм си и помисляла, че британците са способни на такива мръсотии! Ще влезете ли и в списанието?

— Надали. — Боже, какво усещане! Аз съм вече дребна знаменитост! — Това е просто едно малко нещо, списвано онлайн. Дори не мога да повярвам, че някой го е чел!

— Вие майтапите ли се с мен?! — извика невярващо момичето. — Не сте ли виждали колко посещения имате вече? Хиляди са!

— Така ли? — изумих се аз и сведох очи към лаптопа си. Тя сериозно ли говори?

— Ами да! Много повече от всички останали блогове на „Look“! Вашият е най-добрият в уебсайта им! — Тя се изправи и остави на масата полуизпитата си чаша с кафе. — Трябва да се връщам в офиса, но много се радвам, че се запознахме! Надявам се някой ден да отпечатат този ваш дневник! Дори смятам да им изпратя имейл по този въпрос!

— Чао! И аз се радвам, че се запознахме! — подвикнах след нея.

В мига, в който тя излезе от заведението, аз отново влязох в нета. Да, ето го уебсайта на списанието и блога — *Приключенията на Анджела*. И според брояча тук действително бяха влизали хиляди посетители. Всъщност стотици хиляди. Стотици хиляди читатели — за мен! Невероятна работа! А после, когато си спомних какво съм написала, се поуплаших. Да върви по дяволите майката на Алекс! Ами ако *моята* майка? Ако тя го прочете? Ами Марк?! Той няма никакво

право да знае какво правя след раздялата ни! И с кого го правя!... Божичко, колонката за нощта у Тайлър! Господи! Лоша работа.

И докато си седях и оглеждах текстовете си, публикувани предните дни, и се чудех дали Мери ще ми позволи да ги редактирам, във входящата кутия на интернет адреса ми пристигна имейл.

Анджела,

Получих днешния ти текст. Много интересно. Видя ли какъв хит е блогът ти?

Можеш ли да дойдеш на среща в петък? 16:00 часа, в моя офис.

Благодаря предварително:

Мери.

Извадих телефона от чантата си и набрах номера на Алекс. Кратка пауза, преди да започне да набира, но напълно достатъчна, за да ми даде време да размисля и да затворя.

Той не ми се обади.

Защо не ми се обади?

Измина повече от едно денонощие, откакто излязох от апартамента му. Вместо него набрах номера на Джени, надявайки се, че е успяла да се добере навреме до мястото си на рецепцията.

— Хотел „Юниън“ — отговори тя със сънлив, монотонен глас. Очевидно все още не е успяла да си навакса съня от предишната нощ.

— Джени, аз съм — побързах да я успокоя и набързо ѝ разказах историята с моя блог, че е хит, за рижата си фенка и за имейла на Мери, като пропуснах единствено онази част, където почти се обадох на Алекс. Бях си обещала, че няма да се занимавам с момчета, докато не изясня нещата със себе си.

— Това е страхотно! — промърмори тя и се прозя. — Не искаш ли да наминеш насам? След половин час имам почивка.

— Тази вечер трябва да вечерям с Тайлър — изрекох предпазливо. — И може би ще трябва да се прибера у дома, за да се преоблека.

— По-скоро върви си купи нещо страхотно! — отсече тя и без да знае, ми даде позволение да причиня нови щети на кредитната си

карта. — Сериозно ти казвам! Ако бях на твое място, щях да празнувам! А освен това се нуждаеш от повече неща в гардероба си, щом ще се превръщаш в знаменитост!

— Нищо подобно! От нищо не се нуждая! — Затворих лаптопа си и го върнах в моята (дълбока въздишка) чанта. — Мисля, че кредитната ми карта вече ще получи инфаркт! Е, до довечера!

— И няма да останеш у дома на Тайлър? — попита тя. Не бях сигурна изпробва ли ме или какво.

— Не мисля — изрекох с колкото ми бе възможно по-голяма безгрижност. — Утре ме чакат много задачи, а и без това мисля вече да късам с него.

— Хубаво. — Нова прозявка. Очевидно беше твърде уморена, за да ме подлага на изпитания. — Е, аз ще се прибера някъде към полунощ. При условие, разбира се, че онази звездичка от „Дисни“, която е отседнала в апартамента на покрива, не реши да си спретне още една оргия, която аз ще трябва да прикривам! Е, значи до довечера.

— Направо не мога да повярвам, че това е твоето ежедневие! Мислила ли си да я консултираш като психолог?

— Казах й, че струва много повече, когато заварих задника й гол на терасата тази сутрин, заедно с още три от момичетата. — въздъхна Джени. Красива картинка наистина. — А тя ми заяви, че струва точно седемнайсет точка шест милиона долара при последното преброяване и бих ли могла, ако обичам, да й занеса чисти хавлии? А тя е само на осемнайсет, представи си! Започнах не на шега да се притеснявам за бъдещето си като следващата Опра. Опра не би искала да зърнат голия й задник от терасата.

— Опитай да се въздържиш от крайни действия и помни, че всичко това за мен е материал! — отбелязах и затворих.

Проверих списъка на пропуснатите си обаждания.

Нищо.

Бях невероятно бясна на себе си. Толкова бях доволна от себе си, че съм постигнала нещо, а ето че пак започвам да се притеснявам защо Алекс все още не ми се е обадил!

„Защо просто не му се обадиш ти?“ — попита нечий тъничък гласец в главата ми. Идеята ми се стори добра. Да, защо пък не?! И преди да си дам шанс да размисля, набрах телефона му и този път го

оставих да звъни. И да звъни. И пак да звъни. И накрая се свързах с телефонния му секретар.

„Здрасти, Алекс! Анджела е! — започнах. Хмммм. Някой ден със сигурност ще разполагам с перфектното съобщение за телефонен секретар. Но очевидно няма да бъде днес. — Просто се питах дали имаш някакви планове за утре, но не се притеснявай, ако си зает или нещо подобно. Ще се чуем по-късно! Чао!“

Затворих и се смръщих.

Е, може би наистина се нуждая от малко повечко материал.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Когато в седем вечерта Тайлър позвъни на вратата ми, Алекс все още не се беше обадил. Отказах да мисля какво би трябвало да значи или да не значи това и вместо това си хвърлих един последен поглед в огледалото, за да проверя състоянието на грима си. Изглеждаше доста добре, безкрайно по-добре, отколкото бих изглеждала преди две седмици. И новата ми рокля на Нанет Лепор също беше разкошна. Ама наистина, Алекс защо не се обажда? Проверих телефона си още веднъж, после метнах през рамо моята (великолепна) чанта и излязох навън.

Още в мига, в който се вмъкнах в таксито, разбрах, че е трябвало да отложя срещата. Тайлър беше в обичайното си любезно състояние — задаваше ми въпроси за седмицата ми, които избягвах, като автоматично му ги връщах.

— Все същото, все същото — усмихна се той и насочи таксиджията към центъра на града. — Голямо тичане. Особено последните два дена, които се превърнаха буквално в трън в задника. Една кратка почивка няма да ми се отрази никак зле. Просто два-три дена някъде навън.

— Прав си — отбелязах, впила очи в гледката, която се нижеше около нас — арката на Уошингтън Скуеър. — Винаги е хубаво да се махнеш за малко някъде.

— Искаш ли да го направим през уикенда? — попита той и ми стисна ръката. Изглеждаше както винаги безупречно. Да, и той беше човек на финансите като Марк, но приликите между тях свършваха дотук. Косата му стоеше разрошена, но видът бе постигнал със съответните продукти за коса, а не от нервно подръпване. А за безупречно скроения му костюм бях абсолютно сигурна, че не е от немачкаемите на „Марк енд Спенсър“. И определено не трябваше да се пере в пералня. — Един мой приятел има къща в Хамптънс, а точно през уикенда ще отсъства по работа. Убеден съм, че Хамптънс ще ти

хареса — купон след купон, красота и спокойствие, а също така и плаж. Носиш ли си бански?

— Бански ли?! — подскочих аз, изловена в крачка. Тъкмо се бях отдала на съзерцание на ръцете му, което като че ли продължи една идея по-дълго. Толкова ли е лошо човек да превръща във фетиш ръцете между китката и лакътя?! Неговите бяха по-загорели от тези на Алекс, но като че ли не бяха толкова хубави. Не че си мислех за Алекс. Ни най-малко! — Къде отиваме тази вечер?

— О, забравих да ти кажа. В „Балтазар“. Там е страхотно! Храната им е великолепна, а и мисля, че е точно в твой стил! — подкачи ме той. — Да си ходила в някой нощен клуб напоследък?

— Не и от последната ни среща насам — отговорих. Въобще не ми се мислеше за живи изпълнения в нощни клубове.

— Добре ли си, Анджела? — огледа ме загрижено Тайлър, докато таксито паркираше пред заведението. — Изглеждаш ми малко отнесена.

— О, всичко си ми е наред. — Не ми се струваше честно — да тъгувам за предната част на ръцете на Алекс, когато той дори не благоволи да ми се обади, а в същото време Тайлър да е до мен, да ме води на вечеря и да предлага да ме изведе на почивка през уикенда. — Извинявай! Просто се бях замислила за уебсайта и блога си. Редакторката ми отново ме кани на среща, обаче този път нямам представа защо. Сигурно леко се притеснявам. Това е.

— Иначе всичко върви добре, нали? — попита той, докато ме водеше навътре. Ресторантът действително беше зашеметяващ — истинско френско бистро, претъпкано с красиви хора. Още няколко червени точки за избора му. — Имам предвид уебсайта.

— Не си ли го видял още? — изгледах го изненадано и едновременно с това облекчено. — Доколкото разбирам, върви много добре.

— Честно да си призная, веднъж ми се прииска да го погледна — изрече той, усмихвайки се приятелски на управителя, който автоматично ни преведе покрай все още чакащите двойки. Бяхме настанени на уединена масичка за двама в ъгъла и само секунда по-късно пред нас бяха поставени вода с лед, хляб и шампанско, което Тайлър очевидно бе поръчал предварително. И в този момент си дадох сметка, че дотолкова се бях разгорещила относно някакво си

неосъществено обаждане по телефона, че напълно бях забравила колко е хубаво да бъда с Тайлър. — Обаче на работа обикновено съм много зает, а когато се прибера вкъщи, нямам навик да влизам в интернет. Та извинявай. Но иначе се радвам, че върви така добре!

— Не се извинявай. Предпочитам да не го четеш — усмихнах се срамежливо аз и се постарях да се отдам изцяло на момента. — Не мога да ти опиша какво притеснение изживях, когато вчера едно момиче се приближи до мен в кафенето, защото ме е познало! Направо потънах в земята от срам!

— Ако знаех, че излизам със знаменитост, щях да се облека по-изискано — ухили се той и поръча аперитиви и за двама ни. Усетих как мозъкът ми постепенно се превръща в пихтия, а на лицето ми се настанява познатата глупашка усмивка. Мамка му на онзи, дето не се обади по телефона!

— Но аз не съм знаменитост! — възкликнах, същевременно питайки се какво ли разбира той под по-изискано обличане. Когато съблече сакото си, отдолу отново се показва обичайната безупречно изгладена и колосана скъпарска риза и както обикновено, ухаеше божествено. — А ти си знаеш, че винаги изглеждаш страхотно!

— Ти също не изглеждаш много зле. Роклята ти е жестока! — ухили се той и докосна леко с крак моя под масата. — Но не мога да не си помисля, че без нея ще изглеждаш още по-добре!

— Виж ти! — изкисках се аз и се изчервих, защото точно в този момент сервитьорът реши да покръжи около лакътя на Тайлър с бутилката шампанско в ръце. Вече започвах да се радвам, че не отложих срещата, но също така и да се притеснявам, че е възможно до края на вечерта да остана и без разкошната си нова рокля. Каква мръсница!

Вечерята беше божествена. Тайлър действително разбираше от храна. И през по-голямата част от вечерта почти успях да прогоня мислите за Алекс от главата си. По време на аперитивите си разказахме за почивката на мечтите си — аз, предприемаща пътешествие през цяла Америка с тюркоазен кадилак, а Тайлър, обикалящ Европа с частен самолет. А до момента, в който сервитьорите разчистиха ордъврите, бяхме си разказали любимите филми, телевизионни програми и книги. И най-сетне се сдобих с чувството, че вече наистина знам нещо за Тайлър.

— А аз вече знам за теб, че обичаш рок, нали така? — усмихна се Тайлър, докато поемаше менюто с десертите. — И сигурно харесваш момчета във впити дънки, с дълги коси, протъркани тениски и рок групи със странни имена.

Усмихнах се и поклатих глава, опитвайки се да не си мисля за мека, дълга коса, галеца устните ми.

— Ами ти? — попитах.

— Аз обичам всичко — сви рамене той. — Всякаква музика.

Прехапах устни, защото се сетих какво ми беше казал по този въпрос Алекс още в онова кафене, когато се запознахме. Според него да кажеш, че обичаш всякаква музика, означава, че не харесваш никаква. Ама че арогантност, нали?! И на всичко отгоре продължава да не ми се обажда!

— Извинявай, но се налага да отида до тоалетната — прошепнах на Тайлър, метнах на рамо красивата си чанта и се насочих към стълбите. Мамка му! Три пропуснати обаждания! И всичките — от Алекс! Пуснах струя студена вода върху ръцете си, подсуших ги и едва тогава събрах смелост да набера гласовата си поща. Обещах си, че ще прослушам съобщението му само веднъж.

„Здравей! Обажда се Алекс! — започваше той. — Все още ли държиш да се видим утре? Обади ми се!“

И толкова. Погледнах часовника си. Беше едва девет и половина. Все още имаше време да се обадя, за да се разберем за утре. Но не и докато съм с Тайлър — това вече щеше да бъде прекалено!

— Вече се чудех дали някога ще се върнеш! — засмя се Тайлър, когато се върнах на мястото си. — Да не би там да има някакво шоу?

— О, не! — изчервих се аз. — Просто имаше много хора. — Надявах се той да не е наясно с броя на тоалетните в заведението. — Твърде много жени, прекалено малко кабинки.

— Аха! — поклати глава той. Действително изглеждаше невероятно добре. Чупливата коса, леко изгубила форма от работния ден, усмихнатите очи, лекият загар по кожата. Ала когато пое ръцете ми в неговите, единственото, за което можех да мисля, беше маникюрът на ноктите му, които изглеждаха абсурдно в сравнение с протритите от струните пръсти на Алекс.

— Искаш ли десерт? — попита той, приведе се през масата и допълни вече по-тихо: — Или може би да се връщаме у дома и там да

десертираме нещо по-добро?

— О, ами... Утре имам среща с редакторката ми рано сутринта, още в девет — изфъфлих, опитвайки се да не обръщам внимание на горещината, надигнала се в гърдите ми. — Тази вечер трябва да си легна навреме.

— Аз също трябва да ставам рано! — сви рамене той и направи знак на сервитьора да донесе сметката. — Освен ако не държиш да ми покажеш твоята стая, разбира се!

— Ами аз... исках да кажа... може би не точно тази вечер. — Вече бях толкова зачервена, че имах чувството, че сигурно светя като крушка. — Ако трябва да бъда честна, цял ден ме боли глава и... Съжалявам!

— Няма за какво! Щом не си добре... — не довърши той, плъзна поглед из ресторанта и започна да барабани с пръсти по масата.

— Искаш ли да се видим някой друг ден от седмицата? — изстрелях, без изобщо да мисля. Господи, ама какво ми става наистина?! Ако не внимавам, току-виж съм се оказала омъжена за него от учтивост! — Бих могла аз да приготвя вечерята. Петък вечер?

— Защо не! — кимна той, но без да ме поглежда. — Звучи страхотно!

Напуснахме ресторанта наскоро неловка тишина. За мое щастие Тайлър веднага успя да спре такси. Опитах се да измисля някаква тема на разговор, обаче нищо не ми хрумваше. Накрая изтърсих:

— Страхотен ресторант!

Трагична история.

— Да, тук винаги е много хубаво.

— Жестоко!

— Аха!

Очевидно нямаше да бъде лесно. Опитах се да сложа ръка върху коляното му и да му се усмихна чаровно, но той просто покри ръката ми със своята, без да ме поглежда. Вторачих се през моя прозорец, бъртейки се да измисля как така да завъртя разговора, че накрая да го поканя у дома на кафе. Но преди да успея да предприема поредния жалък опит за започване на разговор, таксито вече завиваше по Лексингтън авеню и спираше пред моята кооперация.

— Значи до петък, нали? — подхвърлих, докато той ми подаваше ръка. Може и да ми беше бесен, но винаги си оставаше джентълмен.

— Разбира се — кимна той, леко размеквайки се и се приведе да ме целуне за довиждане. — А ти се погрижи за себе си! Никакви главоболия за уикенда!

Усмигнах му се и му помахих за довиждане. Едва тогава отворих чантата си, извадих си телефона и се обадох на Алекс. Изглеждаше ми малко должно да изпратя един мъж и веднага след това да се обадя на друг, но така стояха нещата.

— Здравей, Алекс! — Опитах се да звуча безгрижно, когато той вдигна чак на третото позвъняване. — Обажда се Анджела.

— Здравсти! — прозя се той. Прозаявка в десет вечерта? Не особено достойно за един рокаджия. — Извинявай, че пропуснах обажданията ти. Откакто си тръгна оттук, работя в студиото и сега съм абсолютно грогясал.

— Студиото ли? — изумих се аз. Ето ви поредният приказен въпрос от най-големия специалист на света по водене на разговори.

— Аха. Искях да направя няколко демо записа на новите песни — отговори той. — И напълно изгубих представа за времето. Дори нямам представа какъв ден сме днес. Ти къде си?

— Току-що се прибирам от вечеря с един приятел — отговорих и се облегнах на стената. Вечерта беше приятна и топла, обаче от сънливия глас на Алекс започваха да ме побиват тръпки. — Е, какво се разбираме за утре?

— Да бе, вярно. Ами и без това нямам никакви планове. — Някъде при него се разнасяше тиха музика. Доколкото можех да преценя, пееше самият той. — Ако искаш, бих могъл да те разведа из Уилямсбърг. Какво ще кажеш?

— Прекрасна идея! — възкликнах и се усмигнах нелепо на минаващия покрай мен човек, който ме изглежда така, сякаш бях хахо. — Къде ще се чакаме?

— Ами... какво ще кажеш на станцията на Бедфорд авеню? Някъде към единайсет? — Нова прозаявка. Адски готино!

— Окей. Значи ще се чакаме там. — Беше мой ред да се прозая. Очевидно беше заразително. — Приятни сънища!

— Няма начин да не бъдат. Ще си пестя енергията за утре! — Прозаявка. — Лека нощ!

Усмигнах се и затворих. Срещата с Тайлър бе отдавна забравена, бъдещата с Алекс — в центъра на вниманието ми.

Направо не можех да повярвам колко рано се прибирам вкъщи — толкова, че дори изпреварих Джени от работа. Грабнах лаптопа си и се излегнах на дивана. Замислих се какво да разкажа този път. Ако напиша колонката си сега и я сейвам, утре бих могла да я изпратя направо от дома на Алекс, без да се налага да прекъсвам срещата ни. Набързо нахвърлях подробностите от срещата си с Тайлър и подхвърлих няколко бегли намека за разходката си из Бруклин с Алекс. Озаглавих текста си „Балтазар или Бруклин?“, след което изключих компютъра и задрях на дивана. Мери беше подчертала, че читателките ѝ са луди по типове от Уолстрийт, така че аз просто давах на хората това, което искат!

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Трийсетминутното пътуване до Бруклин ми се стори като цяла вечност. Ами ако Алекс не е бързал да ми се обади, защото за него сексът не е бил толкова невероятен, колкото за мен? В крайна сметка не той бе човекът, утроил броя на партньорите, с които е спал, само за две седмици! Точно преди влакът да спре, извадих компактната си пудра от чантата, набързо покрих лъсналия ми нос с пудра и прокарах пръсти през косата си. Слава на бога, че от прическата ми се очакваше да бъде разрошена.

Хукнах светкавично нагоре по стъпалата, свалих слънчевите очила на Джени от косата си и ги сложи на очите си и започнах да се озъртам за Алекс. Въпреки необичайно големия брой хора с впити дънки, щъкащи по улиците по време, когато нормалните хора са на работа, го забелязах почти веднага. Беше се облегал на една улична лампа, скръстил ръце пред гърди и поклащащ ритмично глава в такт с онова, което влизаше в ушите му от айпода. Черната му коса проблясваше почти в синьо под яркото слънце, а ежедневната му униформа от дънки и изтъркана тениска бе прилепнала по тялото му като втора кожа. Свалих слънчевите си очила и го погледах незабелязана. Сцената беше толкова перфектна, че просто беше грехота да я развалям.

— Здравсти! — извика Алекс и заслони очи с ръка, когато аз найсетне се реших да пукна балона на насладата си и да се приближа към него. — Изобщо не те видях кога си се промъкнала до мен!

— Това е и целта на промъкването! — усмихнах се аз и залепих една целувка на устните му. Надявах се да не бъде последната. — Добре ли си?

— Аха! Малко съм уморен, но иначе съм добре. — Хвана ме за ръка и двамата тръгнахме надолу по улицата, покрай малките бутици, мрачните магазини за маркови дрехи и десетките магазини за музикални дискове. — Искаш ли да си вземем нещо за хапване?

— Звучи страхотно! — отговорих. За първи път от няколко дена насам нищо не ми изглеждаше твърде сложно. Разхождах се на слънце, държах ръката на красиво момче и се чувствах щастлива. Ура!

Намърдахме се в малък ресторант за бързо хранене, за да си купим кафе и сандвичи, а Алекс се зае да ми изнесе кратък урок по история на своя квартал. Оказваше се, че Уилямсбърг е бил дом на стотици художници и музиканти и въобще — на всякакъв тип творци, прогонени от Манхатън от главоломно растящите цени на наемите. Той живеел тук от десет години и се чувствал много щастлив. Обичал да ходи по баровете, където познавал всички и всички го познавали, обичал усещането за близост в квартала, харесвало му и това, че само за петнайсет минути можел да стигне до центъра на града. Никак не му харесвало обаче, че напоследък цените на имотите започнали да скачат и тук, че музикантите и художниците били измествани от богаташчета без никаква работа, които нямали какво друго да правят, освен да купуват имоти, а всичко това правело живота на местните жители все по-труден и по-труден. А най-много мразел това, че голяма част от приятелите му започнали пак да се местят — или още по-навътре в Бруклин, или обратно в Манхатън.

* * *

Докато слънцето се спускаше по хоризонта на Манхатън, ние се отбихме в малък, потънал в сумрак бар на Бедфорд авеню. По стените висяха халби за бира и буренца, а единственото ярко петно бе телевизионният екран, включен на спортен канал. Някъде някой приготвяше пържени картофки. Обстановката страховито напомняше на истинска кръчма.

— Бира? — обърна се към мен Алекс, докато се намърдвах в един стол. Въпреки усещането за блаженство, разходката си беше уморителна работа. Далеч по-лесно бе да си седя на мек стол и да наблюдавам задните части на Алекс, стегнати в дънки, докато той се бе привел над бара, за да даде поръчката на бармана. Върна се с две халби бира — ама истински, английски тип халби, докато аз безуспешно се опитвах да се преструвам, че не го изпивам с поглед. — Е, харесва ли ти тук?

— Много! — кимнах и с наслада започнах да гълтам студеното светло пиво. — Никога не би ми хрумнало да вляза тук! Толкова е различно в сравнение с останалите места в града!

— И в Манхатън има подобни местенца, където да пийнеш истинска бира — отбеляза Алекс, замислено отпивайки от своята. — Само дето се намират по-трудно и още по-трудно можеш да си ги позволиш.

— Е, радвам се, че видях това тук — рекох и стиснах лекичко ръката му. — Радвам се също така, че изобщо предложи тази разходка!

— Аз също — усмихна се той, също стисна ръката ми и задържа погледа ми една идея по-дълго от нормалното. — Е, колко време възнамеряваш да останеш по нашите места, Анджела?

— Знаеш ли, днес за първи път успях да преживея няколко часа, без да мисля по този въпрос — промърморих тъжно, стиснах халбата между двете си ръце и се опитах да се усмихна, ама нещо не се получи.

— Извинявай! — Той сведе очи към бирата си. — Питам те, защото по принцип обичам да планирам нещата. Може би не е много добре, но съм такъв.

— Адски нетипично за рокаджия! — отбелязах и прокарах пръсти през косата си, макар че всъщност исках да ги прокарам през неговата. — Какво стана с онази максима да живееш за мига?

— Живеенето за мига не се получава особено, когато онова, което превръща момента в толкова велик, може само след няколко седмици да зачезне в друг континент! — отговори той, усмихна се тъжно и хвана ръката ми. — Защото на мен много ми харесва да бъда с теб!

— Аха! — Погледнах го. Не знаех какво друго да кажа.

— Да не би да прекалих, а? — Изрече го наполовина с усмивка, наполовина смръщено. — Извинявай! Понякога забравям, че реалният свят не е готов за моето свръхемоциране! По дяволите! Това дори на мен ми прозвуча претенциозно! Извинявай!

— В свръхемоцирането няма нищо лошо — рекох и прехапах устни. — Просто всичко е адски странно. Има моменти, когато започвам да усещам този свой живот тук като истински, като нещо, което наистина бих могла да имам, а после изведнъж — бум! Връщам

се на земята и си спомням, че това всъщност е само една прекрасна почивка!

— Не е задължително да остане такава — изтъкна Алекс. — Нищо не може да ти попречи да получиш виза, а с нея и работа. Стига да искаш, винаги съществуват различни възможности. Ако, разбира се, решиш да се устроиш тук, да заживееш за постоянно.

— Най-големият ми проблем обаче е, че всъщност още не знам какво искам — въздъхнах аз. — Но пък само от мисълта, че трябва да се върна там... — Мисълта за дома инстинктивно се свързваше в съзнанието ми с мисълта за Марк, от което стомахът ми се свиваше.

— Тогава не се връщай! — сви рамене Алекс. — Сериозно ти говоря! Можеш поне да обмислиш и този вариант! Каж ми, ако ти се предостави възможността да направиш абсолютно всичко, ако нищо не те спира, какво ще бъде то?

— Веднъж и аз зададох този въпрос на един човек — усмихнах се аз и поклатих глава. — А той ми отговори, че цяла година щял да върви след „Янките“.

— Значи този човек няма никакво въображение! — отсече Алекс и стисна ръката ми. — И точно затова сега си тук, с мен. Е, какво ще направиш?

— Точно сега ли? Ако можех да направя всичко? — изгледах го аз. Той кимна. — Ако можех да направя абсолютно всичко, с вълшебната си пръчица щях да си направя работна виза, след което да започна да получавам истинска заплата за колонките си в списанието и да остана тук толкова, колкото ми се иска. И да живея не като избягала отнякъде, не като жена във ваканция — а просто нормален живот. Да пазарувам от супермаркета, да си плащам сметките, да пера... Такива работи. Обикновен живот.

— Тогава го направи! Още си млада, вече и без това имаш работа тук, така че единственото, което ти остава, е да си подадеш молбата за работна виза! Остани!

— Като слушам хората, всичко звучи адски лесно — промърморих, облегнах се на стола си и се вторачих в тавана. — Де да беше наистина така!

— Знаеш ли кое наистина ще бъде лесно? — прошепна той, протегна ръка, докосна бузата ми и прикова погледа ми. — Да отидем у дома. И точно сега изобщо да не мислим за това!

Веднага оставих халбата си на масата, въпреки че дори не я бях преполовила.

— До гуша ми е дошло от мислене! — смотолевих и хванах ръката му.

* * *

Тази вечер, тази нощ и чак до зазоряване всичко си беше пак толкова наситено, колкото и първия път. Утрото на четвъртъка ме завари емоционално и физически изтощена, в толкова дълбок транс, че не знаех как ще намеря обратния път за квартирата. Дори пътят за излизане от спалнята ми се виждаше труден. След няколко безуспешни опита ние най-сетне сварихме да се инсталираме на дивана в дневната по тениски и бельо, за да изслушаме новите му демо записи. Бяха тотално изчистени, само Алекс и неговата китара — нямаха нищо общо с песните, които бях свикнала да чувам от групата му.

— Така ли започват всичките ви песни? — промърморих с глава, отпусната в скута му.

— Аха! — кимна той, нежно отмервайки ритъма върху моята ключица. — Всички започват така. Понякога стигат до аранжирмент, понякога се изхвърлят. Но точно тези са все още съвсем нови.

— Мисля, че са много хубави — отбелязах, като подех ритъма с глава. — Излъчват някаква особена нежност.

— Радвам се, че мислиш така — усмихна се той. — Може да се каже, че са за теб!

— Така ли? — надигнах изненадано глава аз. — Наистина ли са за мен?

— Тъхъ — промърмори той, бутна ме нежно надолу и уви тялото си около моето. Усетих ритъма на сърцето му в лопатките на гърба си. — За теб, за мен, за това сега. Срещата с теб наистина ми помогна да прочистя главата си. И мисля, че отново съм наясно какво искам от този живот.

— Странно, но ти имаш точно обратния ефект върху моя живот — промърморих и почувствах, че сърцето ми забива в ритъм с неговото. — Аз пък вече нямам никаква представа какво искам.

— Мисля, че имаш — прошепна Алекс. — Просто още не си готова да я погледнеш очи в очи. И в това няма нищо лошо. За разлика от теб, аз съм готов да го направя.

— Значи няма да сложиш край на кариерата на групата, така ли? — запитах и опрях брадичка точно под неговата.

— Ще ѝ дам още един шанс — отговори той. — Защото в крайна сметка обърканият бях аз, а не бандата. Няма да бъде честно спрямо тях.

— Е, това са определено добри новини! Значи наистина се чувстваш по-добре, така ли?

— Наистина — повтори той и погали косата ми. — Ами ти? Постигна ли яснота по някои въпроси?

— Не знам точно — изрекох тихо и се претърколих обратно по гръб. — За някои неща вече наистина съм сигурна. — Протегнах се и нежно целунах острите му скули. — И не мога да престана да мисля относно думите ти за това, че трябва да остана тук. Може би наистина е възможно!

В този момент един непокорен кичур коса падна върху челото ми — точно както правеше косата на Алекс. И преди да успея да протегна ръка, за да го отметна назад, неговите дълги пръсти вече се бяха заели с тази задача.

— Какво ще кажеш тогава да се заемем с нещата, за които вече си сигурна? — прошепна той и нежно целуна челото ми. Ръката му погали косата ми, после се плъзна по скулите на лицето ми, прокара диря чак до брадичката ми, мина през врата ми и стигна до ключицата ми. Аз се намърдах под него, приклепвайки тялото си под неговото. — И когато станеш абсолютно убедена по този въпрос — прошепна гърлено той, — ще започнем да мислим и за всичко останало!

* * *

Доста по-късно, докато Алекс дремеше изтощен, аз се плъзнах от дивана, измъкнах бельото си от тайното му скривалище под масичката, облякох се и се включих в интернет. Седях, вторачена в заспалото му лице, и наистина нямах представа какво да напиша. Вече не желаех да се преструвам, че всичко това не е факт — дори и за блога си. И вече

беше крайно време да сложа точка с Тайлър и да поема само по един път. Вперих поглед в празния екран пред мен и реших този път да бъде откровена с читателите си. А също така с Тайлър, с Алекс, с Мери и най-вече — със себе си.

Приключенията на Анджела: Изходът — Бруклин.

И така, пиша за вас от близо две седмици. На вас повече ли ви изглежда? Защото аз имам чувството, че откакто се помня, съм в Ню Йорк.

Откакто напуснах Лондон, преживявам най-лудото време в живота си. Бях забравила, че навън има множество добри и интересни хора, които могат да направят живота ти адски вълнуващ. Стига да им позволиш, разбира се. Срегнах се с невероятни възможности и между нас казано, срещнах двама души, които вероятно ще променят завинаги живота ми. Дори и за човек, обичал страстно Лондон до момента, когато се преместих тук, аз все още не мога да повярвам какво невероятно място всъщност е Ню Йорк!

Когато разбрах за бившия ми и за неговите допълнителни уроци по тенис, единственото, за което бях в състояние да мисля, бе какво ужасно, непоносимо нещо ми е причинил. И не че се опитвам да му търся извинение, защото той си е все същата мръсна отрепка, но — и това ми хрумна едва днес — ако не беше направил това, което направи, ако аз не ги бях изловила на калъп в колата си, ако не бях провалила напълно сватбата на най-добрата си приятелка (между другото колкото повече мисля за това, толкова по-отговорна се чувствам), сега въобще нямаше да ви пиша! И изобщо нямаше да бъда в Бруклин, редейки думите си от дневната на един прекрасен мъж, който е заспал на дивана до мен с усмивка на лице. Мъж, когото никога нямаше да срещна, ако не беше онзи боклук в Лондон и неговата малка мръсница.

И така — и този път говоря абсолютно сериозно! —
благодаря ти, господин Бивш, ти, гадно, долно копеле!
Надявам се да се забавляваш в далечната Англия!

А аз тепърва си припомням какво беше това
забавление и мисля, че ми харесва!

Изпратих колонката си на Мери. От една страна, се чувствах
облекчена, че най-сетне съм си признала истината, а, от друга — ми
беше болно. Е, така поне някои от нещата започваха да си идват на
мястото. А за да тръгна към бъдещето, се налагаше да се простя с
миналото.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

За човек, който само преди седмица бе отказал категорично да ходи в Бруклин, аз се завърнах в квартирата чак в петък сутринта. Заварих бележка от Джени, в която ме уведомяваше, че през уикенда ще остане у Джеф. Доколкото можех да преценя, тя изобщо не бе влизала в апартамента от вечерята ни в „Скотис“ в понеделник, но, колкото и да не беше за вярване, дори и без нея мястото вече ми приличаше на дом. Джени не бе закъсняла да добави към колекцията си от снимки по стените и наши, от прощалното парти на Джина, а тъй като двете имахме невероятно общи вкусове по отношение на филми и телевизия (разбирай готини актьори), навсякъде из дневната се въргаляха моите любими дивидита. От една книжарница за книги втора употреба си бях купила някои от любимите си автори, така че, оглеждайки се, не забелязах нищо, което би ми липсвало от апартамента ми в Лондон. Нищичко.

След като изгълтах остатъците от вече леденостуденото ми кафе, аз влязох в нета, за да проверя имейлите си. Разполагах точно с два часа преди срещата си с Мери, а за това време трябваше да си взема душ, да си избира тоалет, който да казва: „Моля те, не ме уволнявай!“, и да измисля първата си реч в стил „Не си виновен ти, вината е в мен“. Последната — за Тайлър, с когото имах среща тази вечер. Докато прекарвах курсора през потоците спамове в моята „Джимейл“ поща, прехвърлях през главата си различни сценарии. Бях сигурна, че той ще се държи добре, че ще си останем приятели и всичко ще бъде наред. Перфектно дори! И ако той не го приеме добре, категорично не смятах да се държа като типична англичанка и да легна с него, за да не го обидя. За нищо на света! Няма такива работи повече! Тъкмо си казвах, че една учтива целувка за довиждане вероятно ще дойде добре, когато забелязах имейл от „Look“. Но не от Мери или Сиси, а от жена, наречена Сара Стивънс.

Скъпа Анджела,

Надявам се, че нямаш нищо против имейла ми — но това беше единственият начин да се свържа с теб чрез сървъра на „Look“.

Първо, искам да ти кажа колко много харесвам блога ти — жесток е! И наистина имам чувството, че съм в Ню Йорк с теб!

И сега следва най-главното! Наскоро започва излизането на английската версия на „Look“ — всъщност пилотният брой е през януари, а аз се радвам да ти предложа да станеш наш старши щатен сътрудник. Тук всички са напълно убедени, че стилът ти е идеален за нашето списание и ние тук също следим популярността на блога ти при нас, не само в Щатите. Ти си истински хит!

Не съм сигурна колко смяташ да останеш в Ню Йорк, но ще ни трябва обратно на Острова към края на август, за да започнем подготовката за първия брой на списанието.

Обади ми се! Номерата ми са на дъното на имейла. Така ще можем да поговорим по всички въпроси, които вероятно ще възникнат у теб — заплата, бонуси и др.

Тук беше почти един и половина следобед, което ще рече, че в Лондон е шест и половина вечерта. Единственият начин да разбере дали обича да работи до късно е да ѝ се обади.

— Сара Стивънс.

Да, работи!

— Здравей, Сара! Обажда се Анджела Кларк. — Това със сигурност е последният път, когато набирам нечий телефонен номер, без да имам и най-беглата представа какво се каня да кажа. — Току-що получих имейла ти.

— Анджела, толкова се радвам, че се обади! Тук, в английския ни офис, всички буквално сме влюбени в теб!? Ти вълнуваш ли се? Вълнуващо е, нали?

Дотук — пълна противоположност на Мери.

— Хммм... ами... всъщност да! — отбелязах по английски маниер, докато се отпуснах на дивана.

— О, божичко! Ама, разбира се, че Е!

Не бях много сигурна дали се чувствам добре с тази тъй ранна склонност на Сара към женски писъци.

— Е, кога се връщаш при нас, скъпа? Харесва ми, че си щипнала до Ню Йорк, за да се позабавляваш, вместо да си седиш тук и да се превръщаш в жертва на самосъжалението! Адски готино от твоя страна! Обаче ни трябваш обратно тук! Кога ти е точно полетът? — изрева тя.

— Всъщност още не съм го резервирала. — Сара може и да успява да издържи цели седем минути до първото поемане на дъх, но при мен не се получаваше. — Всъщност още не знам дали изобщо ще се връщам.

— Какво?! Да не би вече да си се омъжила за онзи banker от Уолстрийт?! Не че някой би те обвинил, разбира се! Не? Е, така е по-добре. Ние ще поемем всички разноси по връщането ти, скъпа! При това първа класа! Та ето какво включва длъжността на старши щатния сътрудник — много е вълнуващо! Ще пишеш буквално за всичко, което прецениш, че ще бъде интересно за читателите на списанието, така че теми — колкото искаш! Четях си аз блога ти и изведнъж ме осени! Бум! Това момиче може да пише за мода, за срещи, за пътешествия, за храна, за секс...

— Какво казва Мери по този въпрос? — прекъснах я аз. Да, знам, че е невъзпитано, но очевидно нямаше никакъв друг начин да я накарам да млъкне.

— Мери ли?

— Мери Стайн. Редакторката ми тук.

— О! — Този път Сара съвсем сериозно направи пауза. — Всъщност не може да се каже, че съм говорила с нея. Но това всъщност не е кражба, нали? Ти все пак си британка, връщаш се в Лондон, а ние имаме нужда от писател! Ако трябва да бъде честна, засега пазим новината само в семейството. Иначе за нея съм сигурна, че ще се зарадва за теб. Не искам да прозвуча вулгарно, Анджела, но парите на длъжността, която ти предлагаме, ще сложат в малкия си джоб шибаните пенита, които американският отдел за онлайн връзки ти предлага!

— Но нали ще говориш с нея?

— Ами... добре. Веднага. Веднага ще ѝ се обадя. Просто искам да съм сигурна, че ще се върнеш вкъщи, при мен, ти, абсурдно талантлива жено!

— Ами... това е доста интересно, но... — Исках да се откача от този разговор колкото ми бе възможно по-скоро. — Налага се да бързам за една делова среща, та...

— Искам да знам отговора ти до края на работния ден в понеделник, ваше време! — отсече изведнъж Сара. Кисканията и ентузиазмът ги нямаше никакви. — За нещастие не мога да ти дам много време, за да обмислиш предложението ми — макар че, според мен, няма какво да мислиш, — но истината е, че сроковете ми за наемането на главния ни писател са много кратки! Ще ти изпратя по имейла подробностите около длъжността, заплатата, а ти можеш да ми отговориш. Става ли?

Внезапно си дадох сметка, че тя не може да ме види през телефона как кимам.

— Да — казах на глас.

— Добре. Значи ще се чуем в понеделник. Чао, скъпа! Приятен уикенд в Голямата ябълка!

— Чао! На теб също! Имам предвид в Лондон. — Обаче тя вече беше затворила. Огледах апартамента, все още стиснала слушалката, и бавно прехапах устни. — Да ме вземат мътните!

* * *

И като че ли разговорът със Сара не беше достатъчен, за да разбърка плиткия ми ум, та и туристите по Таймс Скуеър като че ли се бяха наговорили да затруднят максимално навременното ми явяване на срещата с Мери. Похабих твърде много време в търкане на косата си под душа, в нагъване на крекери „Голдфиш“ и в гледане на телевизия, вместо да се заема с нещата, с които трябваше да се заема. И ето че сега закъснявах. Разбрах Алекс защо толкова много харесва Уилямсбърг — там беше много по-спокойно и шик. Но лично аз все още бях влюбена в Манхатън въпреки влудяващите тълпи. В шума, в хората, в чувството, че всеки миг може да се случи нещо интересно. Това чувство повдигаше кръвното ми налягане, именно то събуждаше

адреналина ми — особено когато улиците ставаха все по-тесни и все по-трудно проходими. Обичах неоновите билбордове, гигантските реклами, крещящо безвкусните табели на магазините, самите магазини и ресторантите. Бяха само някакви си реклами, магазини и ресторанти, но именно непрестанното щракане на фотоапаратите и бутането в хора с щастливи лица правеше града такъв, какъвто е. И за мен това беше истинско чудо.

Още по-голямо чудо беше поривът хладен въздух от климатика, който ме посрещна още на входа на сградата на „Спенсър Медиа“. Блаженство! Бях закъсняла, но ме отпратиха директно в офиса на Мери, при това без да ми четат конско. И — о, шок! — веднага ми връчиха кафе и вода с лед, и — Исусе! — усмивка от Сиси. При това в мига, в който прекрачих прага.

— Анджела Кларк, веднага си довлечи задника тук! — изрева Мери иззад бюрото си.

— Тук съм! — запелтечих аз, едва успявайки да балансирам напитките в ръцете си. Главната ми грижа беше да не разлея нищо върху чантата си. — Здравей, Мери!

— И така. — Както винаги, право в целта. — Вчерашната ти колонка! — О, господи! Ама тя май се хилеше! Не учтива усмивка, не неодобрително смръщване. Широка, искрена усмивка! — Страхотно, Анджела! Направо нямам търпение да го пусна в блога!

— Значи той все още върви? — запитах предпазливо.

— Разбира се, че върви, и то дори пуши! — Мери се изправи и ме дари с прегръдка, със сигурност по-голяма и от нея самата. — Ти си моята малка звезда! Знаеш ли колко имейла съм получила вече за твоята колонка? Повече, отколкото за всичко останало в уебсайта! По дяволите, дори повече, отколкото за всичко останало в списанието! Всички в редакцията са влюбени в твоята колонка!

— Всички значи — измъгнах предпазливо. Не можех да бъда сигурна дали Сара вече се е обадила. — Искам да кажа... това е добре, нали?

— И питаш! Хората са влюбени в теб, Анджела! И всички до един обожават да живеят на гърба на някой друг, чрез друг човек! Никой няма желание да бяга чак в друг континент и да напуска всичко, което познава, но всички са щастливи, че ти го правиш вместо тях! — Мери кимна дълбокомислено, кацна на ръба на грамадното си бюро и

ме бутна назад в стола пред себе си. Със сетни усилия успях да задържа кафето в чашата му, обаче водата се плисна навсякъде. С изключение на моята чанта. Слава богу! — Така че, това е добре за мен и още по-добре — за теб! Затова се налага да подпиша договор с теб!

— Какво?!

— До-го-вор! — повтори бавно редакторката ми. — Държим да запазим блога и да го превърнем в постоянна рубрика! Така че, Анджеला, няма да те карам да го подписваш с кръв, но определено ще те накарам да го подпишеш!

Мамкамумамкамумамкамумамкаму!!!

— Случайно да ти се е обаждала една Сара Стивънс от лондонския офис? — обадох се предпазливо и побързах да изгълтам кафето си в случай, че Мери изведнъж реши да си го вземе обратно.

— Имаш предвид от английския „Look“? Ти откъде знаеш за това? — изкрещя Мери и скочи от бюрото си с умопомрачителна скорост. — Но това все още не се знае дори на вътрешно ниво!

Подяволитеподяволитеподяволитеподяволите!!!

— Ами... днес ми се обадиха и ме поканиха да работя за тях. Като старши щатен сътрудник.

— Ти бъркаш ли се с мен?! — Лицето на Мери премина от червено през бяло до пурпурно само за едно мигване на окото. — Значи се опитват да ми отмъкнат изпод носа мой сътрудник?!

— Тя каза, че това нямало да бъде като отмъкване...

— Че какво друго е, ако смея да попитам?! И кога стана това? Защо не ми каза веднага?!

Вбесената Мери се оказа адски, ама адски страховита.

— Беше едва днес! В най-буквалния смисъл на думата! Всъщност само преди час! — побързах да обясня. — Точно когато се приготвих за нашата среща! Та затова реших, че няма смисъл да ти се обаждам и да ти казвам, при положение че имаме уговорена среща!

— Ясно. Е, предполагам, че би трябвало да ти бъда благодарна, че си избрала да ми го кажеш очи в очи, за разлика от онези коварни лондонски кучки, които не са проявили достатъчно уважение поне да ми се обадят! — Мери поклати глава. — Ами... поздравления, Анджеला! Това е страхотен шанс за теб и аз смятам, че ще се справиш изключително добре със задачата! Просто все още съм бясна, че току-що те открих, а ето че трябва да те загубя!

— Ама аз още не съм приела! Имам време за отговор до понеделник! — изквичах, скочих от кожения стол и сякаш половината от бедрата ми останаха там. Оооох! — И изобщо не съм сигурна, че ми се иска да се връщам в Лондон, а още по-малко — да работя за Сара!

„Особено да работя за Сара“ — добавих мислено. Тази жена беше пълен кукундел!

Мери се втрени изпитателно в мен, без да казва и думица. Нямах представа дали това беше добър или лош знак.

— Ти сериозно ли ми говориш? — попита накрая.

— За кое?

— За това, че няма да се прибереш у дома и да приемеш този невероятен шанс за кариерата си. С други думи — да рискуваш, само и само да пишеш блог за един град, в който си живяла не повече от три седмици?

— Ами, погледнато от този ъгъл, май наистина звучи малко глупаво. — Приседнах обратно на кожения стол, като този път се постарях да издърпам рокличката си под задника.

— Наистина ли не искаш да се върнеш в родината си, в Лондон? — повтори Мери.

— Вече има ли някакво значение какво искам аз?! — Прехапах устни. — Налага се да си тръгна, нали? Всички все това ми повтарят. — „Всички, с изключение на Алекс“, довърших мислено.

— Окей. Обаче ти нямаш американско гражданство, което означава, че нещата надали ще бъдат толкова лесни. — Мери се изправи от стола си, заобиколи бюрото си и застана пред мен. Приведе се и ме принуди да я погледна в очите. Чувствах се адски неловко. — Но ако в крайна сметка решиш да останеш, за теб винаги ще има работа при мен!

— Ти сериозно ли? — Успях да примигна точно навреме, за да скрия една коварна сълза, решила точно в този момент да си проправи път от очите към бузите ми.

— Анджела, вече близо три седмици чета дневника ти и ми е пределно ясно, че изобщо нямаш представа какво искаш! — Мери приклепна на пода и постави ръка на коляното ми. — Точно затова хората харесват твоя блог — защото така е с всички ни! И защото искат да разберат първи, когато накрая вземеш решение! Нямам представа дали ще избереш да останеш тук, в Ню Йорк, или да се

върнеш в Лондон, но определено мога да ти кажа, че вече няма смисъл да отлагаш решението си!

— Да, знам — смотолевих, поех си дълбоко дъх и изтрих очите си. Май вече е крайно време да се хвана в ръце!

— Няма спор, че съм бясна на екипа от Лондон — продължи редакторката, — но ти казвам, че ако смяташ да се прибереш у дома, точно сега е моментът да го направиш! Това определено е рядка възможност! Ако пък останеш тук, кой знае какво може да стане. Вярно, че от блога няма да печелиш толкова, колкото от щатната длъжност, но все пак ще ти носи доходи. Ние можем да ти помогнем за получаването на работна виза, но дори и аз не мога да ти кажа какво ще стане след това!

* * *

През целия обратен път до квартирата си зяпах краката, подсъзнателно внимавайки единствено за хора, коли и други препятствия. Когато влязох в апартамента, се стоварих директно на дивана в дневната и вперих поглед в тавана. Току-що бях стигнала до извода, че съм щастлива. Току-що бях стигнала до избора, че ще бъде Алекс, а не Тайлър. А сега това! Джени вероятно би казала, че животът подлага на изпитание решенията ми. Мама пък би отсякла, че съдбата ме връща у дома. Аз бих изкрещяла: „Стига толкова! Нямаме ли още малко «Бейк ролс»?!“ И тъй като аз бях единственият човек в стаята, логично послушах себе си.

* * *

Тайлър се появи точно в седем и ме завари при вратата на нашата кооперация, жонглираща с книжните торби от магазина, чантата и ключовете си. Напълно бях изключила, че тази вечер той ще идва в бърлогата ми, така че към момента, в който се сетих — което беше по време на онзи епизод от „Приатели“, където посрещат Деня на благодарността, — имах време само колкото да изтичам до магазина до станция „Гран Сентрал“ и да купя спагети, сос и огромен шоколадов

чийзкейк. Възнамерявах да го представя като свой, обаче изгубих толкова минути във вътрешни дебати относно достойнствата на чийзкейка и тарталетите, че закъснях с прибирането.

— Значи това е моята романтична вечеря, така ли? — усмихна се той и веднага пое торбите от ръцете ми.

— Много съжалявам — изрекох смутено, отключвайки вратата. — Имах извънредна среща с моята редакторка и всичко ми дойде малко... мmmm... малко в повечко. Иначе възнамерявах да приготвя истинска вечеря, честна дума!

— Още една среща ли? — изненада се Тайлър, като тръгна след мен по стълбите. — Ти като че ли вече имаш толкова делови срещи, колкото и аз!

— Да бе! Дълга история! — махнах с ръка и продължих да се качвам. — Но мисля, че ще имаш удоволствието да я чуеш по време на вечеря.

Едва когато влязохме заедно в квартирата ми, си дадох сметка в какво състояние е тя в сравнение с луксозното жилище на Тайлър. В отчаянието си сригах някакви боклуци под дивана и се опитах да отвлека вниманието му с виното, което той беше донесъл, обаче се оказа, че в кухнята никъде не можах да открия тирбушон. А после се сетих, че в обиталището на две неомъжени жени подобно помощно средство би трябвало да се намира в дневната. С облекчение забелязах, че настроението на Тайлър е много по-добро от онова, в което го оставих в началото на седмицата, обаче нещо ми подсказваше, че то надали ще остане такова, когато повдигна темата за „скъсването между нас“.

Приготвихме заедно вечерята (аз сварих спагетите, той пусна соса в микровълновата), след което заехме местата си пред масичката в дневната, седнали по турски на пода. Известно време никой не каза нищо. Тайлър нагъваше спагетите си като не виждал, а аз човърках в чинията си. Не бях в настроение нито за спагети, нито за разговори, но се надявах да успея да го изпратя преди чийзкейка. Той си беше роден и създаден само за мен и Джени и за бутилка вино, разбира се, придружена от обилна порция женски сълзи.

— Е, какво й беше толкова лошото на днешната ти среща? — попита по едно време Тайлър, доливайки чашата ми.

— Честно казано, не беше чак толкова лоша — отговорих и започнах да ръся спагетите си с още черен пипер. — Всъщност предложиха ми щатна работа.

— Сериозно? — изглежда ме той, облиза чинията си и се зае с моята.

— Напълно — кимнах. — Като щатен сътрудник на списанието. В самия „Look“ имам предвид. Единственият проблем е, че е в Лондон.

— Но това е фантастично! — извика той, приведе се и ме прегърна с една ръка. — Това е истинска писателска работа, точно каквато ти искаше, нали? Казах ти, че този блог ще бъде твоят голям пробив!

— Обаче е в Лондон! — повторих, наблюдавайки го как спокойно си хваща вилицата и пак продължава да яде. — Трябва да напусна Щатите почти веднага.

— И без това рано или късно щеше да го направиш, нали? — отбеляза Тайлър, загрижен храната ми да не отиде на вятъра. — Прекрасно е, че трябва да го направиш точно заради това!

— Ами, не знам. Редакторката на уебсайта каза, че ако остана, тук винаги ще има работа за мен. — Не бях в състояние да откъсна очи от него. Дори не примигна, когато му съобщих, че ще си тръгвам. — Което означава, че ако искам, мога да остана!

— Но както гледам, няма да го направиш — изфъфли с пълна уста Тайлър. — Така де, все пак онези глупости в нета са едно, а писането за истинско списание — съвсем друго, нали?! Това вече е истинска работа! Работа, която ще ти даде реална възможност да *бъдеш* журналистка, а не да се *правиш* на такава!

— Искаш да кажеш, че с блога само се правя, че пиша, така ли? — изгледах го аз. Божичко, с всяко следващо отваряне на устата си този човек все повече и повече улесняваше задачата ми по скъсването с него!

— Анджеела, защо се впрягаш толкова? — погледна ме изумено той. Приключил и със собствената си храна, и с моята, той пропълзя от моята страна на масата и обгърна лицето ми с ръце. — Мисля, че ти си много талантива писателка и че тази работа е една фантастична възможност за теб! Какво ще кажеш да излезем и да го отпразнуваме?

Поради липса на отговор аз се оставих да ме целуне. Но усещането беше странно — не почувствах абсолютно нищо.

Отдръпнах се рязко и попитах:

— Тайлър, ако остана в Ню Йорк, ще искаш ли пак да се срещаш с мен?

— Разбира се — прошепна той, захапал лекичко ухото ми.

— Ами ако се върна в Лондон? — продължих да разпитвам, като пак се отдръпнах. — Ами ако се върна в Лондон, но пак искам да те виждам? Въпреки разстоянието? Ще се съ согласиш ли на такъв вариант?

— Не мога да разбера накъде биеш — отговори Тайлър и усетих, че се стегна. — Сега се забавляваме, нали?

— Ти очевидно — да — промърморих, скочих от пода и започнах да събирам чиниите. Занесох ги на барплота в кухнята. По-скоро в бокса. А оттам подвигнах: — Искаш да кажеш, че ако се върна в Англия, всичко между нас ще приключи, така ли?

— Анджела! — изръмжа Тайлър и също се изправи. — Изобщо не мога да разбера какви игри играеш! Това не трябваше ли да бъде просто една приятна вечеря?

— Може би. Но очевидно досега не съм си давала сметка, че за теб това няма никакво значение.

— Какво, по... — извика, но не довърши той. — Като че ти си имала сериозни намерения към мен, а?! Маmicата ти! Та ти си чукала някакъв писклив тип от Бруклин, докато си чукала мен, така че изобщо не ми излизай с тези номера!

— Аз съм... — не довърших. Значи все пак редовно е чел блога ми. — Защо не ми каза, щом за теб това е било проблем?

— Защото не беше проблем! — отсече той. — Срещала си се и с други мъже и какво от това?! Аз също съм се срещал с други жени! Ако искаш да знаеш, непрекъснато се срещам с момичета! И нали точно това си търсела, когато си решила да избягаш от родината си?!

— Не съм сигурна. — Всъщност той беше отчасти прав. — Но сега не търся точно това.

— Мисля, че ти изобщо нямаш представа какво търсиш! — изсмя се злобно Тайлър, отправяйки се към вратата. — Точно затова избягвам сериозните връзки, особено с психичните развалини!

— Психична развалина ли? — ахнах. Значи все пак този човек изобщо няма да ми липсва! Какво облекчение! Иначе голям кавалер се оказа, няма що!

— Виж какво, Анджела, ти получи точно това, което сама си търсеше! Искаше да изчукаш някой готин тип, за да компенсираш чувството, че си била измамена от друг! И аз нямам никаква вина, че сега те е страх да се върнеш във Великобритания! Освен това не мога да си губя времето с твоите емоционални глупости от типа „да бъде или да не бъде“!

— Емоционални глупости ли? Ти мислиш, че това са емоционални глупости? — започнах да набирам скорост и аз. И преди да е успял да ми избяга, застанах между него и външната врата.

— Добре тогава, сам си го търсеше! Сега ще чуеш всичко! Да, излизах и с друг мъж, но знаеш ли защо въпреки това продължавах да излизам и с теб?

Той извърна поглед. Да, таванът определено беше много интересен.

— Продължавах да излизам с теб, защото те смятах за мил и почтен мъж! Представяш ли си?! Да, била съм глупава! И просто за твоя информация, правех го не защото ти беше толкова добър в леглото, че не можех да се контролирам — защото истината е, че в тази област имаш още много да учиш!

Това безсъмнено привлече вниманието му.

— Да бе, ти пък затова толкова умело се преструваше! — подхвърли саркастично.

— Това е едно от предимствата да бъдеш психична развалина! — не му останах длъжна аз. Не беше необходимо да знае, че най-безсрамно го лъжа. — Когато десет години подред се преструваш, накрая ставаш специалист в тази област!

Той поклати глава. Стиснатите му устни се превърнаха в тънка зловна линия. При последното надигане на разочарованието и безсилието в гърдите ми аз едва не му раздрах дрехите на улицата. Тази вечер обаче щях да се задоволя да раздера само него.

— Мислех те за чаровен и мил мъж. Вярно, малко сладникав, но като цяло добър човек. Господи! Като си помисля, че дори изпитвах угризения да се срещам едновременно с теб и Алекс! Но както става ясно, не ми е хрумвало, че и ти се срещаш с други жени. И макар че тази вечер възнамерявах да скъсам с теб — да, защото беше точно така! — надявах се поне да останем приятели! Ала щом моите

емоционални глупости ти идват в повече, значи най-добре е просто да се ометеш оттук!

Той ме изгледа свирепо и просъска:

— Не желая да понасям всичко това само и само тази вечер да не остана на сухо!

Бутна ме грубо и се изстреля навън.

— Аз също! — изревах след него и затръшнах вратата.

* * *

Продължих да беснея дълго след като Тайлър си тръгна. Но беснеех вътрешно. Иначе стоях като вцепенена. И не бях сигурна на кого ме е яд повече — на Тайлър или на мен самата. Той беше прав, аз наистина го използвах, така че защо толкова се ядосах, че той е правел същото? Бях наясно, че ако в крайна сметка се върна в Лондон, не Тайлър ще бъде мъжът, с мисълта за когото ще заспивам. Накрая успях да накарам краката си да се задвижат и стигнах до телефона. Веднага звънна на Алекс. Имах нужда да поговоря с него.

Обаче той не си беше вкъщи. Не можех да се обадя и на Джени, защото тя се наслаждаваше на великата си романтична вечер с Джеф. Помислих си да звънна на Ерин или Ванеса, но прецених, че с тях не се чувствам достатъчно близка, за да им споделям подобни неща. И накрая направих онова, до което прибъгва всяко момиче, когато магазините са затворени — отворих нова бутилка вино, извадих недокоснатия чийзкейк от хладилника и седнах пред телевизора. Майната им на диетите и да се молим този сезон на мода да излязат широките блейзери! С тази велика мантра в ума аз започнах да пълня устата си. Чийзкейк, вино. Чийзкейк, вино. Чийзкейк, още чийзкейк и вино. И пак вино. До момента, в който почувствах, че вече не мога да сложа ни троха, ни капка в устата си, се оказа, че съм погълнала повече от половината от сладкиша и на практика цялата бутилка вино. Знаех си, че на сутринта всичко ще ми се върне, но засега захарно-виненото опиянение, в което постепенно изпадах, беше истинска манна за душата ми.

Лека нощ!

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Очаквах да бъда събудена от непреодолимо желание за повръщане, но вместо това бях събудена от лудешко тропане по вратата. Беше събота сутрин. Надигнах се замаяно, надникнах през облегалката на дивана и се примолих да не са крадци. Или убийци. Всъщност крадците са като че ли за предпочитане. Така си помислих, когато предпазливо надникнах през шпионката. Не бяха нито крадци, нито убийци. Вместо грамадни страшни мъже, облечени в черно, зърнах една миниатюрна Джени с крайно измъчен вид, облечена само по бельо и мъжка тениска. Интересно модно решение. Не знам защо, но интуицията ми подсказа, че историята, която върви към тази физиономия, не е от щастливите.

— Джени? — изрекох бавно. — Добре ли си?

— Скъсахме — промърмори и поклати глава, сякаш сама не си вярваше. Очите ѝ бяха фиксирани в нещо в близката далечина, което само тя си виждаше. — Той ме захвърли. Отново.

— Какво?! — тръгнах след нея, докато тя със зигзагообразна походка се насочи право към дивана. И като че ли авангардният ѝ ансамбъл не беше достатъчен, но и тя самата буквално вонеше на алкохол. — С Джеф сте скъсали?!

— Каза, че ме обичал, обаче не можел да бъде с мен. — Сбърчи нос и продължи да се взира в своята си любима точка. — Каза, че всеки път, когато си тръгвам от него, той се притеснявал, че пак ще му изневеря, и не бил сигурен, че ще може да живее цял живот с тази мисъл.

— Ама той те обича! — извиках и я прегърнах. — Ти също го обичаш!

— Той обаче казва, че това не било достатъчно — изрече тя. Гласът ѝ ставаше все по-тих и безпомощен. — Казва, че вече не ми вярвал.

— О, Джени, толкова съжалявам! — промърморих и подпъхнах краката ѝ под задника ѝ. Беше като парцалена кукла.

— А аз си мислех, че този уикенд ще ме покани да се преместя при него! — усмихна се тъжно тя. — И се притеснявах как ще ти кажа, че се изнасям. Но се оказа, че той дори не иска да ме вижда, а какво остава — да живее с мен!

— Но той те обича! Всички го виждат! — повторих аз, опитвайки се да повдигна пелената, покрила съзнанието ѝ. Испитвах ужас от стъкления ѝ поглед, който продължаваше да се взира напред. — Вероятно просто му трябва време да го осъзнае.

Джени поклати унило глава и промърмори:

— Разполагаше с достатъчно време. Имаше цялото шибано време на света! А аз бях тази, която спря времето за цяла година, за да му даде възможност да осъзнае колко много му липсвам. — Тихо ридание. — Обаче не мога да продължавам така! Прекалено много го обичам!

— Каза ли му го? — попитах и я прегърнах, защото усетих, че започва да трепери.

— Ти как мислиш? — прошепна тя и покри лицето си с ръце. — Обаче на идиота изобщо не му пука! Маmicатa му! Казва, че ме обичал. Трънки! Та той дори няма представа какво е любовта! Защото ако имаше, никога нямаше да постъпи така! Никога нямаше да ме изгони!

— Започвам да си мисля, че повечето мъже въобще не схващат за какво става въпрос в една връзка — въздъгнах съпричастно аз.

Джени ме изгледа смръщено. Май не казах нещо както трябва.

— Ти сериозно ли?! — извика. — Слушай какво, не мога цял живот да седя и да те слушам как се вайкаш за това кого харесваш и кого не харесваш и защо бившият ти вече не те обичал, разбра ли?! Светът не се върти около теб, проумей го най-сетне!

— Изобщо нямах предвид това — изрекох в опит да се защитя. Опитах се да си припомня, че когато изпадне в подобни състояния, тя изобщо не мисли какво говори. — Просто исках да кажа, че дори когато ги мислим за готини, те не винаги се оказват такива. Може би и при Джеф е така. Ти си прекалено добра за него, Джени!

— Мамка му! — изкрещя тя. — Ето че пак започваш! Това просто не е вярно, Анджеела! Непрекъснато си говорим всичките онези мръсотии за това как всички мъже били мръсници, а ние, бедните женици, сме използваните и захвърляните, но това просто не е истина!

Джеф не ме обича, защото аз му изневерих! Това е! Бившият ти не те обича, защото... и аз не знам защо, да го вземат мътните! Но пък и как би могъл да те обича?! Как би могъл да обича жена, която първо на първо не обича себе си?!

— Не става въпрос за Марк — казах и се изправих. Трябваше да изляза, преди да съм казала нещо, за което да съжалявам. Преди тя да е казала нещо, за което няма да мога да ѝ простя. — Всъщност имах предвид Тайлър. Показа се, че не е чак толкова миличък и възпитан.

— Че на кого му пука, бе?! Ти просто го чукаше, защото ти напомняше за бившия ти! О, и още по една причина — защото беше адски богат! — продължи да набира скорост Джени. Обърнах се и видях как изпразва остатъците от моето вино в голяма порцеланова чаша и ги поглъща. — Е, поне сега можеш изцяло да се отдадеш на своята пошла рокаджийска фантазия!

— Изобщо не възнамерявам да продължавам да те слушам! — извиках и си грабнах чантата, оставена до вратата. — Не съм длъжна да те слушам! И направо не знам как успяваш да се представиш като страхотен човек, на когото наистина му пука за хората и който наистина иска да им помогне, когато не можеш да помогнеш първо на себе си!

— Ти защо просто не си грабнеш партакешите и не си се прибереш у дома при мамчето?! — изпищя Джени. — Защо не вземеш да оставиш и мен, и Алекс, и всички останали да си живеем истинския живот? Да, беше забавно, но може би, просто може би, когато се прибереш у дома, най-сетне ще престанеш да се опитваш да бъдеш нещо, което не си! Мислила ли си за това, Анджела? Може би причината, поради която не можеш да стигнеш до извода каква искаш да бъдеш, е, че просто вече си тази, която си! Тази тъпоумна, нерешителна, скапана смотла, която виждаш в огледалото, си ТИ! И всички сме това, което виждаме в огледалото! Колкото по-скоро го осъзнаеш, толкова по-добре! Писна ми да те държа за ръчичка и да чакам сама да се сетиш за всичко това!

* * *

Излязох и затръшнах вратата зад гърба си. За втори път през последните двацет и четири часа. Не знаейки какво друго да направя, аз извадих телефона си и набрах номера.

— Ало?

— Луиза?

— Анджела?

Бяха объркани. Нали набрах къщата на мама, а не тази на Луиза?

— Къде е майка ми? — попитах. Не бях убедена, че ще мога да се справя и с това.

— В момента прави чай. Отивах на тенис и минах да ѝ донеса снимките от сватбата. Едва вчера бяха готови — каза Луиза.

Само чуването на гласа ѝ беше достатъчно, за да събуди всички спомени. Не за сватбата или за излавянето на Марк в крачка, а другите, за истинския ми живот. За моите двацет и седем години живот. Значи тя ще пие чай с майка ми и двете ще гледат снимките от сватбата, ще гледат и мен на тях, сякаш последните три седмици изобщо не ги е имало. И може би за тях беше точно така.

— Къде си сега, Анджела? — попита Луиза. Нито крещеше, нито звучеше ядосана. — Майка ти казва, че все още си в Америка.

— Да. В Ню Йорк съм. — Приседнах на най-долното стъпало на стълбището. — Тук съм от... тогава.

— Господи, като че ли мина цяла вечност! — въздъхна Луиза. — Ще ми се и меденият ни месец да беше толкова!

— Луиза — изрекох бавно, — не си ли ми сърдита?

— Да съм ти сърдита ли? — изуми се тя. — По-скоро ти не си ли ми сърдита?

Прехапах устни и се втренчих във външната врата на кооперацията. Очите ми бързо започнаха да се пълнят със сълзи.

— Ама аз провалих сватбата ти! — отроних, като се опитвах да не позволя на всички сълзи да рукнат едновременно. — Толкова съжалявам!

— О, Анджела! — подсмъркна Луиза и сълзите ѝ се усетиха дори от това разстояние. — Това ли си си мислела през всичките тези три седмици? Че си провалила сватбата ми? Аз съм тази, на която трябва да се сърдиш! Аз съм тази, която сгреши! Трябваше още от самото начало да ти кажа за Марк и онази повлекана Кейти! Още в мига, в който разбрах!

— Мама ми каза, че тя се е преместила да живее при него — прошепнах и събрах колена. — Виждала ли си го?

— Да, виждам ги понякога в тенисклуба — отговори неохотно Луиза. — Обаче той е наясно какво мислим за него с Тим. И затова не може да се каже, че бързаме да си прием питиетата заедно. О, Анджела, моля те, не ми казвай, че през цялото време си стояла там съвсем сама и си си мислела, че на мен изобщо не ми пука как си!

— Всъщност не съм била сама — отроних. — Живея с една приятелка, едно момиче, с което се запознах тук, но мисля, че скоро ще трябва да се връщам у дома.

— Разбира се, че ще се върнеш у дома! — отсече Луиза. Гласът ѝ беше толкова познат, въпреки че ми звучеше като чужденка. Очевидно прекалено много време бях изкарала сред хора с американски акцент. — Можеш да останеш при нас! Ние ще се грижим за теб!

— Впрочем предложиха ми работа в едно ново списание — казах, опитвайки се да намеря някаква твърда почва, върху която да стъпя. — Тук пиша едни неща за един уебсайт, та така научили за мен и сега ми предлагат работа като щатен сътрудник. Старши.

— Ето, видя ли?! Значи не всичко е толкова черно, колкото си мислиш! Защо не вземеш веднага да си събереш багажа и да се върнеш при нас? Още днес, а утре ще те чакаме на летището! Не мога да понеса мисълта, че си седиш там сама и се притесняваш! Моля те, Анджела, просто искам да знам, че си добре! Просто искам да те видя!

— Никога не съм оставала сама — повторих и погледнах през вратата към типичните за Ню Йорк тълпи и натоварен трафик. — Освен това тук ми харесва. Честна дума! Даже почти се чувствам добре!

— Но не ми звучиш така, Анджела — въздъхна Луиза. — Слушай, защо не вземеш да ми звънеш, когато резервираш полета си? Нали знаеш какво ще ни оправи? Няколко пинти „Бен и Джери“ и „Мръсни танци“!

— Вече съм минала по този път, Луиза. — Поклатих глава, спомняйки си защо бях избягала оттам. — Не мога да кажа, че и тук нещата са идеални, но самото връщане у дома няма автоматично да оправи всичко!

— Анджела, нуждаеш се от приятелите си! Послушай сърцето си, момиче! — възкликна тя. — Онова, което стори Марк, е със

сигурност отвратително и ние никога няма да му простим за това, обаче ти трябва да се върнеш у дома! Рано или късно трябва да го направиш! Не можеш вечно да бягаш, нали?!

— Не мисля, че ме разбираш — отбелязах, изправих се и излязох сред почти свежия навън въздух. — Аз не бягам! Да, когато напуснах Англия, наистина бяха, но сега тук имам някои истински възможности! С мен се случиха някои много вълнуващи неща!

— Когато човек е на почивка, всичко му изглежда вълнуващо. — Луиза очевидно започваше да ми говори така, сякаш бях пияна. Или петгодишна. Въздъгнах. — Но слез на земята, Анджела! Ти трябва да продължиш да живееш!

— Да, напълно си права — кимнах, завих зад ъгъла и вдигнах глава към Крайслер Билдинг. Все още ми късаше сърцето — толкова беше красива тази сграда! — Но връщането ми вкъщи не означава продължаване на живота, а по-скоро връщане към нещо, което ме е направило нещастна!

— Анджела! — Луиза като че ли започваше да губи търпение. — Доколкото разбирам, мислиш, че вече си оставила историята с изневяратата на Марк зад гърба си.

— Не ми казвай какво мисля аз! — изрекох и вече започнах да набирам скорост. — Права си, че Марк е пълен боклук. Ако някога има късмет да го зърна, сигурно ще го кастрирам, но онова, което ми стори той, не може изобщо да се сравни с другото, което сама си направих! — Усещах как думите на Алекс започват да се нижат от устата ми. Интересно чувство. — Истината е, че ние от години не бяхме щастливи. Защото ако не беше така, той нямаше да се сети да погледне някоя друга. Просто трябваше да го напусна още тогава, Луиза! Трябваше! Обаче бях прекалено уплашена от промените. И така похабих ценни години от нашия живот — и неговия, и моя. Ей така, просто ги захвърлих на бунището!

— Ама... — опита се да ме прекъсне Луиза, обаче аз не бях готова да спра.

— А през последните три седмици усещам, че най-сетне наистина живея! Че вземам добри решения, че правя добри неща. И ако сега се върна, какво ще стане тогава?

— Ще бъдеш с хора, които те обичат и които се притесняват за теб — отговори Луиза. Обаче гласът ѝ въобще не звучеше като глас на

човек, който ме обича и се притеснява за мен. Поех си дълбоко дъх, преди да съм казала нещо, което не искам. И точно тогава дочух сигнала, че някой друг ме търси.

— Трябва да затворям, Луиза — казах, заслоних очите си с ръка и вдигнах очи към квартирата. Да, Джени стоеше до прозореца, гледаше ме и държеше телефон до ухото си. — Засега все още не знам какво ще направя, но можеш да кажеш на мама, че съм добре и ще се обадя в понеделник. Става ли?

— За бога, Анджела! — Луиза вече не беше в състояние да сдържи гнева си. — Ти живееш в измислен свят! Събуди се и се върни у дома!

— Виж за това не знам — свих рамене. — Но до понеделник ще ми се изясни. Обичам те, Луиза! Радвам се, че си добре!

И преди да успее отново да отвори уста, за да започне да ме врънка да се прибера, аз затворих. Джени вече беше затворила и когато вдигнах очи към прозореца, беше изчезнала оттам. Аз все още не бях готова да се върна при нея, но не бях готова да се върна и в Лондон. Нуждаех се от място, където да помисля.

* * *

В продължение на час обикалях улиците. Надолу, наляво, надолу, надясно, пак надолу. Даже не разбрах как съм стигнала до Емпайър Стейт Билдинг, докато не налетях право на опашката от туристи.

— Гледайте си в краката, по дяволите! — промърмори някакъв излишно дебел британски господин и въздъхна, когато отминах с нечленоразделни извинения. — Тъпи американци! — кимна на другаря си. — Големи грубияни!

Намерих си тихо местенце пред вратата на някаква аптека на ъгъла на улицата и вдигнах очи към върха на сградата. Но там не намерих отговорите, които търсех. Видях само спомени, подсилени от безбройните часове, прекарани пред телевизията, и гледане на филми — и всичко това подправено с някой и друг спомен от посещението си на върха на кулата с Алекс. По едно време обаче усетих, че тълпите започват да ме задушават. Отърсих се от замайването и се завъртях на балетните си пантофки. Нагоре. Навън от центъра. През първите

петнайсет пресечки си мислех, че вървя към парка, но докато пресичах от Пето авеню към Шесто, се сетих за друго убежище. Дано там успея да напълня главата си с нещо друго, освен колелото на въпросите, в което продължавах да се въртя като хамстер.

Въпреки че беше относително тихо местенце — все пак беше музей, — „Мома“ се оказа доста по-шумен от последния път, когато бях идвала тук. Платих си двацете долара за вход и скочих направо на ескалатора, който ме отведе до петия етаж. Бях изненадана от огромния брой деца, които тичаха наоколо. „Адски напредничави родители“ — казах си аз, макар че тайничко ми се искаше тези напредничави родители да си подберат челядта и да я откарат отсреща във „ФАО Шварц“. Въпреки множеството посетители нито един от тях не ми каза и думица, когато се отпуснах на пода точно срещу картината „Светът на Кристина“. Вторачих се в нея. Дори не заплаках. Само седях и се вирах, изгубвайки се във всяко отделно стръкче трева. Не обръщах внимание на шепнешком подхвърляните около мен коментари, макар да не сдържах нацупването си, когато някакъв образ подметна на гаджето си, че сигурно изпълнявам пърформънс. Хей, да не би да съм с мечешки костюм, бе, хора?! А след това се изолирах за всичко — за всяка отделна дума, за всеки отделен човек. За хората, които бяха там, и за хората, които ги нямаше. Затворих се за всички съвети, желани или нежелани — не че някой ми беше казал нещо, което искам да чуя, но иначе всички бяха прави. Джени беше права — аз бях една голяма смотла. Луиза беше права — аз наистина избягах. И Тайлър също беше прав — аз действително не знаех какво искам. Но вече беше крайно време да реша.

* * *

Измина час или може би цял ден, докато накрая събера сили да се надигна от пода. Какво значение има колко? Докато изтривах няколко издайнически сълзи, промъкнали се между миглите ми, и се опитвах да събера разрошената си коса на опашка, забелязах, че този път аз съм тази, която я гледат втренчено. Да, там, облегнат до ескалатора, стоеше Алекс. Той се усмихна тъжно и вдигна ръка.

Замръзнах за момент, а после и аз помахих, защото не знаех какво друго да направя. Той ми кимна хладно и се приближи.

— Здравей! — изрече тихо.

— Здравей! — отговорих. След толкова дълго мълчание гласът ми звучеше адски странно. — Какво правиш тук?

— Джени се обадила на Джеф, Джеф се обади на мен, аз се обадих на теб, а ти не отговори — каза той. — Една дълга верига от хора, обаждаци се на други хора, докато накрая се сетих, че вероятно си тук.

— Ясно — кимнах. А после: — Какво? Джени се обадила на Джеф?!

— Не знаела номера ми, а и сигурно си е помислила, че си дошла у дома — обясни той. Не смеех дори да си представя колко ужасно изглеждам. — Много се разтревожила за теб.

— Но те скъсаха — изрекох тихо и си спомних колко бясна беше Джени. Щеше ми се да можех да върна времето назад и пак да се опитам да проведа онзи разговор. — Джени и Джеф. Тя беше много притеснена.

— Той също — отбеляза Алекс и ме погледна. — Надявам се, че накрая ще си изяснят нещата, но със сигурност е трудно, когато повече не можеш да имаш доверие на другия.

— Като че ли напоследък всички това правят — изясняват си нещата. След известно време започва да ти писва.

— Така е, но какво друго бихме могли да сторим? — Алекс сложи нежно ръка на рамото ми. — Искаш ли да поговорим?

— Не и тук — отговорих и го оставих да ме поведе към ескалаторите, а след това навън.

— Е, кажи какво става? — попита накрая той, след като три минути ме гледа как търкам с нокът някакво несъществуващо петно на дънките си.

— Предложиха ми работа в Лондон — отговорих и вдигнах очи към него. Място, не по-лошо от всички останали за започване на този разговор. — А после между мен и Джени избухна жесток скандал, след това се обадих у дома и после избухна жесток скандал между мен и тамошната ми приятелка, а сега, тъкмо когато реших, че вече имам някаква представа какво искам, съм принудена отново да се върна в самото начало.

— Олеле! А за последно се видяхме едва вчера, нали? — изгледа ме изумено той. — Е, какво искаш да правиш?

— А ти какво щеше да направиш, ако беше на мое място? — попитах и наклоних глава, опитвайки се да го разгадая. Той очевидно беше решил да не издава чувствата си. — Ако можеше да се върнеш при приятелите и семейството си, където няма да имаш никакви визови проблеми, а ще разполагаш със страхотна работа, или пък ако можеше да останеш тук, където не си сигурен за абсолютно нищо, какво щеше да направиш?

— Анджела, не мога да взема подобно решение вместо теб — отговори Алекс, хвана ръцете ми и ги задържа в своите. — Няма да бъде честно!

— Напротив, щеше — ако те помолех да го направиш. — Опитах се да му се усмихна, но той не ми върна усмивката.

— Нямах да бъде честно, защото аз нямам представа какво трябва да направиш — каза той и стисна ръката ми. — Знаеш какво чувствам към теб, но не очаквай от мен да те моля да оставаш тук заради мен! Освен това не съм само аз, нали? Ами другият?

Моля ви, кажете ми, че всичко това не се случва! Не и с мен!

Алекс извърна очи.

— Няма друг — побързах да отсека. — Само ти си!

— Прочетох блога ти, Анджела, и някак си вече знам. Моля те, не ме лъжи! — Алекс поклати глава и ръцете му около моите се отпуснаха. — А Джени ми каза, че си се скарала окончателно с него, но не знам. Не знам, Анджела, наистина те харесвам, но току-що успях да намеря себе си и честно да ти кажа, не желая да започвам нова връзка, в която пак не мога да имам доверие на жената до мен. Връзка, в която не мога да бъда сигурен какво ще се случи утре.

— Как въобще можеш да бъдеш сигурен какво ще се случи утре? — извиках аз и отново хванах ръцете му. — Иначе ти се кълна, че няма друг мъж в живота ми! Известно време имаше, но по един нищожен начин. Освен това не съм се карала с него — просто му казах, че вече не желая да го виждам. Искам да виждам теб. Само теб! Какво друго ти каза тя?

— Няма значение. Щеше ли да ми кажеш, че се срещаш с още някого, ако не бях ти казал, че знам? — попита. Усмихваше се, ала

усмивката му беше толкова тъжна, че сърцето ми се късаше, като го гледах. — Ако не бях прочел за това в блога ти?

— О, боже! Ще ми се изобщо да не бях започвала този блог! — простенах. — Моля те, Алекс, честна дума, само ти си в моя живот! Срегнах другия, преди да срещна теб и просто... само се срещах с него, защото... ами... и аз самата не знам защо. Проклетият блог няма значение! Както и Ерин, Джени и всички останали. Само ти имаш значение за мен! Наистина, честна дума и напълно!

— Добре тогава. — Гласът му звучеше толкова измъчено, че изобщо не можех да го погледна. — Какво щеше да направиш, ако ме нямаше мен, нямаше я Джени, нямаше и другия и все така разполагаше със същия избор, който трябва да направиш съвсем сама? Защото всичко се свежда точно до това.

— Не съм много сигурна, но изобщо не искам да бъда съвсем сама, Алекс.

— И не си! — прошепна той и погали лицето ми. Сълзите сами започнаха да се стичат по бузите ми. — Не си сама! Мислиш ли, че Джени щеше да се подложи на унижението да се обади на Джеф, ако не се притесняваше за теб?

— Не — прошепнах. — Но нямах предвид Джени, нали?

— За това, което имаше предвид, просто му трябва още мъничко време — отговори той след кратка пауза. — Лично аз се нуждая от още малко време и смятам, че ти също се нуждаеш. Каквото и да е това, което е между нас, сигурен съм, че няма никакъв смисъл да седим и да го оплакваме след само три седмици!

— Недей... — Не довърших, защото точно в този момент забелязах Джени. Беше облечена със същата мъжка тениска на Джеф, но поне сега се беше сетила да си обуе дънки, преди да излезе. — Не го прави чак толкова лошо!

— Не е лошо — отбеляза усмихнато Алекс. — Хубаво е! Даже много хубаво, ако искаш да знаеш! Но може би просто не е в подходящото време.

— Смяташ ли, че трябва да се върна у дома? — прошепнах, надявайки се, че този път наистина ще ми отговори.

— Може би — кимна той, изтри сълзите ми с палеца си и се приведе, за да ме целуне. Неговите сълзи обаче оставиха нови следи по бузите ми. — Смятам, че трябва да правиш онова, което искаш да

правиш, което наистина искаш да правиш! А сега трябва да тръгвам, но ще ти се обадя. Или ти ми се обади, когато си поговорите с Джени.

Кимнах, обаче нямах сили да пусна ръката му. Знаех, че той няма да ми се обади. Загледах се след него как пресича двора, а после излиза на улицата и накрая изчезна.

— Анджела? — По-тиха от тази Джени досега не бях виждала. Около очите си имаше черни петна от спирала, а косата ѝ приличаше на птиче гнездо. Изглеждаше точно така, както аз се чувствах. И може би както изглеждах и аз. — Анджи?

— Съжалявам! — подсмръкнах, когато тя приседна на стъпалото до мен. — Изобщо не трябваше да споменавам нито Тайлър, нито когото и да било. Знам колко много обичаш Джеф.

— Млъкни! — заповяда Джени и се усмихна през сълзи. — Ако не престанеш да бъдеш толкова досадно учтива, никога няма да се стиковаме като съквартирантки! Радвам се, че каза онова, което каза! Дойде ми много добре! Джеф не може да ми прости, защото и аз не мога да простя на себе си. А ти нямаш никаква вина за това. Аз пък изобщо не трябваше да казвам онези неща, които казах за теб! И изобщо не исках да споменавам пред Алекс нещо за Тайлър — просто изхвърча от устата ми. Иначе му казах, че той е единственият в твоя живот. Ако решиш да ми се разсърдиш, ще те разбере.

— Я престани, чуваш ли?! — извиках и поставих ръка на рамото ѝ. — Сега смятам, че ти си досадно учтивата! Ако ми беше хвърлила този вербален бой още при първата ни среща, сигурно никога нямаше да забъркам тази каша!

— Значи ще се върнеш у дома? — извика радостно Джени, хвана ме за ръка и се изправи. Ръцете ѝ бяха по-малки и по-меки от тези на Алекс, но бяха точно толкова силни, колкото и неговите.

— Джени, предложиха ми работа в Лондон — изрекох със сериозен тон. — И мисля, че трябва да я приема!

— Сериозно?! — Тя се отпусна обратно на стъпалото до мен. — И сега просто ще си тръгнеш?

— Това е най-разумното решение. Логичното всъщност. Работата е страхотна!

— Ама нали знаеш, че каквото и да решиш да направиш, няма отърване от мен?! — повдигна вежди Джени. — Човек не може да оцелее след два урагана Джени и да се измъкне така лесно от мен!

— Не знам какво щях да правя без теб! — усмихнах се аз. И това беше вярно. Не можех да си представя тя да не е част от живота ми. Само за три седмици тя се превърна в такава неразривна част от мен, каквато беше и Луиза.

— Какво каза Алекс за тръгването ти? — попита тя.

Опитах се да се усмихна, да говоря, но единственото, което успях да направя, бе да поклатя глава и да пусна още някоя и друга сълза.

Джени ме придърпа към себе си за дълга, топла прегръдка. Помогна ми! След известно време прошепна в ухото ми:

— Знаеш ли, мисля, че не успях да изям всичкия чийзкейк, който си оставила в дневната. Искаш ли да се върнем, за да видим какво е останало от него?

Кимнах беззвучно и се оставих да ме вдигне на крака. И макар да успях да го направя, имах чувството, че стомахът ми все още е прикован към стълбите, а сърцето — в петите, стремящо се всеки момент към свободата. Странно, но във връзката с Марк никога не съм имала подобни усещания. Значи това било то да изгубиш любим човек!...

— Каквото и решение да вземеш — каза Джени, постави косата ми зад ушите и продължи да говори бавно и ясно, сякаш бях бавноразвиваща се, — то ще бъде най-правилното! Знаеш го, нали? А тази сутрин не се изразих много добре. Всъщност въпреки че тази объркана, нерешителна смотла си пак ти, аз продължавам да смятам, че си забележителна жена!

Хванахме се за ръка и излязохме на улицата. Никой не се загледа след нас, никой не ни погледна втори път. Две сълзливи девойки във вчерашните си дрехи, държейки се една за друга като удавници за сламка. Нюйоркчани са виждали къде-къде по-странни неща.

* * *

Горещината беше толкова непоносима, че започвах да се питам дали Ню Йорк не е спрял времето, изчаквайки ме да реша какво да направя. Наближаваше девет вечерта, а навън беше все още толкова светло и толкова непоносимо влажно, че все едно беше средата на

следобеда. Обаче не беше. Точно тогава аз все още ридаех тихичко на стълбите пред „Мома“ и гледах как Алекс се отдалечава от мен, а сега седях на перваза на прозореца си и гледах как Джени се отдалечава на път за работа, помахвайки ми с ръка. Наложих се да впрегна целия си чар (който в моя случай не е в завидни количества), за да я убедя, че нито ще изчезна, преди да се е върнала, нито ще извърша самоубийство, скачайки от прозореца. Или поне не без петнайсетминутно предупреждение по телефона. Тя вече беше пропуснала една смяна, за да тръгне да ме търси из целия град, и затова не исках да пропуска и тази и да си навлича неприятности. Иначе точно сега един филмов марафон от „Ловци на духове“ и „Ловци на духове 2“, придружени от няколко пинти „Бен и Джери“, нямаше да ни се отразят никак зле.

Хората под мен вървяха надолу по улицата и в най-буквалния смисъл на думата изливаха шишета вода върху главите си и наблюдаваха как капките цвърчат по тротоара. Даже кулата на Крайслер Билдинг излизаше от фокус, обгърната в гореща мараня. А, не! Не бях създадена за подобни горещини! Или да бъда така безцеремонно изоставяна. Или да вземам множество ключови житейски решения за твърде кратко време. От другия месец определено ще се постарая да ги сведа максимум до едно. Е, най-много две решения. А сега действително нямах представа какво да направя. Последните две седмици бяха най-удивителните в моя живот, но какъв е смисълът да живееш в Ню Йорк, когато се оказва по-трудно и от живота в Лондон?!

От друга страна, ще бъде фантастично да се върна у дома и автоматично да се превърна в най-готиното момиче в стил „Сексът и градът“ с моя нов гардероб, моята разкошна чанта на Марк Джейкъбс и моята завидна нова работа! Иначе дълбоко в сърцето си бях наясно, че вече съм превъзмогнала Марк и че изобщо не ме е страх да го срещна. Мама и татко ще бъдат... ами... със сигурност ще искат да знаят къде могат да ме намерят в случай, че решат да се чупят някъде за малко и им трябва гледач за котака. А с Луиза ще поговорим и ще оправим всичко между нас. Оттук нататък нещата би трябвало вече да бъдат различни. Защото аз бях различна.

— Ще бъда пълна глупачка! — казах си тихичко. — Ще бъда пълна глупачка, ако не го направя!

Отлепих бедрата си от перваза на прозореца, оставяйки зад себе си няколко пласта изгоряла от слънцето кожа, и започнах издирването на паспорта си. Не беше в моята (приказна) чанта, не беше и на дъното на чекмеджето на нощното ми шкафче. Значи можеше да бъде само на едно друго място. Клекнах, наведох се под леглото и измъкнах оттам сака си. Вътре се мъдреха единствено моят паспорт, старата ми чанта и някаква смачкана купчина в цвят, който можеше да мине и за кафе.

Шаферската ми рокля.

Измъкнах я на светло и я вдигнах пред себе си. След като през последните седмици не бях правила нищо друго, освен да ям, сега шаферската ми рокля ми се стори смешно миниатюрна. За първи път от месеци насам нямах никаква представа колко килограма съм. Джени не вярваше в ползата от кантара — точно обратното. Казваше, че имал „негативно отражение върху самочувствието й“. А новите ми дрехи бяха невероятно хитроумни. Какво ще стане, ако все пак я пробвам? Въпреки че завръщането ми в Лондон с вид на прасе безсъмнено ще отнеме част от иначе бляскавия ми триумф.

Горещата ми кожа прие хладината на материята като благословия. Горната част обаче се оказа леко неудобна — дереше така, сякаш е била изпрана с лепило за тапети. Но в крайна сметка шаферската ми рокля не се оказа толкова тясна, колкото бях очаквала. Всъщност изобщо не ми беше тясна — стоеше ми перфектно. Очевидно човек може да яде колкото си иска, стига да върви достатъчно по улиците на Ню Йорк и да се чука все с готини мъже. След като се спънах два пъти в роклята и още толкова пъти обиколих тържествено стаята, аз намъкнах великите си лубутенки и се замъкнах до огледалото. Дръпнах косата си назад и я вдигнах на стегнато кокче. Очите ми си бяха все така подпухнали и зачервени, а роклята — невъобразимо намачкана. Единственото, което ми липсваше, бе годежният ми пръстен — не че имах някакво желание да си го връщам, особено предвид мястото, където го бях оставила!

Джени бе напъхала снимки от последните две седмици около цялото огледало — казваше, че щели да ми помогнат „да живея в настоящето“. Тук бях снимките ми от спа център „Възторг“, които Джина ми беше направила след тоталната трансформация на прическата ми. На следващата — Джени, Ерин и моя милост в караоке бара. Третата — когато Джени бе снимала мен и Алекс след живото

изпълнение на групата му в онзи нощен клуб. Ала момичето от всички тези снимки не беше същото, което ме гледаше сега от огледалото. Момичето, което ме гледаше в очите, беше Анджела Кларк отпреди един месец. Беше Анджела Кларк, която преспа с шаферската си рокля и всъщност не спа, а на всеки двацет минути се буди от собствените си ридания. Беше Анджела Кларк, която, когато нещата загрубяха, избяга колкото ѝ бе възможно по-далече. Ала това бе единственото, което си спомнях за нея. Аз наистина ли, с ръка на сърцето, исках да се върна у дома?

Онази Анджела от снимките изглеждаше щастлива. Да, може би беше леко пияна, обаче беше щастлива и силна и с доста добре нанесен грим. А на снимката след новата прическа изглеждаше дори в екстаз. Свалих снимката, където съм с Алекс, и я хвърлих на пода. Нямах никакъв смисъл да увеличавам мъката си, като непрекъснато я гледам. Така. Но дори и без снимките с готините мъже момичето там пак изглеждаше щастливо.

Измъкнах се от шаферската си рокля, намачках я на кълбо и с един ритник я запратих право в коша в ъгъла. Великолепно усещане да се измъкнеш от тази рокля! Иначе ми беше странно да остана само по бельо и скъпи обувки. Навлякох си една тениска, за да не подплаша нещастните пешеходци долу, и отново се замъкнах към прозореца. Поставих горещите си пръсти върху хладното стъкло. Загледах се навън. Всичко продължаваше да си бъде все така великолепно и ново — дори вдигащите пара тротоари, откачалникът, който се мотаеше около „Скотис“, денонощният магазин под нас. Ала сега единственото, за което бях в състояние да се сетя, бе, че нямаме риба. Абсолютно неадекватна за ситуацията мисъл, но и абсолютно успокояваща. И преди да разбере какво става, осъзнах, че лицето ми не е мокро поради липсата на климатик в апартамента, а защото от очите ми се стичаха сълзи. Сълзи, родени от мисълта, че никога повече няма да отида да купя риба от денонощния магазин под нас. „Е, Анджела — казах си, като ги изтривах с ръка, — достигна най-жалкото си дъно! Плачеш за една риба, а тя дори още не е в тигана! Даже още не е наловена!“

Приведох се, за да си събуя обувките, и зърнах на пода снимката ми с Алекс. Загледах се в нея и дори аз бях изненадана от изражението в очите си. Доста прилича на любов. Алекс беше красив дори и на тази любителска снимка, направена две минути, след като слезе от сцената

в клуба. Не можех да не забележа, че той също изглежда доста щастлив.

Беше ми все по-трудно да си представя лицето на Марк. Вярно, може и да бях живяла с него само допреди три седмици, но не го бях поглеждала месеци наред. А ако затворех очи, можех да си представя съвсем ясно всяко кичурче от косата на Алекс. Да почувствам онова негово невероятно силно кафе в дъха му. Да го чуя как си пее от другата стая. Да усетя пришките по пръстите му върху моята кожа. Ала него вече го нямаше. Беше изчезнал. Както вероятно и онази Анджела от другите снимки.

Значи, ако се върна в Лондон, вече няма да бъде Анджела на Марк, нито пък ще бъде Анджела на Алекс, ако остана в Ню Йорк. Но ще бъде някой — някой нов човек. Някой, когото все още не познавам. А рибата все пак мога да отида да купя. И това беше някакво начало.

— Окончателно откачих — прошепнах си под носа, загледана през прозореца. — Напълно и безвъзвратно откачих.

ЕПИЛОГ

В продължение на три дена снегът не спря да вали и загърна Ню Йорк в красиво бяло одеяло. Всеки ден градът се опитваше да се отърси от него и превръщаше снега в грозна киша. Ала всяка вечер небето го загръщаше в нова бяла пелена. Завихряше леки снежни фъртуни над улици и булеварди, носеше се на облаци в парка, превръщаше небостъргачите в грамадни ледени шушулки. За новия нюйоркчанин всичко беше като приказка. Но красотата носеше и истински шок. След меката Коледа, изпъстрена с рокли с презрамки и купони безкрай, януари си взе своето. Градът буквално замръзна. А се говореше, че на север било и още по-лошо.

Седях си на бюрото пред лаптопа и работех — облечена с дънки, суичър с качулка, ръкавици без пръсти и ботуши.

У дома.

При парно, надуто до дупка.

Надали най-подходящите условия за създаване на лек и безгрижен пролетен текст. За щастие куриерът на DHL прояви разбиране към творческите ми несгоди и позвъни точно в момента, в който бях започнала да запълвам ненаписаните редове с весели и тъжни личица.

— Не се събира в кутията — отбеляза, подавайки ми голям пакет в жълта найлонова торбичка, — но е отбелязано като спешно.

— Благодаря! — кимнах усмихнато, грабнах пратката и веднага разкъсах опаковката. Да, ето го и него — първото английско издание на списание „Look“! Вторачих се за момент в корицата. С треперещи (и не само от студа) ръце обърнах на страницата на редакторската колегия.

Ето го!

Името ми, снимката ми и заеманата от мен длъжност!

Анджела Кларк, старши редактор, Ню Йорк.

— Пристигна ли? — изрева Джени от банята. Излезе, подскачайки на един крак, с четка за зъби в ръка, загърната само с

хавлия. — Списанието ли е?

— Да! — извиках и го вдигнах на безопасно разстояние от нея. — И ти няма да го докосваш, докато не се подсушиш!

— Че защо?! Имаш най-малко двацет екземпляра! — възмути се тя и кимна по посока на останалите три списания в пакета. — Мамка му! Ето те и теб! Ти си моят герой, кукличке!

— Чак пък толкова — промърморих свенливо, грабнах останалите екземпляри и ги подредих точно до американското издание на „Look“, където моите колонки вече бяха започнали да излизат. — Хайде, ще закъснееш за работа!

— А ти никога няма да изпратиш онази пролетна импресия на твоята откачена английска кучка, ако не я свършиш още днес! — напомни ми тя, макар да нямаше никакъв смисъл. Аз си знаех.

— Майка ти дали го е видяла вече?

— Още не са се върнали от коледния си круиз — отговорих, затворих лаптопа си и го пуснах в моята (леко поизносена, но все така невероятна) чанта на Марк Джейкъбс. — Чак след две седмици.

— Направо ще откачи, когато те види в списание! — изкрещя Джени и започна да танцува из стаята само по хавлия. — Последния път, когато говорихме, беше много развълнувана заради теб!

— Изобщо не мога да ти кажа колко нелепо се чувствам заради факта, че вие двете си бърбите всяка седмица! — усмихнах се аз, свалих суичъра си, навлякох си последователно няколко тениски и завърших с палтото си. — Е, как вървят твоите житейски уроци?

— Тя е най-добрата ми клиентка след теб! Сериозно ти казвам! Ако си беше направила труда да говориш с родителите си, без да се налага всеки път аз да започвам разговора, нямаше изобщо да знам за специалните оферти на „Ейвън“ и за кърито на съседката Анна, не е ли така?!

— Важното е, че си говорим някак си — въздъхнах аз и й подадох бельото. Ежеседмичните ни обаждания до семействата ни в неделя вечер се бяха превърнали в ритуал за Джени, както и за мен — независимо дали ми харесваше или не. — Просто не смятам, че и аз трябва да говоря с майка си всеки път, когато ти говориш със своята! Това не го пишеше никъде като изискване за визата ми! А сега, Лопес, скачай в гащите, защото ще закъснееш!

Поехме по тротоара ръка за ръка, стараяйки се да запазим баланс върху снега. И така през целия път до хотел „Юниън“, където аз прегърнах Джени за довиждане и я оставих пред рецепцията. Паркът „Юниън Скуеър“ изглеждаше като зимна приказка, но точно сега беше прекалено студено, за да сядам там. Всеки път, когато излизах в снега, си спомнях обещанието на Алекс да ме заведе отново на върха на Емпайър Стейт Билдинг, за да видя града под снега.

Не, лоша Анджела! Нали не трябва да мисля за него?! Свих наляво и се затърсих внимателно към музикалния магазин на ъгъла с надеждата, че някой нов компактдиск би могъл да ме вдъхнови, за да се върна вкъщи и да скоча на лаптопа. Бог ми е свидетел, че през последните няколко месеца не бях скачала на никого. Когато влязох в магазина, от мен излезе сигнал, привличайки вниманието на охраната. Обаче аз вдигнах телефона си, усмихнах му се и обясних:

— Само един есемес!

Той също ми се усмихна, но за по-сигурно реши да ме последва в магазина.

Току-що получих първия брой на „Look“! Много се гордея с теб! Луиза.

Препрочетох съобщението няколко пъти, докато го запаметих, а след това натъпках телефона обратно в джоба си — малко по-драматично от необходимото, но не можех да оставя горкия охранител да се поти заради мен.

В продължение на няколко минути оглеждах щастливо купищата компактдискове на лавиците. От лятото насам бях изгубила всякаква представа за развитието на музиката благодарение на рецептата минус Алекс Райд, предписана ми от доктор Джени Лопес. Не се бях обаждала на Алекс, той — също. С течение на времето си дадох сметка, че той беше прав — наистина бяхме изсилили нещата прекалено рано във връзката ни. Обаче си знаех, че няма да понеса да се сблъскам съвсем случайно с него в някой нощен клуб под ръка с

някое кльоцаво момиченце, както и че за нищо на света няма да приема онази глупост „нека останем приятели“. Ала онова, което изобщо не бях предвидила, бе, че мога да се сблъскам с него и в музикалния магазин. Вцепених се, застинах на място. Ето го и него, гледащ право в мен, леко усмихнат, с небрежно разрошената коса, а зелените му, зелени очи се взират право в моите. Страхотна снимка! Бързо грабнах списанието и обърнах на интервюто с него. Без изобщо да помисля. След това платих на щанда и изоставих идеята си да търся нови компактдискове. Насочих се директно към „Старбъкс“. Ала преди да пресека улицата с намерението да кажа здрасти на Джони, си дадох сметка, че се намирам точно срещу „Макс Бренър’с“. Сведох очи към Алекс от списанието, а после ги вдигнах по посока на Меката на горещия шоколад.

Втурнах се през улицата и нахълтах право в божествено топлата кафе-сладкарница. Отпуснах се на една маса и отворих списанието. За момент дори се огледах с мисълта, че може да го зърна тук. Разбира се, че го нямаше. И откъде накъде ще бъде тук?! Беше едва единайсет и половина, понеделник сутринта през януари. Със сигурност все още спи или е в студиото си, или... Поклатих глава и се усмихнах на сервитьорката. Мисленето за Алекс не можеше да ме отведе доникъде. А немисленето за него ме доведе до относително хубаво местенце, макар и на масичка за един. Иначе лечението на Джени включваше не само това, но и тотално лишаване от моя айпод и всички компактдискове, както и окончателно изтриване на всички албуми на „Стилс“. Едва месец след началото на тази жестока терапия осъзнах, че съм в състояние да мина един ден, без да се сетя за него. Горещият ми шоколад пристигна. Грабнах чашата с благодарност и започнах да отпивам блажено от гъстата шоколадова супа. Отворих списанието на интервюто. Прескочих началото, в което той разказва за училището по изкуства, където е ходил, и за първите два албума, с които са се наложили. Подобно на повечето недооценени нийоркски групи, и тяхната се радваше на огромна публика във Великобритания. Е, тук малко преувеличава, ама нейсе! Сега обаче пускали третия си албум! Оставих чашата си и се зачетох по-внимателно. Звукът бил по-скоро деконструктивен, звук на група, която се е разцепила на съставните си части и отново се е сглобила.

„Ако ви звучи така, то е защото именно така трябва да звучи — казва вокалистът на групата Алекс Райд. — Албумът беше написан относително бързо и записан само за две седмици. Тогава просто минавахме през един период като банда, както и аз в личен план. И албумът е точно за това. Той е за онова, което ти се случва, когато измъкнат целия ти живот изпод краката ти и как после отново утвърждаваш мястото си в живота. Мисля, че за повечето от почитателите ни чувството е познато.“

Бутнах списанието настрани, затворих го и го обърнах. Той не ми се беше обадил, аз също не му се бях обадила. А аз си мислех да го направя поне милион пъти. Дори си мислех, че ще го зърна на партито за добре дошла, което организирахме за Джина в някакъв рок клуб в Долен Ист Сайд, преди тя да си грабне чантичката и окончателно да се пренесе в Париж. Пъхнах списанието в чантата си с мисълта, че най-разумното нещо е просто да го изхвърля. Но толкова се гордеех с него! Лицето му ме гледаше от чантата ми, редом до моя брой на „Look“. И той много би се гордял с мен.

Поех си дълбоко дъх и измъкнах телефона от джоба си. И преди да съм си дала възможност да се откажа, аз захвърлих на боклука петмесечната си строга терапия и набрах номера.

— Ало? — вдигна той още на първото иззвъняване.

— Здравей! — изрекох меко, разтреперана от гласа му. — Алекс?

— Анджела? — рече той. Звучеше сънено.

— Аха. — Усмихнах се. Кога най-сетне ще се науча да помисля какво ще говоря с хората, преди да им се обадя?! — Тъкмо си мислех за едни твои думи. За разглеждане на града под снега. А после видях интервюто. За новия ви албум.

— Интервю? Сняг? — Той се прозя. — Анджела, да не би да си в Ню Йорк?

— Да — отговорих смутено, но и с много надежда. — И точно, намирам се в „Макс Бренърс“. Мислех си за... всъщност... за теб.

— Така ли? — Тук вече наистина се усмихна. Имах чувството, че буквално чувам усмивката в гласа му.

— Питам се дали не би ми направил компания за един горещ шоколад — заявих и стиснах палци.

— Тъхъ. — Кратък и ясен отговор. — Анджела?

— Да? — смотолевих. „Моля те, не затваряй!“

— Доста време ти трябваше да ми се обадиш — изрече той. — Но адски се радвам, че най-сетне го направи!

— Аз също! — извиках щастливо. — А сега си надигни задника от леглото и ела да пием шоколад!

Затворих и сложих телефона в чантата си. После извадих моето списание. Отворих на моята страница и зачетох уводните изречения:

Приключенията на Анджела. Двайсет и няколко годишната бивша лондончанка Анджела Кларк ни води през живота и любовта, докато среща приятели и намира пътя си в Голямата ябълка.

Не особено пълно като описание, но като за начало — добре.

**ПЪТЕВОДИТЕЛ НА АНДЖЕЛА ЗА НЮ
ЙОРК|ЗА СПИСАНИЕ „LOOK“**

ПРИСТИГАНЕ

Летище „Кенеди“ е огромно, но не много сложно за ориентиране. Просто следвайте табелите, усмихвайте се и кимайте, отговорете любезно на добрия чичко с пистолета, а после си вземете багажа. Каквото и да става, в никакъв случай не вземайте нерегламентирано такси до центъра! Точно пред терминала си има цяла колона чакащи легални таксита, а официалната тарифа е 45 долара до която и да е точка на Манхатън плюс пътната такса и бакшиша. Не би трябвало да ви излезе повече от 60 долара, а това са само някакви си 30 английски лири, които ще ви закарат бързо и в безопасност до който и да е свестен хотел.

ОРИЕНТИРАНЕ

Никога не забравяйте пресечката до мястото, където отивате, особено ако се качите в такси. Ако се качите и кажете: „Авеню на Америките № 1350“, няма да стигнете доникъде. Трябва ми Шесто авеню и Петдесет и пета улица! Ако трябва, купете си карта от хотела — това ще ви спести и време, и нерви. Иначе повечето таксиджии знаят всички важни места, така че не бързайте да се паникьосвате.

Да спреш такси е адски лесно, стига да знаеш какво търсиш. Не е като в Лондон, където такситата или светят, или не. В Ню Йорк ако лампичката в центъра свети, таксито е свободно и можете да го спрете. Ако от двете страни на централната лампичка светят други, значи дежурството на колата е свършило — таксиджията за нищо на света няма да ви спре, а вие ще изглеждате малко нелепо, застанали на улицата с размахани ръце. Ако нито една от лампичките не свети, значи в таксито вече има някой. Буу!

Полезна идея: Авенютата се простират нагоре и надолу от центъра, улиците — от изток на запад. Ако сте тръгнали към периферията, тоест нагоре, не спирайте такси, което върви към центъра, тоест надолу — ще вбесите горкия таксиджия (който е длъжен да ви вози, щом веднъж сте се качили). Вместо това пресечете на първата пресечка и си спрете такси, което отива в същата посока като вас. Освен ако не сте обули невъзможно високи обувки или вали — в такъв случай се престорете на невеж турист.

Такситата са адски евтини и винаги лесни за хващане (освен ако не е по времето на смяна на шофьорите, което е някъде между 16:30 и 17:30). Обаче метрото е също много удобно и освен това невероятно евтино! Ако умеете да се ориентирате по карта, давайте с него! Това е най-бързият начин да стигнете до която и да е точка на града!

ХОТЕЛИ

В Ню Йорк са милиарди и ако си резервирате хотел чрез добра туристическа агенция, няма да имате никакви проблеми. Не ви препоръчвам да се изтърсите изневиделица като мен! Пробвайте „Експидиа“^[1], а после проверете реномето на хотела в съответния уебсайт за откровени отзиви от посетители.

[1] Уебсайт, където могат да се резервират самолетни билети, хотели и коли под наем на изгодни цени. — Б.р. ↑

СУПЕРШИК

Хотел „Грамърси“

Лексингтън авеню, между Двайсет и първа и Двайсет и втора улица.

Център, Източна част.

Богът на хотелите Йън Шрейджър е създал истинско видение на лукса и бохемската красота. Там е секси, готино и пълно с красиви произведения на изкуството и красиви хора. Хотелът е доста близо до моя апартамент, затова често можете да ме видите да се преструвам, че съм част от бара — е, обикновено на Свети Паралия. Иначе е доста по-голяма вероятността да видите някой от братята Олсен или Линдзи Лоън. Които и без това все ще зърнете някъде.

Хотел „Сохо Гранд“

Уест Бродуей, между улиците „Гринд“ и „Канал“.

Никога не съм отсядала в „Сохо Гранд“, но пък имам спомени за приключения в бара на хотела... Разкошно място, цялото от ковано желязо и просторни балкони — най-малко в бара. Стаите не са големи, но в Ню Йорк си е така — пространството навсякъде е кът. Но пък онова, което не им достига в размерите, се компенсира от страхотния шик. Не се залъгвайте от обикновената фасада от червени тухли — вътре е суперсекси и точно в сърцето на екшъна.

Хотел „60 Томпсън“

Улици „Томпсън“ и „Бруум“.

Още един хотел в сърцето на Сохо и точно толкова готин, но може би малко по-млад от „Сохо Гранд“. Истинско бижу, с тузарска клиентела. Паралелно с шикозните стаи, пълни с всякакви удобства, клиентите получават и ключ за бара на покрива, който иначе не допуска обикновени простосмъртни. И ако тераса на покрива, пълна с младост и красота, не ви е достатъчна, панорамата към Манхатън,

която се открива оттам, вероятно ще отговори на изискванията ви.
Удивително! При това, без да споменаваме менюто с коктейлите!

ПО-ЕВТИНО, НО НЕ ЗА СМЕТКА НА КАЧЕСТВОТО

Хотел „Юниън Скуеър“

Площад „Юниън“ Парк авеню и Седемнайсета улица.

Ах, хотел „Юниън“! За мен Ню Йорк започна точно оттам! И до днес хотелът е моя лична база за всеки празник. Метрото е точно срещу централното стълбище, таксита — колкото искаш, и освен това си само на няколко крачки от всички забележителности на града! И от магазините. И от ресторантите. Въздиш! Може и да е хотел от верига, но ще сложи в малкия си джоб „ХолидейИн“! Самата сграда е идеален пример за типичната нюйоркска архитектура, което го превръща в една от забележителностите на града. Стаите са пълни с всякакви сапунчета, шампоанчета и други глезотийки на „Блис“ и гигантски, удобни легла. Хотелът се слави с неизменно внимание към нуждите на клиентите по всяко време, разполага с два бара и многократно презиран ресторант. Иначе казано, никога няма да сбъркате, ако влезете там!

Хотел „Хъдзън“

Петдесет и осма улица, между Осмо и Девето авеню.

Малко по-нататък от центъра хотел „Хъдзън“ е превъзходен избор, особено ако предпочитате да пазарувате по-скоро в „Барнис“ и „Бергдорф“. Да не говорим пък, че е само на три пресечки от „Тифани“! „Хъдзън“ се слави като предлагащ „евтин шик“, но евтин по нюйоркските стандарти, което ще рече — не чак толкова. Иначе е много красив и изцяло си заслужава парите. Стаите също клонят към мънички, но пък се отплащат, ако можете да ги изтърпите. Пък и в крайна сметка колко време прекарва човек в хотелската си стая?! Хотелът предлага градина на покрива, бизнес център, фитнес зала, барове и кафенета. (Пауза за поемане на дъх.) Човек може да извърши далеч по-лоши неща от това да превърне „Хъдзън“ в свой дом, когато не е у дома си.

КРАСОТИ ЗА ПЛИТКИ ДЖОБОВЕ

Хотел „Под“

Източна Петдесет и първа улица, между Второ и Трето авеню.

Търсите нещо уникално и малко фънки? В хотел „Под“ можете да бъдете настанени в единична, кралска, двойна или дори стая без легло, заедно с цялото си айпод снаряжение. Някои от стаите имат общи бани, което държи цените доста надолу, и макар че всичко това прилича по-скоро на студентско общежитие, отколкото на хотел в Ню Йорк, вътрешната алармена система ви предупреждава, когато банята е свободна, още преди да сте стъпили със сънливите си крака върху пода ѝ. Ако искате, можете да си наемете и стая със собствена баня, разбира се. Уха! Има също така и по-големи стаи за групи и семейства, чиито цени обикновено се договарят, както и готин бар за пред— или следвечерното пийване.

Хотел „Солита СОХО“

Улица „Гранд“ между улиците „Централна“ и „Лафайет“.

За това скрито бижу се връщаме обратно в Сохо. Стаите може и да са кутийки, но мястото е жестоко, а липсата на минибар се компенсира от факта, че Сохо, Китайският квартал и Малката Италия са буквално на вашия праг!

Предупреждение: В съседство има нощен клуб, така че ако не си падате много по шума, се постарайте да си наемете стая на по-горен етаж! Хотелът е суперчист, персоналът — суперотзивчив и да, няма минибар, но това означава, че никога няма да получите неприятна изненада чрез сметката си. Предлагат безплатно кафе, чай и минерална вода, както и безплатен достъп до интернет във всяка стая. Ами ако ви примързи и никой не е в състояние да ви накара да си покажете носа навън? Във фойето има две отлично заредени машини за продажба на всякаква храна. Изглежда доста по-шик, отколкото струва!

ПАЗАРУВАНЕ

Вече ви е известно, че Ню Йорк е абсолютна Мека на пазаруването, нали? За да ви разкажа за всичките си любими магазини, ще ми трябва цяла книга, но тук ви предлагам няколко, които за нищо на света не трябва да пропускате!

„Блумингдейлс“

Лексингтън авеню и Петдесет и девета улица.

Не може да не се отбиете там, нали?! „Блумингдейлс“ е институция, а при страхотния валутен курс на лирата все едно пазарувате на разпродажбите в „Селфриджис“. Вървете, напълнете торбите и се върнете у дома като тузари!

„Тифани“

Пето авеню и Петдесет и седма улица.

Въздиш!... Вървете и се превърнете в Одри Хепбърн с кафе и кроасан, а след това се надявайте, че някой случаен банкер от Уолстрийт ще изгуби ума и дума по вас, докато гледате замечтано през прозореца! Бляскаво, нали?! Красиво! Шумно! Постарайте се да не се набутвате там в пиковите дни за пазаруване!

„Антрополоджи“

На всякакви места — лично аз предпочитам този в Сохо, на Западна Бродуей.

Това е страната на чудесата за порасналите момичета! Пробвайте дали ще можете да влезете вътре и да излезете оттам без дори една свещичка в ръка! Или гланц за устни! Или пуловер. Или може би някакво готино бельо. И разкошен дневник, какъвто не сте виждали никъде! И някоя адски тузарска рокля! Предупреждение: Гледайте да разполагате с време! Ще ви трябва!

„Марк“ на Марк Джейкъбс

Улица „Блийкър“ 382, на пресечката със Западна Единайсета.

„Блийкър“ е домът на един от най-прочутите дизайнери в целия свят — Марк Джейкъбс. За наше щастие улицата е също така дом и за онези от нас, които се чудят как да похарчат завидно силния британски паунд. Там можете да си купите всичко от Марк Джейкъбс на приблизително половин цена от онова, което ще ви струва на Острова, така че — чувствайте се свободни да се отпуснете. Освен дамския магазин на Марк Джейкъбс, където можете да си купите буквално ВСИЧКО, в това число тоалети за кучето и за детето, има също така и магазин за мъже, за аксесоари и за суперготини разни неща, където без проблем ще намерите тениски и чанти за по-малко от двайсет кинта. Щастие, твоето име е Марк! Дом, твоето име е Блийкър!

„Бонд № 9“

Улица „Блийкър“ 399.

Търсите нов парфюм? Какво ще кажете за такъв, вдъхновен от вашия нов най-любим град на света? „Бонд № 9“ създава аромати, базирани на околностите на Ню Йорк, и ги предлага в красиви, изящни опаковки. Ухания от Китайския квартал, от Брайънт парк, от къде ли не. Божествено! Но ако не си падате по миризмите на забележителностите, „Бонд“ ще ви приготви личен парфюм. Това действително е едно от онези места, които се срещат единствено в Ню Йорк (само дето си мисля, че май наскоро го зърнах и в „Селфриджис“, макар и на безобразно надута цена). Има го още на две места, но по-добре вървете в този на улица „Блийкър“, за да го съчетаете с „Марк Джейкъбс“!

„Сефора“

НАВСЯКЪДЕ

Фанатици на красотата, наострете уши! Там са всичките ви любими марки! На цени американски! „Бенефит“, „Стела“, „Ърбан дикей“, „Фекаи“, „Блис“, „Антъни“, „НАРС“, „Ожон“, „Винсент Лонго“ и всиинички парфюми! Забравете задръжките, сестри мои!

„Сенчъри 21“

Улица „Кортланд“ 22, между Чърч Стрийт и Бродуей.

Пазаруването в Ню Йорк те кара да се чувстваш така, сякаш януарските разпродажби са целогодишни. А „Сенчъри 21“ ще ви създаде усещането, че се намирате в някакъв дизайнерски „Праймарк“. Пригответе лактите! „Сенчъри 21“ е прочут с висококачествените си бутикови дрешки на невъзможно ниски цени. Там съм си купувала рокли на Марк Джейкъбс за по-малко от 100 долара, на Елла Мое за по-малко от 50, а и всякакви други разкошотии от кашмир — за не повече от 100! Има и обувки. И чанти. И невъзможно евтини дънки. Моето най-добро предложение ли? Отидете там рано, заредете се с няколко купчини и не се правете на магаре заради съблекалните. Никой няма да ви изгледа неодобрително, задето пробвате бална рокля върху дънките си. Там всеки прави каквото си иска!

РЕСТОРАНТИ

Обичам яденето почти толкова, колкото обичам и Ню Йорк, така че тук следва най-трудно съставеният от мен списък. Налагаше се да включа само пет от моите предпочитани заведения.

„Алта“

Западна Десета улица и Шесто авеню.

Някой ми каза, че веднъж зърнали там Джъстин Тимбърлейк, и автоматично ме зареби. А после хапнах и храната и окончателно се хванах на въдицата. „Алта“ наистина е едно адски модерно местенце, където всичко изглежда невзрачно, но всъщност е много вкусно.

Идеално място за срещи — малките чинии превръщат взаимното хранене в необходимост. Но не си тръгвайте, преди да сте опитали шоколадовото фондю!

„Мърсър Кичън“

Пресечката на улиците „Пайн“ и „Мърсър“

Насладете се на приятната атмосфера и честите срещи на знаменитости и не пропускайте печеното пиле! Уха! Храната е добра, атмосферата е страхотна, а коктейлите — доста силни. Но бих ги оставила чак за десерта. Който със сигурност не бих пропуснала. „Мърсър Кичън“ е прочут като ресторант за морски дарове, но както вече казах, ще се влюбите и в пилето. И в бургерите. И даже в пицата. О, да! Калмарите са едно от най-добрите неща, които съм слагала в устата си! Ммммм!

„Тайвански морски ресторант“

Уилямсбърг, Северна Шеста улица, между улиците „Бери“ и „Уайт“.

(Вземете метрото от Юниън Скуеър до Бедфорд авеню.)

Горещо, ама много горещо ви препоръчвам да отсочите и до Бруклин поне за един ден или дори само един следобед! Ако не нещо друго, то храната там е много вкусна и — ако това изобщо е възможно в Ню Йорк — по-евтина от тази в Манхатън. Ресторантът е не само прекрасен със Златния Буда, който пази всички клиенти, но и заради всички фенове на „Сексът и градът“ — именно там Саманта среща Смит! Хапнете на воля, но си оставете място и за коктейлите. Силни, но великолепни. Хммм, май усещам интересна тема!

„Балтазар“

Улица „Спринг“, между Бродуей и улица „Кросби“.

Ако държите да фалирате, отсочете до „Балтазар“. Разкошно френско заведение, което събира множество знаменитости в шикозна зала. Още при първата открила ви се възможност за делова закуска (където другите плащат) ви предлагам да предложите „Балтазар“ заради прекрасните им закуски. Ммммм! Френски кроасани с домашно сладко. Кифлички. Морски дарове. Моят приятел обича последните, но по принцип всичко там е добро. Доведете някого тук по специален повод, като например последната вечер от почивката ви!

„Манатус“

Улица „Блийкър“ между Западна Десета и „Кристофър“.

Прекрасен ресторант и най-горещо препоръчаното място за отмора след усилен шопинг терапия. „Манатус“ с основание заслужава моята лична награда за препечени филийки с бекон (яйцата, доматиите и картофките, които вървят с тях, също не са лоши). Пригответе се и за една божествена чаша чай! И ако това не ви е достатъчно, „Манатус“ е само на един хвърлей разстояние от „Марк Джейкъбс“, „Бонд № 9“ и редица други мои любими магазинчета по улица „Блийкър“.

БЪРЗИ ЗАКУСКИ

Добре де, малко поизлъгах за яденето.

Пекарна „Магнолия“

Улица „Блийкър“ 401 и Единайсета.

Сигурно вече сте изгорили калориите, натрупани от закуската в „Манатус“, докато сте обикаляли магазините по улица „Блийкър“, така че доставете си удоволствието да хапнете нещо сладко в пекарна „Магнолия“. Прочута с кексчетата с пълнеж, от които лично аз най-много предпочитам шоколадовите. Те са меки, топящи се и мммм... вкусни!

„Дийн и Делука“

Бродуей и улица „Спринг“

Вероятно вече сте забелязали, че обожавам сладки неща. „Дийн и Делука“ е нюйоркска институция, при това напълно основателно. Храната е възхитителна и непрекъснато ме хващат с ръка в буркана със сладките. Само по един долар са!

„Република“

Западната част на Юниън Скуеър, в сутерена на мъжкия „Блумингдейлс“

Точно срещу стаята ми в хотел „Юниън“. Страхотни закуски и възхитителни коктейли. Но внимавайте да не се напиете още на обяд! Като мен.

ПИЕНЕ

В момента все още набирам опит в тази област, но тук заведенията от подобен род се менят толкова често, че не мога да смогна да ги запомня. Предлагам ви три от моите любими барове:

„Дав“

Улица „Томпсън“ над улица „Блийкър“

„Дав“ е жестоко място! Приказно малко убежище в Еринич Вилидж със страхотни вина, божествени коктейли и приятни розови тапети на цветя. Как да не го обикнеш?!

„Том Бар“ в „60 Томпсън“

Улици „Томпсън“ и „Бруум“

„Том Бар“ е относително по-малко ексклузивният бар в хотел „60 Томпсън“. Приятен лоби-бар с множество ниши и сепарета, в които можеш да се изгубиш. За предпочитане — с горещ мъж и студено питие. Но за да стигнеш до фантастичната тераса на покрива, трябва или да бъдеш гост на хотела, или да знаеш името на портиера, или да си облечен в почти нищо. Но можете да ми вярвате, че си струва да обърнеш гръб на половин век феминизъм заради гледката от покрива, прохладния въздух през лятото и убийствените коктейли! За мен чили лимонада, моля!

„Литъл Бранч“

Седмо авеню и улица „Лерой“.

Тази бивша квартална кръчма е най-превъзходното място за срещи в цял Ню Йорк. След миниатюрния бар следва дълъг коридор, пълен с уединени сепарета, където младите и красивите пият своите коктейли. Не се страхувайте и се оставете на избора на бармана — той е неизменно възхитителен! Отидете рано или ако държите на сепаре,

се обадете предварително — след десет вечерта заведението е толкова пълно, че е много вероятно да не се докопате до масичка.

НОЩНИ КЛУБОВЕ

Не съм такъв специалист по нощните клубове, както по баровете и ресторантите. Нюйоркчани са непостоянна пасмина, така че най-актуалният клуб се променя почти ежеседмично. Тук ви предлагам няколко безспорни хита, за които гарантирам с две ръце — по вкусовете на всеки.

„Бунгало 8“

Двайсет и седма улица, между Десето и Единайсето авеню.

Всички сте чували за „Бунгало 8“, нали? Е, ако ви се ходи, скочете на най-хубавите си обувки с високи токчета и се осмелете да прекрачите кадифения му праг! Най-доброто време за първи опит е средата на седмицата, когато е малко по-спокойно — от понеделник до четвъртък е относително празно. Ако успеете да минете край портиера, бъдете готови да поругаете в значителна степен кредитната си карта, за да се забавлявате добре. Преди полунощ обаче няма да видите никакви знаменитости. Не е евтино, но със сигурност е запамятаващо се!

„Беатрис Ин“

Още един тузарски клуб, популярен със знаменитостите си, както и още един начин за поругаване на кредитни карти. Тук е възможно да срещнете множество фешъни и икони на модата, като например Клоуи Севини.

„Мюзихолът“ на Уилямсбърг Уилямсбърг, всички го знаят къде е.

Още веднъж ви подканвам да преминете от другия край на реката и да отскочите до Бруклин, но ако обичате рок групи и живи изпълнения, няма начин да не го направите! Съществува огромна вероятност да зърнете отблизо следващата рок звезда, както и

множество гостуващи британски банди, които в Лондон се виждат на доста по-пищни мероприятия. Проверете!

Подгответе се с рокаджийско настроение, преди да пристигнете, и не забравяйте да си резервирате място предварително! Адски е евтино!

„Бауъри“

Улица „Деланси“, между улиците „Бауъри“ и „Кристи“

Още едно забавно местенце, този път в Манхатън. Божествен стар клуб със страхотна атмосфера и интелигентни тълпи. „Бауъри“ е бил домакин на повечето от големите имена в рока по едно или друго време и е абсолютна Мека на музиката. Всяко влизане там носи среща с някой от великите!

Издание:

Линдзи Келк. Аз обичам Ню Йорк

Английска. Първо издание.

Коректор: Мария Тодорова

Технически редактор: Ангел Йорданов

Предпечатна подготовка: Веселка Стоянова

ИК Кръгзор, София, 2010

ISBN: 978-954-771-216-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.